

T.C.

ÇANAKKALE ONSEKİZ MART ÜNİVERSİTESİ

LİSANSÜSTÜ EĞİTİM ENSTİTÜSÜ

SİYASET BİLİMİ VE KAMU YÖNETİMİ ANABİLİM DALI

**YUNANİSTAN YEREL YÖNETİMLERİNDE AZINLIKLARIN
TEMSİL SORUNU: GÜMÜLCİNE BELEDİYESİ ÖRNEĞİ**

YÜKSEK LİSANS TEZİ

OUMOUT GIOUNOUS

Tez Danışmanı

PROF. DR. MUSTAFA GÖRÜN

ÇANAKKALE – 2022

T.C.

ÇANAKKALE ONSEKİZ MART ÜNİVERSİTESİ
LİSANSÜSTÜ EĞİTİM ENSTİTÜSÜ

SİYASET BİLİMİ VE KAMU YÖNETİMİ ANABİLİM DALI

**YUNANİSTAN YEREL YÖNETİMLERİNDE AZINLIKLARIN TEMSİL
SORUNU: GÜMÜLCİNE BELEDİYESİ ÖRNEĞİ**

YÜKSEK LİSANS TEZİ

OUMOUT GIOUNOUS

Tez Danışmanı
PROF. DR. MUSTAFA GÖRÜN

ÇANAKKALE – 2022

T.C.
ÇANAKKALE ONSEKİZ MART ÜNİVERSİTESİ
LİSANSÜSTÜ EĞİTİM ENSTİTÜSÜ

Oumout GIOUNOUS tarafından Prof. Dr. Mustafa GÖRÜN yönetiminde hazırlanan ve **26/08/2022** tarihinde aşağıdaki jüri karşısında sunulan “**Yunanistan Yerel Yönetimlerinde Azınlıkların Temsil Sorunu: Gümülcine Belediyesi Örneği**” başlıklı çalışma, Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi Lisansüstü Eğitim Enstitüsü **Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Anabilim Dalı**’nda **YÜKSEK LİSANS TEZİ** olarak oy birliği ile kabul edilmiştir.

Jüri Üyeleri

Prof. Dr. Mustafa GÖRÜN

(Danışman)

Dr. Öğr. Üyesi Şermin ATAĞ ÇOBANOĞLU

Doç. Dr. Abdullah TAŞTEKİN

İmza

.....

.....

.....

Tez No : 10489439

Tez Savunma Tarihi : 26/08/2022

.....
Doç. Dr. Yener PAZARCIK

Enstitü Müdürü

26/08/2022

ETİK BEYAN

Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi Lisansüstü Eğitim Enstitüsü Tez Yazım Kuralları'na uygun olarak hazırladığım bu tez çalışmada; tez içinde sunduğum verileri, bilgileri ve dokümanları akademik ve etik kurallar çerçevesinde elde ettiğimi, tüm bilgi, belge, değerlendirme ve sonuçları bilimsel etik ve ahlak kurallarına uygun olarak sunduğumu, tez çalışmada yararlandığım eserlerin tümüne uygun atıfta bulunarak kaynak gösterdiğimi, kullanılan verilerde herhangi bir değişiklik yapmadığımı, bu tezde sunduğum çalışmanın özgün olduğunu, bildirir, aksi bir durumda aleyhime doğabilecek tüm hak kayıplarını kabullendiğimi taahhüt ve beyan ederim.

Oumout GIOUNOUS

26/08/2022

TEŞEKKÜR

Bu tezin gerçekleştirilmesinde, çalışmam boyunca benden bir an olsun yardımlarını esirgemeyen saygı değer danışman hocam Prof. Dr. Mustafa GÖRÜN'e, her zaman fikirlerinden faydalanabildiğim, tezimin tüm sürecinde bana yol gösteren ve destek olan değerli hocam Arş. Gör. Dr. İsmail KAYAR'a, yüksek lisans tez savunma jurimde yer alarak beni onurlandıran, sayelerinde tezimin niteliğini arttırabildiğim saygı değer hocalarım Dr. Öğr. Üyesi Şermin ATAK ÇOBANOĞLU ve Doç. Dr. Abdullah TAŞTEKİN'e teşekkürü borç bilirim. Ayrıca meclis üyeleri ile görüşmeme yardımcı olan, Gümülcine'de yardımlarını esirgemeyen kişilerin her birine ve Gümülcine'de beni güler yüzle ağırlayıp, sorularımı samimiyetle cevaplayan katılımcılarımız değerli meclis üyelerimizin her birine teşekkür ederim.

Yüksek lisans sürecim ve özellikle tez çalışmam süresince tüm zorlukları benimle göğüsleyen, desteklerini esirgemeyen, hayatımın her evresinde bana destek olan başta annem, babam ve abim olmak üzere tüm aileme ve yol arkadaşım Melis AMET MEMET'e sonsuz teşekkürlerimi sunarım.

Batı Trakya azınlığının büyük önderi rahmetli Dr. Sadık Ahmet'e bizim için yaptıkları ve tezi yazmam için ilham kaynağı olduğu için teşekkür ederim.

Oumout GIOUNOUS
Çanakkale, Ağustos 2022

ÖZET

YUNANİSTAN YEREL YÖNETİMLERİNDE AZINLIKLARIN TEMSİL SORUNU: GÜMÜLCİNE BELEDİYESİ ÖRNEĞİ

Oumout GIOUNOUS

Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi

Lisansüstü Eğitim Enstitüsü

Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Anabilim Dalı Yüksek Lisans Tezi

Danışman: Prof. Dr. Mustafa GÖRÜN

26/08/2022, 100

Azınlık konusu Lozan Antlaşmasından sonra sürekli Yunanistan'ın gündeminde kalmıştır. Azınlıklar sürekli baskı altında tutulmuşlar, asimile edilmeye çalışılmışlar ve temsil hakları ellerinden alınmaya çalışılmıştır. Yunanistan ile Türkiye arasında yapılan karşılıklı mübadele antlaşması sonrası, Batı Trakya'da kalan Müslüman azınlık, Yunanistan'ın tanıdığı resmi tek azınlık olması ve Türkiye ile bağı bulunması sebebi ile belirtilen problemlerin hepsini yaşamıştır. Çıkarılan yasalarla önce, derneklerinde "Türk" kelimesi bulunması yasaklanmış, daha sonra 1990 yılında çıkarılan seçim yasası ile ise azınlığın nüfusundan daha yüksek bir seçim barajı getirilmiş ve azınlığın bağımsız veya kendi partisi ile meclise girmesi engellenmiştir.

Araştırmanın örneklemini olarak Müslüman azınlığın yoğun olarak yaşadığı Gümülcine belediyesi seçilmiştir. Araştırmanın konusu azınlıkların yerel yönetimlerde temsiliyet sorunudur. Araştırmanın tasarımı "Gümülcine belediyesinde azınlıklar yeterince temsil edilmekte midir?" problemi üzerine kurulmuştur. Araştırma ile amaçlanan azınlıkların kendilerine en yakın yerel yönetim birimi olan, belediyelerde temsil edilip edilmediklerini bulmak ve aldıkları hizmetleri değerlendirmektir. Araştırma nitel bir araştırma olarak yapılmıştır. Araştırma geleneği olarak örnek olay araştırması tercih edilmiştir. Veriler görüşme tekniği kullanılarak toplanmış, daha sonra ses kayıtları yazıya geçirilerek kodlanmış ve MAXQDA Analytics Pro 2022 nitel analiz programı ile çözümlenmiştir. Son olarak da araştırmanın bulguları sonucunda, azınlıkların temsiliyet sorunu olduğu ve diğer

bölgelere kıyasla daha az gelişmiş bölgelerde yaşadıkları ve aynı seviyede hizmet almadıkları sonucuna varılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Belediye, Azınlık, Temsil, Siyasi Katılım, Reform

ABSTRACT

THE PROBLEM OF REPRESENTATION OF MINORITIES IN GREECE LOCAL ADMINISTRATIONS: THE CASE OF KOMOTINI MUNICIPALITY

Oumout GIOUNOUS

Çanakkale Onsekiz Mart University

School of Graduate Studies

Master of Political Science and Public Administration

Supervisor: Prof. Dr. Mustafa GÖRÜN

26/08/2022, 100

The minority issue has always been on the agenda of Greece after the Treaty of Lausanne. Minorities were constantly oppressed, they were tried to be assimilated and their representation rights were tried to be taken away from them. After the mutual exchange agreement between Greece and Turkey, the Muslim minority remaining in Western Thrace experienced all the problems mentioned before, since it is the only official minority recognized by Greece and has ties to Turkey. Firstly, the use of the word “Turkish” is banned in associations with the enacted laws, and then with the election law enacted in 1990, an election threshold higher than the population of the minority was introduced and the minority was prevented from entering the parliament independently or with its own party.

The municipality of Komotini, where the Muslim minority lives intensely, was chosen as the sample of the research. The subject of the research is the problem of representation of minorities in local governments. The study’s design was founded on the question, “Are minorities adequately represented in local governments?”. The aim of the research is to find out whether minorities are extended in municipalities, which are the closest local government units, and to evaluate the services they receive. The research was conducted as qualitative research. As a research tradition, case study research was preferred. The data were collected using the interview technique, then the audio recordings were transcribed, coded and analyzed with the MAXQDA Analytics Pro 2022 qualitative analysis program. Finally, as a result of the findings of the research, it has been concluded that

minorities have a problem of representation and live in less developed regions compared to other regions and do not receive the same level of service.

Keywords: Municipality, Minority, Representation, Political participation, Reform

İÇİNDEKİLER

Sayfa No

JÜRİ ONAY SAYFASI.....	i
ETİK BEYAN.....	ii
TEŞEKKÜR.....	iii
ÖZET	iv
ABSTRACT	v
İÇİNDEKİLER	vi
SİMGELER ve KISALTMALAR.....	viii
TABLolar DİZİNİ.....	ix
ŞEKİLLER DİZİNİ.....	x

BİRİNCİ BÖLÜM

GİRİŞ

1

İKİNCİ BÖLÜM

KAVRAMSAL ÇERÇEVE VE ÖNCEKİ ÇALIŞMALAR

4

2.1. Yerel Yönetimler	4
2.1.1. Yerel Yönetim Kavramı	4
2.1.2. Yerel Yönetimlerin Tarihsel Gelişimi	6
Dünyada Yerel Yönetimlerin Tarihsel Gelişimi	6
Yunanistan'da Yerel Yönetimlerin Tarihsel Gelişimi	7
2.1.3. Yerinden Yönetimlerin Sınıflandırılması	9
Siyasi Yerinden Yönetim	10
İdari Yerinden Yönetim	11
2.1.4. Yunanistan'da Yerel Yönetim Türleri	11
2.2. Yerel Yönetimlerde Temsil	13
2.2.1. Temsil Kavramı	13
2.2.2. Temsilin Tarihi Gelişimi	15
2.2.3. Siyasi Temsil Teorileri	16
Benzerlik Modeli	17
Delege Modeli	18

Mütevelli Modeli	19
Vekalet Modeli	20
2.3. Siyasi Katılım Kavramı ve Yerel Katılım	21
2.3.1. Siyasi Katılım Kavramı	21
2.3.2. Yerel Yönetimlerde Katılım	22
Yerel Yönetimlerde Geleneksel Katılım Yolları	22
Yerel Yönetimlerde Modern Katılım Yolları	23
2.4. Azınlıklar	25
2.4.1. Azınlık Kavramının Tarihsel Gelişimi	25
2.4.2. Azınlık Kavramı	26
2.4.3. Azınlıkların Sınıflandırılması	27
2.4.4. Avrupa Konseyinde Azınlıklar	28
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM	
YUNANİSTAN YEREL YÖNETİMLERİ	
3.1. Yunanistan'da Yerel Yönetim Sistemi	29
3.1.1. 2011 Öncesi Yerel Yönetimlerin Yapısı ve Organları	29
Topluluklar	30
Belediyeler	30
İl Yönetimleri	31
3.1.2. Bölgeler	33
3.1.3. Yerel Yönetimlerin Mali Boyutu	34
3.1.4. Yerel Yönetimlerin Yasal Konumu	36
3.1.5. Yerel Yönetimlerin Personel Yapısı	36
3.2. Yerel Yönetim Reform Programları	37
3.2.1. Kapodistrias Programı (Próγραμμα Kapodístrias)	37
3.2.2. Kallikratis Programı (Próγραμμα Kallikrátis)	38
3.2.3. Kleisthenis I Programı (Próγραμμα Kleisthenis I)	40
3.3. Yunanistan'da Yerel Seçim Sistemi	44
3.3.1. 2018 Öncesi Yunanistan Yerel Seçimleri	44
Metapolitefsi Öncesi Dönem	44
Metapolitefsi Sonrası Dönem	46
3.3.2. 2018 Sonrası Yunanistan Yerel Seçimleri	47

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM		50
AZINLIKLARIN YUNANİSTAN YEREL YÖNETİMLERİNDE TEMSİL SORUNU: GÜMÜLCİNE BELEDİYESİ ÖRNEĞİ		
4.1.	Araştırmanın Konusu ve Problemi	50
4.2.	Araştırmanın Amaç ve Önemi	51
4.3.	Araştırma Yöntemi	51
4.4.	Araştırmanın Geleneği ve Kullanılan Araştırma Teknikleri	52
4.5.	Verilerin Toplanması ve Analizi	52
4.6.	Araştırmanın Kapsamı	53
4.7.	Gümülcine İli Hakkında Bilgiler	54
4.7.1.	Gümülcine'nin Tarihçesi	54
4.7.2.	Coğrafi Konumu	55
4.7.3.	Nüfus	56
4.7.4.	Belediye Meclisi	56
4.8.	Araştırma Bulgularının Değerlendirilmesi	58
4.8.1.	Demografik Bilgiler	60
4.8.2.	Azınlık Meclis Üyelerinin Yerel Siyasete Giriş Süreci	67
4.8.3.	Meclis Üyelerinin Karar Alma Sürecine Etkileri	71
4.8.4.	Azınlığın Karar Alma Sürecine Etkileri	74
4.8.5.	Halkın Tüm Kesimlerinin Belediye Meclisinde Temsiliyeti	79
4.8.6.	Belediye Meclisi ile Halk Arasında İletişim	81
BEŞİNCİ BÖLÜM		87
SONUÇ ve ÖNERİLER		
KAYNAKÇA		92
EKLER		I
EK 1. GÖRÜŞME FORMU		I
EK 2. ETİK KURUL ONAYI		III
ÖZGEÇMİŞ		IV

SİMGELER VE KISALTMALAR

%	Yüzde oranı
Vd.	Ve diğerleri
UNHCR	Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği
UNDP	Birleşmiş Milletler Kalkınma Programı
PASOK	Panhelenik Sosyalist Hareket Partisi
ELSTAT	Yunan İstatistik Kurumu
AB	Avrupa Birliği
MÖ	Milattan Önce
yy.	Yüz yıl
KİT	Kamu İktisadi Teşebbüsü
GSYİH	Gayri Safi Yurt İçi Hasıla
ABD	Amerika Birleşik Devletleri
ENFIA	Birleşik Emlak Vergisi
OECD	Ekonomik Kalkınma ve İşbirliği Örgütü
KDV	Katma Değer Vergisi
CAF	Merkezi Özerk Fon
RG	Düzenli Hibe
PISPG	Kamu Yatırımına Özgü Program Hibe
EPTA	Özel Yerel Yönetimler Programı
ND	Yeni Demokrasi Partisi

TABLolar DİZİNİ

Tablo No	Tablo Adı	Sayfa No
Tablo 1	Yunanistan Yerel Yönetimleri	13
Tablo 2	Yunanistan Yerel Yönetimleri (1998-2011)	32
Tablo 3	Yunanistan Yerel Yönetimleri	34
Tablo 4	Yunanistan Yerel Yönetim Reformlarının Sınıflandırılması	43
Tablo 5	Yıllara Göre Gümülce'nin Nüfus Dağılımı	56
Tablo 6	Katılımcıların Yaş Dağılımı	61
Tablo 7	Katılımcıların Eğitim Durumlarının Dağılımı	62
Tablo 8	Katılımcıların Meslek Durumunun Dağılımı	64
Tablo 9	Katılımcıların Meclis Üyeliği Yaptığı Dönem Sayısı	65
Tablo 10	Katılımcıların Dönem Sayılarının ve Yaşlarının İlişkisi	66
Tablo 11	Meclis Üyesi Olma Sebebi	67
Tablo 12	Meclis Üyesi Olma Sürecinde Yaşanan Zorluklar	70
Tablo 13	Meclis Üyelerinin Karar Alma Sürecine Etkileri	72
Tablo 14	Azınlık Halkının Talep ve Beklentilerinin Karar Alma Sürecine Etkileri	75
Tablo 15	Azınlık Bölgelerinin Durumu	76
Tablo 16	Halkın Tüm Kesimlerinin Belediye Meclisinde Temsiliyeti	79
Tablo 17	Belediye meclisi ile halk arasındaki iletişim durumu	82

ŞEKİLLER DİZİNİ

Şekil No	Şekil Adı	Sayfa No
Şekil 1	Yönetimin İlkeleri	9
Şekil 2	Rodop İl Haritası	55
Şekil 3	Gümölcine Belediye Meclisi Koltuk Dağılımı	57
Şekil 4	Azınlık Üyesi Meclis Üyeleri	58
Şekil 5	Cinsiyete Göre Belediye Meclisinin Dağılımı	59
Şekil 6	Kelime Bulutu	60
Şekil 7	Katılımcıların Yaş Dağılım Grafiği	61
Şekil 8	Katılımcıların Eğitim Durumlarının Grafiği	63
Şekil 9	Katılımcıların Meslek Durumunun Dağılım Grafiği	64
Şekil 10	Katılımcıların Meclis Üyeliği Yaptığı Dönem Sayısı	66
Şekil 11	Azınlık Meclis Üyelerinin Aday Olma Sebebi	68
Şekil 12	Meclis Üyesi Olma Süreci	70
Şekil 13	Meclis Üyelerinin Karar Alma Sürecine Etkileri	73
Şekil 14	Azınlık Halkının Talep ve Beklentilerinin Karar Alma Sürecine Etkileri	75
Şekil 15	Azınlık Halkının Talep ve Beklentilerinin ve Azınlık Bölgelerinin Durumunun Birlikte Oluşturduğu Kodlar İlişkisi ...	77
Şekil 16	Kadınların Temsiliyet Durumu ile Halkın Diğer Kesimlerinin Temsiliyet Durumunun İlişki Haritası	80
Şekil 17	Azınlık Bölgelerinin Durumu, Azınlık ile Meclis Üyelerinin İlişki ve İletişimi ve Meclis Üyelerinin Karar Alma Sürecine Etkilerinin İlişki Haritası	83
Şekil 18	Azınlık Bölgelerinin Gelişmişlik Seviyesi ile Azınlığın ve Meclis Üyelerinin Karar Alma Sürecine Etkilerinin ve Halkın Tüm Kesimlerinin Temsiliyet Durumunun İlişki Haritası	85

BİRİNCİ BÖLÜM

GİRİŞ

İnsanlık yerleşik hayata geçtiği ilk dönemden itibaren kentler inşa etmiştir. Kentler kurulduğundan itibaren kentleri idare etmeye ve yönetmeye çalışmışlardır. İlerleyen yıllarda kentleri idare etme ve yönetme daha organize bir teşkilat halini almıştır. Günümüzde bu teşkilatların daha sistematik halini almış kurumlar belediyelerdir. Belediyelerin görevi, kentliler arasında ayırım yapmadan, kentlilerin ihtiyaçlarını karşılamak ve belirli görevleri yerine getirmektir.

Azınlıklar; daha baskın bir grubun yanında var olan, onlardan dil, din veya ırk yönünden farklı olan gruplar olarak tanımlanabilir. Azınlıkların tarih boyunca yaşadıkları en büyük sorun ötekileştirilmedir. Azınlıklar sürekli çeşitli devletlerce asimile edilmeye çalışılmış ve baskın gruba dahil edilmeye uğraşmıştır. Bu sebeple azınlıklar temsiliyet sorunu ile sürekli yüzleşmek zorunda kalmışlardır.

Azınlıkların kendi aralarında grup olmalarını istemeyen, farklılığa ve çeşitliliğe karşı olan baskın gruplar, azınlıkların seslerini çıkarmalarını engellemek ve istek ve önerilerini belirtmelerini önlemek için sürekli temsilci çıkarmalarına engel olmuşlardır. Bunu yaparak başarılmak istenen, azınlık olmanın zor olduğunu ve baskın gruba dahil olmanın gerekli olduğunu azınlıklara dayatmaktır.

Yunanistan Lozan antlaşması sonucu kuzey doğu bölgede, yani Batı Trakya'da kalan Müslüman-Türk azınlığa karşı sürekli asimile çalışmaları yürütmüştür. Öncelikle 1987 yılında yargıtay azınlığın tüm kurumlarından Türk kelimesini kaldırmış ve Türk azınlık Müslüman azınlık olarak tanımlanmıştır.

Yunanistan 1990 yılında çıkardığı 163 sayılı seçim yasası ile bağımsız milletvekillerine %3 seçim barajı getirmiştir. Bu baraj azınlıkların bağımsız milletvekili

çıkarmalarını engellemek için çıkarılmış bir barajdır, zira Yunanistan'ın en büyük azınlığı olan Batı Trakya Müslüman- Türk azınlığının toplam nüfusa oranı %3'e ulaşamamaktadır.

Aynı şekilde azınlıkların kendi yerel yönetimlerinde yeterince temsil edilmedikleri de dikkat çekmektedir. Bu kapsamda bu çalışmada örneklem olarak belirlenen Gümülcine'de azınlıkların temsiliyet durumu ele alınmıştır. Çalışmanın temel önermesi: "Yerel yönetimlerde azınlıkların nüfuslarına oranla yeterli temsilcilerinin bulunmaması, azınlıkların kamu hizmetlerinden yeterince haberdar olamamasına ve yararlanamamasına ve temsiliyet sorunu yaşamalarına sebep olmaktadır" şeklindedir. Bu önermeyi doğrulamak veya yanlışlamak için azınlık meclis üyelerine şu araştırma soruları sorulmuştur:

- Neden belediye meclis üyesi olmak istediniz?
- Meclis üyesi olma sürecinizi bizimle paylaşır mısınız?
- Belediyenin karar alma sürecinde meclis üyeleri etkili mi? Nasıl?
- Azınlık halkının talep ve beklentileri sizce karar alma sürecinde etkili mi? Nasıl?
- Halkın tüm kesimleri sizce belediye meclisinde temsil ediliyor mu? Neden?
- Belediye meclisi ile belediye halkı arasındaki iletişimi ve ilişkileri nasıl değerlendiriyorsunuz? Neden?

Bu çalışma nitel bir araştırma dır. Araştırma geleneği olarak örnek olay araştırması tercih edilmiştir. Araştırma örneklemini olarak Yunanistan'da Rodop ilinin merkezi olan ve nüfusunun neredeyse yarısı azınlık olan Gümölcine belediyesi seçilmiştir.

Çalışmanın birinci bölümü, çalışma ile ilgili kısa bilgilerden oluşan ve her bölümü kısaca açıklayan giriş bölümüdür. Çalışmanın ikinci bölümü kavramsal çerçeve ve önceki çalışmalardan oluşmaktadır. Bu bölümde yerel yönetimler, temsil, yerel yönetimlerde temsil, siyasi katılım ve yerel katılım ve azınlık kavramları incelenmiştir. Her bir kavram derinlemesine incelenmiş ve tarihsel gelişimleri araştırılmıştır.

Üçüncü bölümde Yunanistan yerel yönetimleri ve yerel seçimler ele alınmıştır. Öncelikle Yunanistan yerel yönetimleri 2011 öncesi ve sonrası olarak incelenmiş ve mali ve yasal boyutları ele alınmıştır. Daha sonra Yunanistan yerel yönetim reformlarından en büyük üç tanesi yani Kapodistirias Programı, Kallikratis Programı ve Kleisthenis 1 programı kronolojik olarak incelenmiştir. Yerel yönetimlerin zayıf yanları ve yıllar içinde reformlarla getirilen çözüm önerileri değerlendirilmiştir. Son olarak Yunanistan yerel seçimleri derinlemesine incelenmiş, yerel seçimlerin yıllar içinde yaşadığı değerişimler ve bu değerişimlerin yarattığı sorunlar araştırılmıştır.

Dördüncü bölümde, araştırmanın konusu ve problemi, araştırmanın amaç ve önemi, araştırmanın yöntemi, araştırma geleneği ve kullanılan araştırma teknikleri, veri toplama ve analiz süreci, Gümölcine ili, tarihi, coğrafı konumu, nüfusu ve belediye meclis düzenine yer verilmiş, ardından örnekleme olarak belirlenen Gümölcine belediyesinin analizleri, bulgular ana başlığı altındaki alt başlıklarda değerlendirilmiştir.

Beşinci bölüm olan sonuç ve öneri bölümünde ise araştırma bulguları ışığında, azınlıkların belediyelerde eşit oranda temsil edilmediğinin tespitine, azınlıkların hizmet taleplerinin aynı oranda ele alınmadığı sonucuna varılmıştır. Azınlıkların dışında kadınların da temsil sorunu yaşadığı sonucuna varılmıştır. Bu tespitler sonucunda, araştırma önerisi doğrulanmış ve çözüm önerileri sunulmuştur.

İKİNCİ BÖLÜM

KAVRAMSAL ÇERÇEVE VE ÖNCEKİ ÇALIŞMALAR

Modern devlet anlayışının 15. ve 16. yüzyıllarda ortaya çıkması ile temsil kavramı da önem kazanmaya başlamıştır. Modern devleti, geleneksel devletten ayıran en önemli özellik egemenlik ve meşrutiyet anlayışıdır. Bu sebeple halkın parlamentoda temsil edilmesi giderek önem kazanmaya başlamıştır. Yerel yönetimler halka en yakın yönetim birimleri olduklarından dolayı, temsiliyetin en önemli kurumlarından biridir.

Azınlık, bir ülkenin vatandaşı olup dil, din veya soy yönünden çoğunluktan farklı olan topluluklara denir. Bu farklılıktan dolayı temsiliyet sorununun en çok görüldüğü topluluklar azınlıklardır. Bu sebeple, bu bölümde çalışma için elzem olan yerel yönetimler, yerel yönetimlerde temsil, siyasi katılım, yerel katılım ve azınlık kavramları ele alınmıştır.

2.1. Yerel Yönetimler

Yerel yönetimler, belirli bir coğrafi alan üzerinde yaşayan insanların ihtiyaçlarını karşılamak üzere kurulmuş, belirli derecede özerk, hizmetleri ve yetkileri belirli bölgeyi kapsayan kuruluşlardır. Bu alt başlıkta yerel yönetim kavramı, yerel yönetimlerin tarihsel gelişimi ve yerinden yönetim türleri açıklanacaktır.

2.1.1. Yerel yönetim Kavramı

Yerel yönetimler genel olarak iki farklı şekilde tanımlanmaktadır:

- Merkezi yönetimden ayrı ve farklı, yerel düzeyde yerel bir topluluğun ihtiyaçlarını gidermek için oluşturulan ve karar organları doğrudan yerel halk tarafından seçimle başa gelen, özerk bir yönetim kademesi ve örgütlenme biçimidir.

- Seçmenlerin yönetime katılmasına olanak veren, kendisinin kendi seçtiği organlar tarafından yönetilmesini mümkün kılan bir yönetim biçimidir (Bozkurt vd., 1998:258).

Birleşmiş Milletler Kalkınma Programı (UNDP), 1997 İnsani Gelişme Raporu'nda yönetimi; "bir ülkenin işlerini her düzeyde yönetmek için ekonomik, siyasi ve idari otoritenin kullanılması, vatandaşların ve grupların çıkarlarını dile getirdikleri, yasal haklarını kullandıkları, yükümlülüklerini yerine getirdikleri ve farklılıklarına aracılık ettikleri mekanizmalar, süreçler ve kurumları içerir" şeklinde tanımlamaktadır (UNDP, 1997).

Hasluck'a göre yerel yönetim, farklı ihtiyaçların farkına varan ve bu ihtiyaçlara cevap veren farklılıkların yönetimidir. "Yerel yönetim ülkenin diğer yerel yönetim bölgelerinde yapılandan farklı bir şeyler yapmak için, mutlak bir güç sahibi olmalıdır. Eğer bir yerel organ, diğer yerel organlardan farklı bir yönetme yetkisine sahipse, orada yerel yönetim vardır." (Anderson, 1937).

Aijaz'a göre yerel yönetim, belirli bir bölge ve bu bölgenin halkının sorunları ile ilgilenen, bir ülkenin hükümetinin bir parçasıdır. Bu, parlamentonun yasalarla yerel yönetimlere devrettiği sorumluluklar ile mümkündür (Aijaz, 2007). Bu tanımda yerel yönetimlerin iki önemli unsurunu görmek mümkündür. Bu unsurlar her bir yerel yönetimin ortak paydasını oluşturan doğrudan seçilmiş yerel organların ve yerel finansın varlığıdır.

Sidgwick yerel yönetimlerin unsurları isimli kitabında yerel yönetimleri, yönettikleri alanda düzenleme veya kurallar çıkarma konusunda özel yetkilere sahip bazı alt organların yönetimi olarak değerlendirmektedir. Böylece Sidgwick, bu yönetimi yasama karakteriyle birleştirmektedir (Sidgwick, 2012).

Yerel yönetimler belirli bir bölge ile yetkileri sınırlandırılmış, o bölgenin insanları üzerinde yetkileri bulunan, bu insanlara hizmet eden, vatandaşların çıkarlarını dile getirdikleri ve yükümlülüklerini yerine getirdikleri, merkezi yönetimden farklı hizmetler

sunan, yerel gereksinimleri karşılamak için kurulmuş kurumlardır. Kısaca açıklamak gerekirse yerel yönetimler, belirli bir bölgeye hizmet veren, o bölgenin insanların isteklerini ve ihtiyaçlarını karşılamak için kurulmuş, yetkileri o bölge ile sınırlı kuruluşlardır.

2.1.2. Yerel Yönetimlerin Tarihsel Gelişimi

Yerel yönetimler, yerel topluluklardaki ihtiyaçları gidermek ve belirli amaçlara ulaşmak için toplumların tarihsel gelişmelerine paralel olarak oluşmuşlardır (Keleş, 2012). Bu sebeple dünya siyasi tarihinde çok önemli yer tutmaktadırlar. Yerel yönetimlere uygarlıkların ilk dönemlerinden beri rastlansa da günümüz yerel yönetimlerine de şekil vermesi sebebi ile antik Yunan yerel yönetimleri çok önemlidir. Bu nedenle yerel yönetimleri anlamak için öncelikle tarihsel gelişimlerini incelemeliyiz.

Dünyada Yerel Yönetimlerin Tarihsel Gelişimi

Yerel yönetimlerin ilk örneklerine antik çağda “site” ismiyle rastlanmaktadır. Siteler, sınırları belirli bir toprak parçasında hayatını sürdüren insanların oluşturduğu küçük, kendi kendini yöneten, yönetsel bir birim olarak tarif edilebilir. Aynı şekilde Roma İmparatorluğu’nda siyasi ve yerel yetkilerin yanı sıra, yönetsel özerklikleri bulunan “municipeler” ve Antik Yunan’da da ideal toplumu yaratabilmek için en elverişli ortamlardan kabul edilen, toplumsal yaşamın en ileri örgütlenme biçimlerinden biri sayılan ve siyasi düşüncenin temel kavramlarından biri olan “polis” yani kent devletleri yerel yönetimlerin ilk örnekleri olarak, günümüz yerel yönetimlerine yol göstermiştir (Keleş, 2012). Bu birimlerin etkisini yitirmesinin ardından, kentlerin özgürleşmesinde önemli rol oynayan “komün”lerin ortaya çıkması, yerel yönetimin önemini, önemli düzeyde arttırmıştır. Günümüzde komünler yerel yönetimlerin gerçek manada kurumsallaştığı, ilk örnekler olarak görülmektedir (Tortop vd., 2006).

Ulus devletlerin 16. yy.da ortaya çıkışı ile komünler etkisini kaybetmiş ve devletler, kentler üzerinde üstünlük kurmaya başlamışlardır. Bu devletin üstünlüğü, 17. ve 18. yüzyıllarda devam etmiş ve komünler ara kurum olarak varlıklarını sürdürmüşlerdir. 18. yy. sonları ve 19. yy. başlarında Webbler, Fabian Sosyalistler, Fransız düşünürler ve Amerika Birleşik Devletleri'nde ortaya çıkan sosyal belediyecilik akımı ile bu dönemde yerel yönetimlerde reforma gidilmiş, yerel hizmet kuruluşları olarak düzenlenmişlerdir. Bu dönemde yerel yönetimler, yerel hizmetlerinin yanı sıra devletin yerel bir bürosu olarak hizmet vermişlerdir (Ökmen ve Parlak, 2012).

20. yy., tüm siyasi düşünürler tarafından yerel yönetimlerin altın yüzyılı olarak görülmüştür. Bu yüzyılda yerel yönetimler yeterli kaynakları bulabilmişler ve yerel halka, merkezi hükümetten daha fazla hizmet sunmuşlardır. 21. yy.a hâkim olan küreselleşme akımı ile yerel yönetimler, uluslararası örgütlerin de yardımıyla önemini ve hizmet sayısını daha da arttırmaya devam etmektedir.

Yunanistan'da Yerel yönetimlerin Tarihsel Gelişimi

Karolidis ve Paparrigopoulos'a göre yerel özyönetimin temeli, kabile devleti çerçevesinde "Damos'un" (eski Yunancada belediye) kurulduğu Minos döneminde yer almaktadır. Miken Uygarlığı zamanında Minos döneminin "Damos'u", "Dimos" (Yunancada belediye) olmuş ve her "Dimos'un" kralı aslında belediye başkanı haline gelmiştir (Paparrigopoulos, 2013). M.Ö. 5. yy.da Cleisthenes ilk defa Atina'yı 100 belediyeye bölmüş ve "Trittes" adını verdiği vilayetleri kurmuştur. Kurulan 100 Atina belediyesinin her birinin kendi adı, sakinlerinin doğrudan oyu ile seçilen idari organları ve kendi bölgesi olmuştur. Bu sebeple Cleisthenes Yunanistan'da yerel yönetimlerin babası olarak görülmektedir (Aristoteles, 2013).

M.Ö. 4. yy.da Büyük İskender, büyümüş ve genişlemiş Makedonya İmparatorluğunu, toplulukların ve şehirlerin kendi kendilerini yönetmelerine izin vererek ve adem-i merkeziyetçi yönetim sistemine dayandırarak yönetmiştir. Aynı idari sistem güvenilir bir

örgütlenme biçimi olduğunu kanıtladığı ve geniş toprakların düzenini ve güvenliğini sağladığı için Romalılar tarafından kopyalanmış ve uygulanmıştır. Aynı idari ilkeler, çöküşüne kadar doğrudan seçilmiş yetkililere sahip, bağımsız topluluk ve belediye örgütlerinin bulunduğu Bizans İmparatorluğu'na miras kalmış ve uygulanmaya devam etmiştir (Papariggopoulos, 2013).

Yunanistan'ın Osmanlı İmparatorluğu tarafından fethedilmesinden sonra topluluk müessesesi Türkler tarafından sürdürülmüş ve birçok köyde bu tip idare devam etmiştir. Topluluklar padişaha vergi ödemişler ve bunun karşılığında görece özerkliklerini korumuşlardır. Osmanlı İmparatorluğu döneminde toplulukların sahip olduğu bağımsızlığın kanıtı, kendi valilerini seçebilmeleridir.

1821 Devrimi ve ardından modern Yunan devletinin kurulmasından sonra, ilk Yunan hükümetleri son derece merkezîyetçi olan, maddelerinde yerel yönetim kurumuna yer vermeyen Fransız Devrimi Anayasasına dayanan, Fransız idari sistemini benimsemişlerdir (Bésila-Víka, 2010). Yeni kurulan Yunan devleti çerçevesinde yerel yönetim kavramı ilk kez ancak 1833 tarihli “Belediyelerin Kuruluşu Hakkında Kanun” ile belediyelerde teşkilatlanma şeklinde bir kavram olarak tanıtılmıştır (Nomos Peri Skopos Ton Dimon, 1834). Bu kanun belediyelerin yürürlüğe girebilmesi için, mahalli idarelerin operasyonel büyüklükte çalışmasını şart koşmuştur. Ayrıca, belediye meclisinin belirli bir geliri olan vatandaşlar tarafından seçilmesini, belediye başkanı ve danışmanlarının ise kral tarafından atanmasını şart koşmuştur. Belediyeler üç örgütlenme düzeyine ayrılmıştır ve sorumlulukları oldukça yaygınlaşmış ve devlet faaliyetlerinin büyük bir bölümünü kapsamıştır. Belediye başkanlarının yetkileri, milletvekillerinin onlara bağımlı hale geldiği noktaya geldiğinden, Venizelos hükümeti bunu 4057/1912 Sayılı kanunla sınırlamaya çalışmıştır (Nomos DNZ, 1912). Bu amaçla, nüfusu az olan bölgeler için topluluklar kurulmuş ve belediyelerle birlikte birinci derece yerel yönetimleri oluşturmuştur.

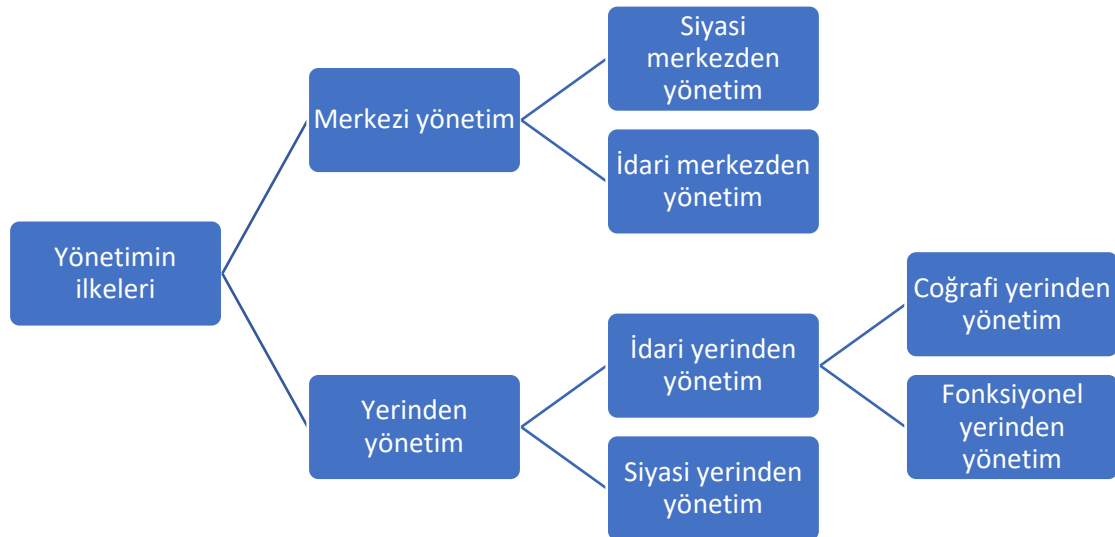
1927 Anayasası, yerel yönetimlerin örgütlenmesi ve işleyişi için daha düzgün ve doğru temeller atmıştır (Sintagma Tis Ellinikis Dimokratias, 1927). Ancak Metaxas ve daha sonra Cunta Dönemi'nde, belediye başkanları ve belediye meclis üyeleri diktatörlük

hükümetleri tarafından atandığından, diktatörlerin etkisi altında kalmışlar ve onların bir kuklası haline gelmişlerdir. Son olarak, 1986'da Metapolitizm yasası, "İl Yönetimleri" adıyla ikinci derece yerel yönetimleri kurmuştur (Sintagma Tis Ellinikis Dimokratias, 1927).

Yunanistan yerel yönetimlerinin tarihini önemli yapan, tezin konusunun Yunanistan yerel yönetimleri üzerine olmasının yanı sıra, modern yerel yönetimlerinin köklerinin antik Yunan'a dayanmasıdır. Antik Yunan yerel yönetimleri geleneklerini Roma İmparatorluğu'na taşımış, yerel yönetim fikri önce Bizans'a ve daha sonra da günümüze kadar ulaşmıştır.

2.1.3. Yerinden Yönetimlerin Sınıflandırılması

Yerinden yönetimler genellikle siyasi ve idari yerinden yönetim olarak sınıflandırılmaktadır. İdari yerinden yönetim de kendi içinde coğrafi ve fonksiyonel olmak üzere ikiye ayrılmaktadır (Eryılmaz, 2021).

Şekil 1. Yönetimin ilkeleri.

Siyasi Yerinden Yönetim

Siyasi yerinden yönetim, ABD, Almanya ve İsviçre gibi federal ve konfederal ülkelerde görülen idare biçimidir. Siyasi yerinden yönetim birimleri ülkelere göre eyalet, canton veya federe devlet olarak isimlendirilebilmektedir (Smith, 2018).

Siyasi yerinden yönetimde yürütme ve yargı erkleri federe devlette toplanmıştır. Yerel yönetimler, federe devletlere bağlıdır, egemenlik hakları yoktur. Genellikle üniter devletlerde siyasi yerinden yönetime rastlanmamaktadır. Türkiye’de veya Yunanistan’da siyasi yerinden yönetim yapısı bulunmamaktadır. Siyasi yerinden yönetim karmaşık coğrafyaya sahip veya çok milletli devletlerde ayrımlara ve bölgesel özerklilere yol açacağından dolayı uygulanmamaktadır.

Bu yönetim yapısına karşı olan ülkeler genellikle, ülkelerinin “böl ve yönet” stratejisine kurban gideceğini düşündüğü için siyasi yerinden yönetime sıcak bakmazlar. Federe devletler veya eyaletlerin her birinin kendi parlamentoları, yasama ve yürütme güçleri vardır, bir nevi devlet içinde devletçik biçimindedirler (Smith, 2018).

Her ne kadar üniter devletlerde sıcak karşılanmasa da siyasi yerinden yönetimin kendine göre avantajları vardır. Çok fazla dini, kültürel, etnik farklılıkların bulunduğu ülkelerde gruplara kendilerini daha iyi temsil etme ve kendi kendilerini yönetme hakkı vermektedir. Federalizm daha fazla esneklik ve hareket alanı sağlarken, üniter devlet ise bütünleşmeyi sağlamaktadır. Yani federal yapının heterojen toplumlara daha uygun olduğu söylenirken üniter devletler tek uluslu homojen toplumlara uygundur (Eryılmaz, 2021).

İdari Yerinden Yönetim

Merkezi yönetimin hiyerarşisi dışında yürütülen yönetim fonksiyonlarına idari yerinden yönetim veya âdem-i merkeziyet denir. İdari yerinden yönetim dünyanın çoğu ülkesinde uygulanmaktadır. Bu yönetim biçimi ile merkeziyetçiliğin avantajlarından faydalanmak, sakıncalarından ise bertaraf etmek amaçlanmaktadır. Belirli alanlarla ve konularla sınırlı olmak üzere idari yerinden yönetim birimleri özerktirler. Bu özerklik, dokunulmazlık ve bağımsızlık anlamına gelmemektedir. İdari yerinden yönetim birimleri seçim ile gelen kendi organları tarafından yönetilmektedirler. Ayrıca kendilerine ait bütçeleri de bulunmaktadır. İdari yerinden yönetim coğrafi ve fonksiyonel yerinden yönetim olmak üzere iki dala ayrılmaktadır (Eryılmaz, 2021).

Fonksiyonel; yani hizmet yönünden yerinden yönetim, merkezi yönetimden bazı işlevlerin alınıp yerel birimlere verilmesidir. Merkezi yönetime ait bazı işlevlerin konuda daha uzmanlaşmış ve teknik beceriye sahip birimlere aktarılmasıyla amaçlanan, daha hızlı ve rasyonel çözümler bulup, verimli yönetmektir. Fonksiyonel yerinden yönetimlere Üniversiteler ve KİT'ler gibi kurumlar örnek gösterilebilir.

Coğrafi; yani yer yönünden yerinden yönetim, merkezi yönetime bağlı olmayan, seçim ile karar organları belirlenen, bölge, belediye ve köy gibi hizmetleri belirli bölge ile sınırlı yönetim birimleridir. Bu tür yönetim birimlerine örnek olarak yerel yönetimlerin hepsi örnek verilebilir. Yerel yönetimler tam anlamıyla yerel özerkliğe sahiptirler. Aldıkları kararlarda, bütçelerinde ve hizmetlerinde özerklik bulunmaktadır. Yerel yönetimlerin işlevleri belirli bölgeye bağlı kalmak şartıyla çok geniştir (Parlak, 2011).

2.1.4. Yunanistan'da Yerel Yönetim Türleri

Yunanistan'da birinci derece ve ikinci derece olmak üzere iki dereceli yerel yönetim sistemi vardır. Birinci derece yerel yönetim birimi, belediyelerden (dimoi) oluşmaktadır.

İkinci derece yerel yönetim birimi ise bölgelerdir (Néa Architektonikí tis Aftodioíkisis kai tis Apokentroménis Dioíkisis - Próγραμμα Kallikrátis, 2010).

Belediyeler birinci derece yerel yönetim birimleridir. 1912 yılında minimum 5000 nüfusa sahip kent bölgelerine kurulmuşlardır. Önceleri topluluklar ile birinci derece yerel yönetim birimlerini oluşturan belediyeler, daha sonra toplulukların kaldırılması ile tek birinci derece yerel yönetim birimi olmuşlardır. Belediyeler sürekli değişime uğramış, sayıları azaltılmış ve yetkileri arttırılmak istenmiştir. (Council Of Europe, 2001).

Bölgeler, Yunanistan'ın ikinci derece yerel yönetim birimleridir. İl yönetimleri 2010 yılında dağıtıldığında, tüm yetkileri bölgelere verilmiştir. Günümüzde tek ikinci derece yerel yönetim birimleridirler. Kendi bağımsız hizmetleri ve bütçeleri vardır ve organları halk tarafından genel oyla seçilir. Belediyeden daha geniş bir yetki alanına sahip olan bölgeler, belediyelere benzer yetkilere sahiptirler. (Hellenic Republic, 2021).

Topluluklar 1912 yılında, minimum 300 nüfusa sahip kırsal kesimlerde oluşturulmuş yerel yönetim birimleridirler. Genelde sınırlı güce sahip olmuşlar ve mali kaynak sıkıntısı çekmişlerdir. Topluluklar, az nüfusa sahip oldukları ve bütçeleri yetersiz olduğu için, hizmet vermede yetersiz kalmışlardır. Bu durum sebebi ile reformlar ile önce sayıları azaltılmış daha sonra da tamamen kaldırılmışlardır, son olarak Kleisthenis I reformu ile belediyelerin altında yeniden açılmışlardır. (Metarrýthmisi tou thesmikoú plaisiou tis Topikís Aftodioíkisis..., 2018).

Tablo 1

Yunanistan yerel yönetimleri

	Yunanistan Yerel Yönetimleri	
Seviye	Yerel Yönetimler	Alt bölümler
1.	Belediye	Belediye Birlikleri Topluluklar
2.	Bölge	Bölge Birlikleri

Kaynak: Bowman, 2020.

2.2. Yerel Yönetimlerde Temsil

Modern devletlerin yaygınlaşması ile yerel yönetimler de önem kazanmaya başlamışlardır. Yerel yönetimler ile halkın yönetim pratiklerine katılımı dolaylı, yani “temsili” olmaktadır. Bu sebeple temsil kavramının işlevsel bir durumda olması, modern devletlerin ve yerel yönetimlerin “demokratik” olması için kilit bir öneme sahiptir. Bu sebeple temsil kavramını anlamak ve kavramak önemlidir.

2.2.1. Temsil Kavramı

Siyasal kavramların çoğunda Antik Yunan’dan izler olmasına rağmen, temsil kavramının etimolojik kökeni ilk olarak Roma dönemine dayanmaktadır (Mansfield, 1969). Temsil kavramı “var etmek, ortaya çıkarmak veya yeniden sunmak” anlamına gelen Latince “repraesentare” sözcüğünden gelmektedir. Temsil kavramı ilk olarak Roma’da var olmayan bir şeyin ortaya konması şeklinde kullanılmıştır. Günümüzde kullanılan şekli ile temsil ilk defa 13. ve 14. yüzyıllarda Latince, kiliselerde kilise konseylerine gönderilen kişiler için,

daha sonra da İngiliz parlamentosu için İngilizcede kullanılmaya başlanmıştır (Mansfield, 1969).

Temsil, genelde birilerinin yerine hareket etme, konuşma veya birilerini var olmadıkları ortamlarda var etme gibi anlamlarda tanımlanmaktadır. Ancak temsil siyasal bir anlam kazandıktan sonra, siyaset teorisyenleri üzerinde önemli tartışmalara ve fikir ayrılıklarına sebep olmuştur. Brittanica temsil kavramını “vatandaşlığı etkinleştirme yöntemi ve vatandaşların, kendileri tarafından seçilen milletvekilleri aracılığıyla yasama ve hükümet politikasının şekillendirilmesine katılmalarını sağlama yöntemi veya süreci” olarak tanımlamaktadır (Encyclopedia Britannica, 2012).

Kalaycıoğlu temsil kavramını “kavram olarak Batı dillerinde ve özellikle Latince kullanıldığı anlamı ile daha önce var olmayan bir şeyi ortaya çıkarmak veya bir soyutlamının herhangi bir nesne içerisinde vücut bulması” olarak açıklamaktadır (Kalaycıoğlu, 2014:313). Cevizci temsil kavramını “bir bireyin, başka bir bireyin, bir sınıfın veya bir topluluğun sözcülüğünü yapıp, onların menfaatlerini koruması ve savunması” olarak tanımlamaktadır (Cevizci, 2021:839).

Pitkin, “The Concept of Representation” adlı eserinde siyasal temsil kavramının çelişkili olduğunu öne sürerek, temsil kavramının en kapsamlı tartışmalarından birini sunar (Dovi, 2016). Pitkin temsili, gerçekte var olmayan bir şeyin var sayılması olarak görmekle birlikte, bir şeyin, bir kişinin, bir nesnenin başka bir şeyi, bir kişiyi, bir nesneyi herhangi bir biçimde var kılması olarak da tanımlamaktadır (Mansfield, 1969).

Pitkin, Wittgenstein’ci bir yaklaşımı benimsemiş, siyasal temsil kavramını anlamak için, temsilin farklı şekillerde kullanıldığını düşünmek gerektiğini savunur. Temsilin bu farklı kullanımlarının her biri, kavramın farklı bir görünümünü sağlar. Pitkin’in temsil kavramının temsil ile ilgili her yazıda yer almasının sebebi de kavramın kendi içerisinde barındırdığı varlık-yokluk paradoksuna dikkat çekmesidir. Pitkin’e göre temsille ilgili her kavrayış birer kurgudur (Dovi, 2016).

Organschaft Okulu'nun en tanınmış düşünürlerinden biri olan Max Weber temsili, “bir grubun, geride kalanlara dayanarak yaptıkları eylemler” olarak tanımlamaktadır. Başka bir ifade ile geride kalanların, belirli bir grubun onlar adına aldıkları kararları meşru ve bağlayıcı kabul etmesi ve bu grubun onların adına eylemde bulunmasıdır (Thorne, 1948).

2.2.2. Temsilin Tarihi Gelişimi

Yöneticilerin bazılarının seçimle başa geldiği, demokrasinin ilk ortaya çıktığı yer olarak görülen Antik Yunan'da temsil kavramı ile eş anlamlı bir kelimeye rastlanmamaktadır (Fine, 1956). Günümüzde kullanılan temsil kavramı ilk olarak Roma'da “repraesentare” kelimesinden ortaya çıkmıştır. Ancak Roma'da kullanılan temsil kavramı günümüzden daha farklı bir şekilde, var olmamış bir şeyin yazılı bir şekilde veya heykel, tiyatro gibi yöntemlerle somut hale getirilmesi olarak kullanılmıştır. Kısaca soyut bir şeyin somut hale getirilmesidir. Temsil kavramının günümüzdeki kullanımına benzer bir şekilde ilk kullanılışı, 13. yüzyılda kilise tarafından, kilise konseylerine katılmak için gönderilen piskoposlar için Latince, daha sonra da İngilizcede, İngiliz Parlamentosu için kullanılmaya başlanmıştır (Mansfield, 1969).

Geniş bir perspektiften bakıldığında temsil kavramı tüm orta çağ boyunca sosyal ve hukuki gelişmeler ile paralel bir şekilde gelişmiştir. Ancak yine de orta çağ düşünürleri, kavramı günümüz anlamında kullanmamaktadır. Günümüz temsil anlayışının gelişimi, 12. yüzyıl hukuk alanındaki gelişmelerin sonucudur. Bu yüzyılda kilise büyük bir genişleme aşamasının içine girmiştir. Bu genişlemenin sonucunda, kurumsal yapısı da karmaşıklaşmaya başlamıştır. Kilise bu karmaşıklaşan kurumsal yapısını daha iyi ve pratik bir şekilde yönetebilmenin yollarını aramaya başlamıştır. Roma ve kilise hukukunun yeniden canlanması ile feodal hukukun sınırlı karakteri, bastırılmasına sebep olan yeni kavramlar ve prosedürler geliştirmiştir. Roma hukukundaki yeniden yorumlanış, siyasal otorite kavramında da değişimlere sebep olmuş ve siyasal otoritenin halktan alındığı, halkın iktidarı yöneticiye devrettiği önemli bir görüş haline gelmiştir. Bu süreçte de temsil bir bireyin

bireysel haklarında temel olmaya başlamış ve modern anlamda parlamenter demokrasi kavramı ortaya çıkmıştır (Renna, 1989).

1311 yılında Papa 5. Clement bazı piskoposları Viyana Konseyi'ne gönderdiği zaman temsil kavramının günümüzdeki anlamıyla ilk anlamını vermiştir. Çünkü toplantı, evrensel kilisenin, bir çeşit temsili olarak kabul edilmiştir. Her ne kadar temsil kavramının ilk kullanımı kilise içinde olmuş ve gelişmiş olsa da kavrama teorik biçimini sivil hukukçular vermiştir. 13. ve 14. yüzyıllarda Avrupa'da parlamento adını verebileceğimiz kurumların oluşması ile temsil kavramı da önem kazanmaya ve daha fazla tartışılmaya başlanmıştır. Parlamentolar belirli kişi veya kesimlerin temsil edildiği alanlar haline gelmişler ve yöneten ile yönetilen arasında bir iletişim kanalı görevi görmeye başlamışlardır (Birch, 1971). Robert Dahl'a göre temsil demokrasinin bir icadı olarak değil, orta çağ monarşilerinin bir kurumu olarak gelişmiştir (Dahl, 1991).

Her ne kadar 14. yüzyılın sonlarına doğru Avrupa monarşilerinin çoğunda parlamento gibi kurumlar oluşmuş ve bu temsili kurumlar yönetimin bir parçası haline gelmiş olsa da, günümüz parlamentoları gibi demokratik düzeyde herkesi temsil etmek yerine, ayrıcalıklı toprak sahiplerini temsil etmiştir. Ancak yine de günümüzdeki temsili kurumların, bu kurumlardan geldiği kabul edilmektedir. Her ne kadar temsil günümüzde demokrasi ile anılsa da temsil, demokrasiden çok daha önce ortaya çıkmıştır.

2.2.3. Siyasi Temsil Teorileri

Siyaset bilimcilerin üzerinde anlaştığı tek bir temsil teorisi bulunmamaktadır, onun yerine birbirleri ile çatışan birçok teori vardır (Heywood, 2007). Temsil çok boyutlu bir anlam taşıdığı için, temsilin ne olduğu, kimi, neyi, neden, ne kadar ve nasıl temsil ettiği gibi sorulara yanıt arayan, temsil kavramını bir veya birçok yönden inceleyen çeşitli yaklaşım ve uygulamalar vardır. Bu uygulamalardan istifade etmek, temsili bir bütün halinde anlayamamak da anlamayı çok daha kolay hale getirir (Örs, 2006).

Temsil kavramı genel olarak demokrasi ile bağdaştırılsa da aslında temsil demokrasiden çok daha eskidir ve temsilin her zaman demokratik olduğu söylenemez. Çünkü temsil edilen grubun tüm halktan oluşması gerekli değildir, sadece aristokratik kesim de temsil edebilir. Örneğin orta çağda kral tüm halkı tek başına temsil etmekte ve kararları tek başına almaktaydı. Buna demokratik diyemsek de temsilin varlığından söz edebiliriz (Holden, 2007).

Temsilin varlığı daha demokrasi ortaya çıkmadan önce monarşik, teokratik, oligarşik ve diktatörlük gibi siyasal yönetimlere kadar dayanmaktadır ve bu siyasal sistemler temsilin demokratik olmayan görünüm biçimleridir. Bu sistemlerin ortak özelliği otokratik olmaları ve halk egemenliğinden değil, diğer güçlerden güç almalarıdır. Bunların istekleri halkın temsilini sağlamak değil, halkın yönetime itaat etmesini sağlayıp, yönetimin halkta temsilini ve kabulünü sağlamaktır (Gülsoy, 2006).

18. yüzyıl sonrası değişen siyasal ve sosyal koşullar, grupların temsil edilme gereksinimini ortaya çıkarmışlardır. Demokrasinin sosyal ve ekonomik içerik kazanması ile temsil biçimleri de ortaya çıkmıştır (Çam, 2005). Sonuç olarak üzerinde anlaşılan bir temsil teorisi olmamıştır. Ancak dört temel temsil teorisi ortaya koyulmuştur (Heywood, 2007).

- Benzeyiş
- Delegasyon
- Mütevellilik
- Vekalet

Benzerlik Modeli

Benzerlik modelinin ana düşünce noktası temsilcilerin, temsil edilenlerin bir mikrokozmosundan oluşmasıdır. Bu görüşe göre temsili hükümet, toplumdaki her grup ve düşüncelerden oluşmalı ve her grup, büyüklüğü ile orantılı bir şekilde de temsil edilmedir. Kadınları kadınlar, siyahileri siyahiler temsil etmelidir (Erdoğan, 2001). Bu model ile ülkenin bir mikrokozmosunun da parlamentoda yaratılması amaçlanmaktadır. Meclisler eğer din, dil, ırk, cinsiyet, meslek gibi açılardan doğru oranda kesit sağlanmıyorsa, toplumu temsil

ettiği söylenemez (Bogdanor, 2003). Bu modelin iyi yanı mecliste, ülkede var olan çeşitliliği yansıtmasıdır (Erten, 1996).

Ancak diğer yandan kadının sadece kadını temsil etmesi birçok eleştiriyi de yanında getirmektedir. Kadınların sadece kadınları temsil etmesi, siyahilerin sadece siyahileri temsil etmesi temsil kavramını çok açık olmayan dar bir anlama itmektedir. Herkes sadece temsil ettiği grubun çıkarlarını gözetirse, o zaman ortak hiçbir çıkarlarının bulunmadığı gibi, sürekli çıkar çatışması çıkabilmektedir. Azınlık halindeki gruplar bu modelde mecliste yeterince temsil edilmediği için, azınlıkların çıkarını gözetemeyen hiçbir kanun mecliste görüşülmez (Heywood, 2007)

Delege Modeli

Bu modelde temsilci, temsil edilene karşı tamamen bağımlıdır. Delege seçmenlerin görüşlerini izleyen ve talimatlarını uygulayan bir temsil modelidir. Temsil edilenlerin, delegelerin şahıs ve tasarrufları üzerinde de etki edip müdahalede bulunma hakkı vardır. Bu sebeple delegeler temsil edilenler tarafından azledilebilmektedir (Bogdanor, 2003).

Delegeler kendi başlarına hiçbir karar alamaz ve uygulayamazlar, tamamen temsil ettikleri kişilerin isteklerine bağlı şekilde hareket etmek durumundadırlar. Bir dizi istek veya görev kendilerine belirtildikten sonra, delegeler bu isteğe göre hareket edip emirleri yerine getirmelidirler. Bu yönleri ile yeddieminlerden (trustee) ayrılmaktadırlar. Bu temsil modelini savunanlar siyasetçilerin, temsil ettiklerinin görüşlerine sıkı sıkıya bağlı olmalarını sağlayan mekanizmayı desteklemektedirler (Birch, 1971).

Delege modelinin iyi yanı halkın katılımını sağlayan çok büyük fırsatlar sağlaması ve politikacıların kendi çıkarlarına hizmet etmesini engellemesidir. Fakat bu modelin de belirli kötü yanları vardır. Temsilciler, temsil ettikleri kısmın çıkarlarına bağlı kalacağı için bölgeselliği arttırarak çatışmaya sebep olur. Burke'un da dediği gibi yasama üyeleri, halkın

temsilcilerinden çok, büyükelçi gibi verilen talimatları yerine getirmeye başlayacaktır. Ayrıca kendi kararlarını alamamak politikacıların hareket alanlarını da kısıtlamaktadır. Yeni bir vizyon veya fikrin ortaya çıkma ihtimalini de azaltmaktadır (Heywood, 2007).

Mütevelli Modeli

Mütevelli modeli iki temel teoriye dayanmaktadır; ferdicilik ve parlamentoculuk. Ferdicilik ilkesine göre, siyasal temsil birimlerinin, eskiden olduğu gibi sosyal gruplardan değil de fertlerden oluşması gerekir. Parlamentoculuk ilkesi de ferdicilik ilkesini dayanak olarak almaktadır. Parlamento bu ilkeye göre, bağımsız milletvekillerinin kendi akıllarına ve düşüncelerine dayanarak, kamu iyiliğini arayacakları bir kuruluştur. Delege modelinde olduğu gibi milletvekilleri kendini seçen seçmenin fikirlerini orada belirtmek için değil, kendi akli ve özgür fikirleri ile kamu iyiliğini gözetmek için seçilmiş kişilerdir. Bu modelde seçilenler sadece kendilerini seçenlerin fikirlerini temsil etmekten bağımsızlaşırlar. Çünkü bu modelde temsilciler sadece kendilerini seçenlerin değil tüm ulusun temsilcileridir (Erten, 1996).

Burke'a göre hakiki temsil; yerinde ve zamanında olgun kararlar vererek ve vicdan muhasebesi yaparak tüm seçmenlere hizmette bulunmaktır. Böylece mütevelli temsil modelinin ilk tanımını Edmund Burke, Bristol'da 1774 yılında seçmenlere yaptığı konuşmada yapmıştır: "Siz aslında bir üye seçiyorsunuz, ancak onu seçtiğinizde, o artık Bristol'un değil, parlamentonun bir üyesidir... temsilciniz sadece çalışmalarını için değil, kendi yargıları için de size karşı sorumludur; bunu sizin fikrinize kurban ederse size hizmet etmek yerine ihanet etmiş olur" (Heywood, 2007: 325).

Bu model genellikle demokratik bir anlayış olmamakla suçlanmaktadır ve ciddi anlamda eleştirilere maruz kalmaktadır. Örneğin eğer siyasetçilerin kendi kararlarını almalarına izin verilirse, bu kişilerin kendi yararlarına karar almalarını ne engelleyebilir. Ayrıca eğer kendi çıkarları ile ulusun çıkarları çatışırsa bu kişiler ne kadar ulus adına iyi kararlar alabilirler.

Vekalet Modeli

Vekalet daha üst düzey bir organdan gelen, kendisine itaat edilmesini isteyen istekler ve taleplerdir. Parti ortaya belirli bir program ve vaatler koyar ve halk bu partiyi seçerek bu fikirleri ve programı onaylamış olur. Böylelikle vekalet fikri sorumlu bir parti hükümeti oluşturur. Seçilen parti sadece aldığı vekalet çerçevesinde hareket edebilir (Birch, 1971).

Temsilciler doğrudan seçenlerin temsilcisi ve sesi olmak yerine, seçilebilmek için belirli bir parti programına bağlanmak durumunda kalmaktadırlar. Bu da temsilcileri büyük kitle partilerinin temsilcisi haline getirmektedir (Sartori, 2006). Seçilenler görüşlerini partilerin programları ile sınırlandırmak zorunda kaldığı için, seçmenlerin isteklerini değil de partilerin isteklerini yerine getirmek zorunda kalırlar. Tüm seçim modelleri incelendiğinde, en etkili modelin vekalet modeli olduğu söylenebilir. Parti seçim süresi boyunca belirli politikalar ve vaatler açıklar, halk eğer beğenirse bu partiyi seçer. Partinin seçilmesi de vaatlerini ve politikalarını yerine getirmek için olanak sağlar. Politikacılar kendilerini veya seçmenlerini düşünerek değil, parti siyasalarını düşünerek hareket etmek durumunda kalırlar (Gülsoy, 2006).

Bu model dört farklı eleştiriye maruz kalmaktadır. Öncelikler seçmenler siyasalar üzerine oy kullanmaktadırlar ve halkın kendisi için en iyi seçimleri yapacağı göz önüne alınmaktadır. Ancak seçmenler her zaman doğru seçimi yapacak kadar iyi bilgilendirilmiş ve rasyonel kişiler olmayabilirler. İkinci olarak eğer seçmenler rasyonel olsa bile, partinin manifestosunda bulunan onlarca şeyden sadece bir tanesi kendi yararlarına olduğu için diğerlerini görmezden gelebilirler ve bunlara dikkat etmeden tek madde üzerinden oy kullanabilirler. Üçüncü olarak da bu model, hükümeti kendi manifestosuna bağlı kalmak zorunda bırakır. Bu da değişen şart ve koşullara ayak uyduramayacağı ve eskiden doğru olan ama artık yanlış olan hareketleri de yapmak zorunda kalacağı anlamına gelir. Son olarak da seçimden galip çıkan parti oyların en az yarısını alamazsa bu modelin kullanımı anlamsız olur, bu yüzden vekalet modeli sadece çoğulcu sistemlerde uygulanabilir (Heywood, 2007).

2.3. Siyasi Katılım Kavramı ve Yerel Katılım

Siyasi katılım, kamu politikalarının oluşturulmasına doğrudan katılarak, doğrudan veya kamu politikası yapımcılarına etki ederek dolaylı yoldan, hükümetin politikalarını etkilemektir. Yerel katılım ise siyasi katılımın yerele indirilmiş halidir. Yerel katılım, seçim ve referandum gibi geleneksel yollarla veya elektronik olarak modern yollarla olabilir. Bu bölümde siyasal katılım ve yerel katılım incelenecektir.

2.3.1. Siyasi Katılım Kavramı

Siyaset bilimciler ortak bir siyasi katılım tanımında birleşmemektedirler ve siyasi katılım tanımlarında birbirlerinden ayrılmışlardır. Günümüzde en çok kabul gören görüş, başkalarını etkileyebilecek eylemlere katılımı sınırlamaktadır. Huntington ve Nelson'a göre siyasi katılım, "hükümetin karar alma sürecini etkilemek için tasarlanmış özel vatandaşlar tarafından yapılan faaliyetleri" tanımlamaktadır (Huntington ve Nelson, 2013:3). Verba'nın tanımına göre siyasi katılım ile kısaca, doğrudan kamu politikasının oluşturulmasını veya uygulanmasını etkileyerek veya bu politikaları yapan kişilerin seçimini etkileyerek dolaylı olarak hükümet eylemlerini etkileme niyeti veya etkisi olan faaliyetlere atıfta bulunmaktadır (Brady vd., 1995). Sivil vatandaşlara yönelik kısıtlama, siyaseti ve yönetmeyi bir meslek olarak görenler tarafından resmi sıfatlarıyla üstlenilen faaliyetin kavram dışında tutulması anlamına gelmektedir.

Az sayıda siyaset bilimci akademisyenler rejimi, katılım şeklinde desteklemek için siyasi katılımı ve faaliyetleri de katılım tanımına ekler. Bu akademisyenlere göre siyaset hakkında okumak da aynı zamanda politik bir katılımıdır. Ancak bu tanım, okuyanların başkaları üzerinde doğrudan etkileri olmadığı için baskın tanım değildir (Milbrath, 1982)

Siyasi katılım tanımı ile ilgili bir diğer tartışma, kişinin niyeti olmadan politikayı etkilemesinin siyasi katılım olarak görülüp görülemeyeceği ile ilgilidir. Günümüzde daha yaygın kabul gören görüşü destekleyen Verba ve arkadaşları gönüllü faaliyetleri, “kimsenin zorla gönüllü olmaya zorlanmadığı ve yapılanın karşılığında maddi hiçbir destek alınmayan faaliyetler” olarak tanımlar ve araştırmalarını bu tanıma göre sınırlarlar (Brady vd., 1995:38). Ancak, Huntington ve Nelson, Verba’nın aksine, özerk katılımın yanında “hükümetin karar alma sürecini etkilemek için bireyden başka biri tarafından tasarlanan etkinlik” olarak tanımlanan mobilize katılımı da çalışmalarına eklerler. Onların yaptığı tanıma göre, bir işçi, patronu onu eğer bir siyasi partinin mitingine katılmaz ise işten kovmakla tehdit ettiği için bir mitinge katılırsa, o işçinin doğrudan hükümeti etkileme niyeti olmasa da o işçi de katılımcı olarak kabul edilmektedir. Ancak pratikte mobilize aktivite ile otonom aktiviteyi birbirinden ayırmak zor olabilir. İki siyasi katılım da siyasi sonuç olarak eşittir, ancak katılımcının kendisi üzerinde bıraktığı etki ve katılma isteği açısından iki ayrım yararlı olmaktadır (Huntington ve Nelson, 2013)

2.3.2. Yerel Yönetimlerde Katılım

Yerel yönetimlerde katılımı, geleneksel ve modern olmak üzere iki alt başlığa ayırmak mümkündür. Geleneksel katılım yolları seçimler, referandum ve halk oylamasından oluşmaktadır. Modern katılım yolları ise elektronik yollar, yerel meclis toplantıları ve kamuoyu araştırmalarından oluşmaktadır.

Yerel Yönetimlerde Geleneksel Katılım Yolları

Günümüzde bir ülkenin demokratik sisteminin en önemli unsurlarından biri siyasal katılımdır. Siyasal katılma birçok çeşitte olabilmektedir. Bu çeşitler arasında en önemlisi olan seçimler yoluyla katılım, geleneksel katılım yollarından biridir. Referandum ve halk oylaması gibi diğer siyasal katılım yolları da geleneksel katılım yollarındandır (Poyraz, 2017).

Seçmek kavramı Nacak'a göre, bireyin kendisine en yararlı ve en iyi olanı belirlemesi olarak tanımlanabilmektedir. Siyasal açıdan ise seçim, yönetilenlerin kendilerini yönetecekleri belirleme davranışı olarak tanımlanabilir. Seçimlerin, diğer katılım yollarına göre avantajı, siyasal hayata katılımı diğer katılım yöntemlerine göre daha az çaba ile ve daha kolay biçimde başarabilmesidir. Ancak yerel düzeyde seçimlerin dezavantajı, seçmenlerin ulusal düzeydeki seçimler kadar, yerel düzeydeki seçimlere katılmamasıdır. Bu da nüfuslu kişilerin seçimleri daha kolay domine etmesini sağlamaktadır (Nacak, 2007).

Referandum yerel düzeyde katılımı sağlamanın yollarından bir tanesidir. Referandum ile amaçlanan, ulusal veya yerel düzeyde halkın alınan çözümlere karşı tutumunu anlamak veya halkın tutumunu anlamaktır. Referandum yöntemi genellikle çok önemli, halk tarafından benimsenmesi zor olan, riskli kararlarda kullanılmaktadır. Referandumun bir avantajı da halkın sorumluluk ve aidiyet duygusunu arttırmasıdır. Ancak bunun için referandumda çıkan sonuçların iktidar tarafından uygulanması gerekmektedir (Karakartal, 2011).

Halk oylaması da yerel katılım yollarından bir tanesidir. Doğrudan demokrasi günümüzde uygulama açısından maliyetli olarak görülse de, seçmenlere bazı önemli yerel konularla ilgili kararları almada yardımcı olma imkânı sunmaktadır. Halkı doğrudan ilgilendiren konularda, halkın doğrudan katılımını sağlayan halk oylaması da önemli temsil yollarından bir tanesidir. Halk oylaması genellikle temsil organlarının çözmekte güçlük çektiği veya riskli bir çözüm yolunun gerektiği durumlarda başvuru bir temsil yöntemidir (Palabıyık ve Görün, 2004).

Yerel Yönetimlerde Modern Katılım Yolları

Globalleşen dünya düzeni, değişen ihtiyaçları da beraberinde getirmiştir. Yeni dünya koşulları, modern katılım koşulları gerektirirken, halkın katılım yollarını da kolaylaştırmıştır (Nacak, 2007). Özellikle koronavirüs döneminde gördüğümüz üzere, pandemi gibi etkenler de modern katılım yollarına yönelime sebep olmuşlardır.

Elektronik yollarla katılım modern katılım yollarının başında gelmektedir. İnternetin katılım yöntemi olarak kullanılması, genellikle e-devlet yöntemi ile gerçekleştirilmektedir. E-devlet, kamu yönetiminde verimliliği ve etkinliği sağlamayı, vatandaşların bilgilerinin düzeyini arttırmayı, hizmetlere erişimi kolaylaştırmayı, maliyetlerden tasarruf etmeyi, gelirleri arttırmayı, kamu kurumlarına kolay erişimi ve şeffaflığı sağlamaktadır (Erdal, 2002). E-devlet ekonomik arz ve talebi sağlamayı, hata oranlarını en aza indirmeyi, çalışma yöntemlerini optimize etmeyi, dijital demokrasiye geçişi hızlandırmayı, karar vermedeki süreçleri hızlandırıp geliştirmeyi, üreten, güvenli, çalışkan ve devleti ile bütünleşik mutlu bir toplum yaratmayı amaçlamaktadır (Tübitak-Mam, 2004).

Belediye meclisleri yerel seçmenleri temsil eden, en önemli yerel düzeydeki karar organlarındandır. Belediye meclislerinde yerel halkın her birinin temsil edilmesi önemlidir. Yerel halk, belediye meclisi gibi yerel karar organlarında temsil edildiğini düşündüğünde, yönetime katılımı artmakta ve kararları daha iyi ve kolay benimsemektedir. 4057 Sayılı Nomos DNZ ile Yunanistan'da (Nomos DNZ, 1912) ve 5393 Sayılı Belediye Kanunu ile Türkiye'de de yerel halkın belediye meclis toplantılarına katılma hakları vardır (5393 Sayılı Belediye Kanunu, 2005). Ayrıca mecliste tartışılacak konular, yerel gazetelerde 2-3 gün önceden yayınlandığından, seçmen ilgisini çeken toplantılara katılabilmektedir. Halk belediye meclisinde meclis üyeleri üzerinden, yönetime katılabilmekte ve öneriler sunabilmektedir (Nacak, 2007).

Kamuoyu araştırmaları, alınan kararların halk tarafından benimsenip benimsenmediğini ortaya çıkarmayı amaçlayan bir yöntemdir. Yerel yönetimler aldıkları kararların halk tarafından nasıl benimsendiğini öğrenmek için, yerel halkın çoğunu kapsayan araştırmalar yapmak zorundadır. Kamuoyu araştırmalarının bir avantajı, yerel yönetime fazla katılmayan, sesini çıkarmayan vatandaşların da fikirlerinin alınmasını sağlaması ve katılımını arttırmasıdır (Genç vd., 2011).

2.4. Azınlıklar

Azınlık, bir ülkenin nüfusunun yarısından azını oluşturan, ortak dil, din, etnik kökene veya bunlardan birine sahip olan insan grubudur. Tarihleri boyunca devletlerce asimile edilmiş veya kullanılmışlardır. Nüfuslarının az olması sebebiyle temsil sorunu yaşamışlar ve ayrımcılıklara maruz kalmışlardır. Araştırma, azınlıkların temsil sorunu ile ilgili olduğu için azınlıkları anlamak elzemdir. Bu sebeple azınlıkların tarih içinde gelişimi, azınlık kavramı ve sınıflandırılması incelenecektir.

2.4.1. Azınlık Kavramının Tarihi Gelişimi

Büyük sınır, siyasal yapı ve nüfus hareketlerinin yaşandığı dönemler, azınlıkların doğmalarına sebep olmuştur. Bu sebeple azınlıkların varlığını antik çağlara kadar geri götürmek mümkündür. Azınlık tarih boyunca imparatorluklar ile özdeşleştirilmişlerdir. Günümüzde benzer süreç ulus devletler ile azınlıklar arasında yaşanmaktadır. Antik Yunan'dan ve Roma İmparatorluğu'ndan beri tüm çağlarda azınlıklardan söz etmek mümkün olsa da, konu ilk defa Avrupa'da yaşanan din savaşlarından sonra uluslararası planda ele alınmıştır (Kurubaş, 2004).

Azınlıklar, özellikle Birinci Dünya Savaşı sonrası Osmanlı İmparatorluğu ve Avusturya-Macaristan İmparatorluğu gibi büyük imparatorlukların parçalanması sonucunda, Avrupa ve Balkanlarda ortaya çıkmışlardır. Bu bölge İkinci Dünya Savaşı'nda da savaşların ve toprak değişikliklerinin yaşandığı bölge olduğu için azınlıklar daha da karmaşık hale gelmişler, tarih boyunca ulusal ve uluslararası tehdit olarak görülmüşlerdir. Çeşitli devletlerce, buldukları devletlere müdahale etmek için kullanıldıkları gibi, üyesi oldukları devletlerce de sürekli asimilasyona maruz kalmışlar, hatta belirli bölgelerde egemen durumdayken azınlık durumuna düşürülmüşlerdir (Çavuşoğlu, 1998).

Batı Trakya’da bulunan Müslüman- Türk azınlığı, Türkiye Yunanistan arasında yapılan mübadele sonrası Yunanistan’da azınlık olarak bırakılmış ve sürekli baskılara maruz kalmıştır. Balkanlarda bulunmalarından dolayı tarihi çatışmaların çoğuna maruz kalmışlar ve kimi devletlerce kullanılmak istendikleri gibi bazı devletler tarafından da asimilasyona maruz kalmışlardır.

2.4.2. Azınlık Kavramı

Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği’ne (UNHCR) göre azınlık; üyelerinin ortak dil, din ve kültüre veya bunlardan herhangi birine sahip olduğu, bir devletin nüfusunun yarısından azını oluşturan herhangi bir insan grubudur. Bir kişinin azınlığa tabii olması için, herhangi bir vatandaşlık, resmi tanınma veya buna benzer bir şart aranmaz (UNHCR, t.y.). Brittanica’ya göre ise azınlık, daha baskın bir grubun yanında var olan, ancak onlarla aynı dil, din veya ırk gibi ortak özellikleri taşımayan bir gruptur. Sosyal bilimlerde azınlık kavramının en önemli noktası, baskın bir grubun yanında ikincil olarak var olmasıdır. Bu sebeple azınlık kavramı illaki nüfus ile bağlantılı değildir (Encyclopedia Brittanica, 2019).

1979 yılında Francesco Capotorti’nin yaptığı azınlık kavramı genel olarak en çok kabul gören azınlık kavramlarından (Çavuşoğlu, 1999). Capotorti azınlığı "bir devletin nüfusunun geri kalanına göre sayısal olarak az olan, egemen konumda bulunmayan, - o devletin vatandaşı olan - üyeleri nüfusun geri kalanından farklı etnik, dinsel ya da dilsel özelliklere sahip olan ve kültürlerini, geleneklerini, dinlerini ya da dillerini korumaya yönelik üstü örtülü de olsa dayanışma duygusu gösteren bir grup" olarak tanımlamıştır (Capotorti, 1979). Azınlığı yabancılardan ayıran en önemli unsur dil, din ve ırksal farklılıklarının ve bu özelliklerini korumaya çalışmalarının yanı sıra buldukları ülkenin vatandaşları olmalarıdır (Güler, 2002). Başka bir ülkenin vatandaşı olup, bir ülkeye çalışmaya giden kişiler azınlık olarak görülmemektedirler (Oran, 1991).

Capotorti’nin tanımı uluslararası örgütlerce de genel olarak benimsenmiş olsa da, birbirleri arasında uzlaşmaya varabilmiş değillerdir. Ulusal ve etnik azınlıkların karakteristik

özelliklerinin neler olduğu ve birbirlerinden nasıl ayrılacağı konusunda ortak bir tanım bulunmamaktadır. Hatta azınlıkların arasında farkların bulunmadığı düşünülmektedir (Girasoli, 1995). Birleşmiş Milletler azınlık kavramını, Capotorti'nin tanımından biraz daha geniş olarak ele almaktadır. Örneğin Birleşmiş Milletler, göçmen işçileri ve bir ülkeye geçici olarak yerleşen insan gruplarını da azınlık olarak görmektedir (UNHCR, t.y.).

2.4.3. Azınlıkların Sınıflandırılması

Azınlıklar, baskın toplumdaki ayrılmaları kimlik özelliklerine göre sınıflandırılmaktadırlar. Azınlıkları; dinsel, dilsel, etnik ve ulusal azınlık olarak sınıflandırmak mümkündür (Pazarcı, 1990).

Dinsel azınlıklar, Otuz Yıl Savaşı'ndan sonra Protestanların Katoliklerden ayrı bir grup olarak belirginleşmesi sonrası ortaya çıkmışlardır ve en eski azınlık grubudurlar. Dilsel azınlığın ayırt edici özelliği ise adından da anlaşıldığı üzere, azınlık grubu; çoğunluktan ayıran etkenin, azınlığın dili olmasıdır. Etnik azınlıklar ise ortak bir kökeni paylaşan azınlıklardır. Kültürel, tarihsel ve topraksal bağları olan gruplardır. Dil, din, kültür gibi farklılaşmanın sonucu olarak oluşurlar (Güler, 2005).

Ulusal azınlıklar genellikle Avrupa'ya özgü olup, belirli bir ülkede yaşayan ve orada yoğunluğu oluşturan bir ulusun üyelerinden bazılarının, bir başka ülkede azınlık durumunda olmasıdır. Kısaca ulusal azınlık kendini başka bir devletin parçası olarak gören azınlıktır. Buna örnek olarak Almanya'da yaşayan Polonyalılar verilebilir.

Azınlıkların sınıflandırılması, azınlıkların haklarının belirlenmesi için kilit öneme sahiptir. Örneğin dilsel azınlık sadece dillerinin korunması ve kullanılmasına ilişkin haklara sahip olurken, etnik azınlıklar ise etnik kökenlerini yani topraksal, kültürel ve tarihsel haklarını koruma hakkına sahiptirler (Kurubaş, 2004).

Yunanistan'da Batı Trakya bölgesinde bulunan azınlığı zor durumda bırakan da sınıflandırılma sorunudur. 550 yıllık Osmanlı İmparatorluğu döneminde oraya yerleşen Türk nüfus, Osmanlı İmparatorluğu'nda dinsel ayırım yapıldığı için belgelerde Müslüman nüfus olarak geçmiştir. Lozan Antlaşması'nda da bölgedeki azınlığın Müslüman azınlık olarak belirtilmesi, azınlığın uluslararası örgütlerce dinsel azınlık olarak görülmesine sebep olmuştur. Azınlık üyeleri ise kendilerini etnik azınlık olarak görmekte ve Türk olarak tanımlamaktadırlar.

2.4.4. Avrupa Konseyinde Azınlıklar

Avrupa Konseyi 1993 yılında Konsey bünyesinde azınlık hakları için bir antlaşma hazırlamak üzere Ulusal Azınlıkları Koruma Komitesi'ni kurmuştur. Kurulan Komite 1994 yılında kabul edilip 1998 yılında yürürlüğe giren Ulusal Azınlıkların Korunmasına dair Çerçeve Sözleşmesi'ni oluşturmuştur. Bu sözleşme azınlıkları koruma konusunda bir standart oluşturmuştur ve Avrupa Konseyi'nin azınlık hakları ile ilgili hazırladığı en önemli sözleşme niteliğindedir. Sözleşmenin amacı taraf ülkelerde bulunan azınlıkların korunmasıdır. Sözleşme 1997 yılında Yunanistan tarafından imzalanmış ancak, parlamentoda kabul edilip, yürürlüğe girmemiştir. Türkiye ise sözleşmeyi imzalamamıştır ("Avrupa Konseyi", t.y.).

Azınlık hakları konusunda bir diğer önemli belge de Avrupa Konseyi tarafından 1992 yılında kabul edilip 1998 yılında yürürlüğe giren Bölgesel ve Azınlık Dilleri Avrupa Şartı'dır. Sözleşmenin amacı Avrupa'nın tarihsel veya azınlık dillerinin korunması ve yaygınlaştırılmasıdır. Avrupa Konseyi sözleşmenin amacını şu şekilde açıklamıştır "Sözleşme bir yandan Avrupa'nın kültürel geleneklerinin ve kültür mirasının sürdürülüp geliştirilmesi, diğer yandan da vazgeçilmez ve ortak kabul gören bir hak olan, bölgesel veya azınlık dillerinin özel ve kamu yaşamında kullanılması hakkına saygı gösterilmesi amacıyla kabul edilmiştir." Yunanistan ve Türkiye bu sözleşmeyi imzalamamıştır ("Avrupa Konseyi", t.y.).

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YUNANİSTAN'DA YEREL YÖNETİMLER

Yunanistan yerel yönetimleri iki dereceli sistemden oluşmaktadır. Bu sistem yıllar içinde yapılan reformlarla değişmiş olsa da günümüzde birinci derece yerel yönetimler belediyelerden, ikinci derece yerel yönetimler ise bölgelerden oluşmaktadır. Yunanistan'da yerel yönetimlerin en büyük sorunları sayıları, bütçeleri ve yetki karmaşası olmuştur. Ekonomik krizlerin ve Avrupa Birliği'nin de etkisiyle yerel yönetimleri düzeltmek için çeşitli reformlar yapılmıştır. Bu bölümde Yunanistan yerel yönetimleri ve yapılan reformlar incelenecektir.

3.1. Yunanistan'da Yerel Yönetim Sistemi

2011 yılında Kallikratis Planı'na (Próγραμμα Kallikrátis) göre idari olarak yeniden düzenlenen Yunanistan yerel yönetimleri, her birinin başı merkezi hükümet tarafından atanan yedi merkezi olmayan idarelere (apokentroménes dioikíseis) bölünmüştür. Bu birimler ayrıca, önceki idari yapı altında var olan 13 coğrafi bölgeyi (diamerismata) yansıtan 13 bölgeye (periféreies) bölünmüştür. Yerel yönetimin bir sonraki düzeyinde, bölgelerin bazı bölümlerinin idari ve bölgesel bileşenleri olan 74 bölgesel birim (perifereiakés enótites) bulunmaktadır. Son olarak, 325 tane belediye (dimoi) bu idari birimlerin en yerel olanıdır (Bowman, 2020).

3.1.1. 2011 Öncesi Yerel Yönetimlerin Yapısı ve Organları

Yunanistan'da 2011 yılına kadar iki tür yerel yönetim vardır. Birinci derece ve ikinci derece yerel yönetimler. Birinci derece yerel yönetimler topluluklar (koinotites) ve belediyelerden (dimoi) oluşmaktadır. İkinci derece yerel yönetim birimi ise il yönetimleridir (Nomarchía) (Okçu ve Özgür, 2013).

Topluluklar (Koinotita)

Topluluklar 1912 yılında oluşturulmuş yerel öz-yönetim organlarıdır. Minimum 300 nüfusa sahip kırsal kesimlerde kurulmuşlardır. Topluluklar genelde sınırlı güce sahip olmuşlar ve yeterli mali kaynağa sahip olmamışlardır. Capodistirias Planı yerel birimlerin sayısını azaltmayı ve toplulukları kaldırmayı amaçlamışsa da son karar olarak 133 topluluğun kalmasına karar verilmiştir (Synkrótisi tis Protováthmias Topikís Aftodioíkisis, 1997). Kallikratis Planı ile topluluklar kaldırılmış, fakat 2018 yılında yapılan Kleisthenis I Planı ile yeniden getirilmişlerdir.

Topluluklar, karar organı olan topluluk konseyi ve başkan tarafından yönetilmektedir. Topluluk konseyi nüfusu 2000'e kadar olan yerlerde 7, 2001-5000 arası nüfusu olan yerlerde 9 ve 5001'den fazla nüfusu olan yerlerde 11 üyeden oluşmaktadır. Başkan yardımcısı topluluk konseyinin oturumlarına katılır ve toplulukla ilgili öneriler sunar. Topluluk başkanı ise seçimle başa gelir ve topluluk konseyinin aldığı kararları uygulamakla görevlidir (Hellenic Republic Ministry Of Interior, 2000).

Belediyeler (Dimos)

Belediyeler 1912 yılında minimum 5000 nüfusa sahip kent bölgelerine kurulmuşlardır. Mali kaynakları yetersiz ve güçleri az olsa da başkanlarının seçim ile başa gelmesi sebebi ile siyasi etkileri güçlüdür. Kurulduklarında 2272 olan belediye ve toplulukların sayısı, 1997 yılında 5825 gibi bir sayıya ulaşmıştır. Bunların 5382'si topluluk ve 441'i belediyedir. Genel olarak 1000'den az nüfusa sahip bu birimler sınırlı güce sahip olmuşlardır. 1997 yılında Kapodistrias Reformu, vatandaşlara çağdaş hizmetler sunacak, daha büyük görevlerin altından kalkabilecek, güçlü belediyelerin oluşturulması için zorunlu bir birleşme öngörmüştür. İlk olarak belediye sayısının 500'ü geçmemesi amaçlansa da sonuç olarak 900 belediyenin kalmasına izin verilmiştir. 5825 olan birinci derece yerel yönetim sayısı 1033'e düşürülmüştür. Bunlardan 900'ü belediye ve 133'ü topluluktur (Synkrótisi tis Protováthmias Topikís Aftodioíkisis, 1997).

Belediyelerin temel organlarını; belediye konseyi, belediye komisyonu ve belediye başkanı oluşturmaktadır. Belediye konseyi, belediye komisyonunun görev alanı dışındaki konularla ilgilenir ve karar alır. Belediye konseyi; nüfusu 5000'e kadar olan yerlerde 11, 10000'e kadar olan yerlerde 15, 30000'e kadar olan yerlerde 19, 60000'e kadar olan yerlerde 25, 100000'e kadar olan yerlerde 31, 150000'e kadar olan yerlerde 35, 500000'e kadar olan yerlerde 39 ve 500000'den fazla olan yerlerde ise 41 üyeden oluşmaktadır (Council Of Europe 2001).

Belediye komisyonu bir karar organıdır ve sorumlulukları yasada belirlenmiştir. Ana görevleri bütçeyi hazırlamak ve kamusal süreç ve görevleri yerine getirmektir. Üye sayısı belediye konseyinin üye sayısına göre değişmektedir. Belediye konseyinin; üye sayısı 15'e kadar olan yerlerde başkanla birlikte 3, 31'e kadar olan yerlerde 5 ve 31'den fazla olan yerlerde başkan ile toplam 7 komisyon üyesi bulunmaktadır. Belediye başkanı, belediye meclisinin kararlarını uygular (Hellenic Republic Ministry Of Interior, 2000).

İl Yönetimleri (Nomarchía)

İlk olarak il konseyleri 1887 yılında yönetim sisteminin demokratikleşmesinin bir adımı olarak kurulmuş fakat 3 yıl sonra kaldırılmışlardır. Aslında, ikinci derece yerel yönetim kurumu olan iller de belediyeler ve topluluklar gibi 1912 yılında kurulmuşlardır. Yapılarındaki ilk ve son önemli değişiklik 1994 yılında, vali ve konseyin doğrudan halk tarafından genel oyla seçimini başlatan ve kurumu tamamen seçilmiş ikinci derece yerel yönetim kurumuna dönüştüren Andreas Papandreu hükümetinin 2218 numaralı yasasıyla gerçekleşmiştir. Bu nedenle iller il öz-yönetimleri (Nomarchiakés Aftodioikíseis) olarak adlandırılmaya başlanmışlardır Deuterios Vathmos Topikis Autodioikisis, 1994). İllere valiler başkanlık etmişlerdir ve illerin sayıları 1994 yılında 54'e kadar çıkmıştır. Ayrıca aynı yıl bazı büyük iller de oluşturulmuştur. En son 2011 yılında Kallikratis Kanunu ile illerin varlığına son verilmiş ve görevleri 13 bölge tarafından yerine getirilmeye başlanmıştır (Néa

Architektonikí tis Aftodioíkisis kai tis Apokentroménis Dioíkisis - Próγραμμα Kallikrátis, 2010).

İl yönetimleri, il konseyi, il komitesi ve vali olmak üzere üç organdan oluşmuştur. İl konseyi ikinci derece yerel yönetimlerin temel organıdır. Vali ve il komitesinin sorumluluğunda olmayan konularda il meclisi yetkilidir. İl konseyi sayısı, nüfusa göre belirlenmiştir. Nüfusu 100000'e kadar olan illerde 21, 150000'e kadar olan illerde 25, 200000'e kadar olan illerde 31 ve 200000'den fazla olan illerde 37 üyesi bulunmuştur.

İl komitesi, il yönetimindeki sürecin işlemesiyle görevlidir. İl konseyinin alacağı kararlarda ön hazırlıklar yapmış ve il konseyinin devrettiği kararlarda yetkili olmuştur. İl komitesi; il konseyinin üye sayısı 25'e kadar olduğunda biri başkan 5 üyeden, üye sayısı 31'den fazla iken biri başkan 7 komite üyesinden oluşmuştur. Vali il konseyi tarafından alınan kararları uygulamakla görevlidir. Ada bölgeleri ile izole bölgelerde, il yönetiminin altında "Eparchion" adı verilen idari alt birimler oluşturulmuştur (Hellenic Republic Ministry Of Interior, 2000).

Tablo 2

Yunanistan yerel yönetimleri (1998-2011)

	Yunanistan Yerel Yönetimleri (1998-2011)	
Seviye	Yerel Yönetimler	Alt bölümler
1.	Belediye Topluluk	Belediye Bölgesi (1997-2006) Topluluk Departmanı (1997-2006) Yerel Departman (2006-2011)
2.	İl Yönetimi	İdari Bölge

Kaynak: Okçu ve Özgür, 2013:609.

3.1.2. Bölgeler (Periferia)

Bölgeler, Yunanistan'ın ikinci derece yerel yönetim birimleridir. Yunanistan 13 bölgeye ayrılmıştır. Bölgeler, Athos Dağı bölgesi haricinde ülkenin geniş bölgelerinde kurulmuşlardır. Kendi bağımsız hizmetleri ve bütçesine sahiptir ve organları halk tarafından genel oyla seçilir. Sorumlulukları; bölgenin sorunları ile ilgili politikaların tasarımı, koordinasyonu ve uygulanmasından, merkezi idarenin kanunla kendisine verilebilecek görevlerine kadar geniş bir yelpazeye yayılmıştır (Hellenic Republic, 2021).

Mevcut bölgeler, dönemin İçişleri Bakanı Menios Koutsogiorgas'ın ikinci düzey idari birimler olarak kurulması kararıyla Temmuz 1986'da kurulmuş, bölgeleri resmi olarak kuran Başkanlık Kararnamesi ise 1987'de imzalanmıştır. 1986'dan önce, geniş tarihsel-coğrafi bölgelere (geografiká diamerísmata) göre geleneksel bir bölünme olsa da bunlar genellikle resmi değildi; 1986 öncesi geleneksel tarihi-coğrafi bölgelerin hepsinin resmi idari organları bulunmamaktaydı. 1986 sonrası bölgeler çoğunlukla önceki bölümlere dayansa da genellikle daha küçüktür ve birkaç durumda geleneksel tanımlarla örtüşmez. Örneğin, daha önce tarihsel-coğrafi benzeri olmayan Batı Yunanistan bölgesi, Mora yarımadasına ve Orta Yunanistan'ın geleneksel bölgesine ait bölgelerden oluşmaktadır (Topikí Aftodioíkisi – perifereiakí anáptyxi kai dimokratikós programmatismós 1986).

İçişleri Bakanı Alekos Papadopoulos'tan esinlenen yerel yönetim sürecinin bir parçası olarak, 1997 Kapodistrias yerel ve bölgesel yönetim reformunda bölgelere daha fazla yetki verilmiştir (Synkrótisi tis Protováthmias Topikís Aftodioíkisis, 1997). 1 Ocak 2011'de yürürlüğe giren 2010 Kallikratis Reformu ile tamamen farklı oluşumlara dönüştürülmüşlerdir. 2011 değişikliklerinde, hükümetin atadığı genel sekreterin (genikós grammatéas) yerini halk tarafından 5 yılda bir seçilen bir bölge valisi (perifereiárchis) ve bölge konseyi (perifereiakó symvoúlio) almıştır. Ayrıca kaldırılan veya bölgesel birimlere dönüştürülen birçok il yetkisi bölgelere aktarılmıştır. Merkezi hükümetin bölgesel organlarının yerini ise, hükümet tarafından atanan bir genel sekreter tarafından yönetilen,

seçimle gelmeyen ancak danışma niteliğindeki bir konseyden oluşan yedi genel müdürlük almıştır (Néa Architektonikí tis Aftodioíkisis kai tis Apokentroménis Dioíkisis - Próγραμμα Kallikrátis, 2010).

Tablo 3

Yunanistan yerel yönetimleri

	Yunanistan Yerel Yönetimleri	
Seviye	Yerel Yönetimler	Alt bölümler
1.	Belediye	Belediye Birlikleri Topluluklar
2.	Bölge	Bölge Birlikleri

Kaynak: Bowman, 2020

3.1.3. Yerel Yönetimlerin Mali Boyutu

Kallikratis Programı ile bazı sorumlulukların merkezi yönetimden yerel yönetimlere devrine rağmen Yunanistan; Şili, İrlanda, Yeni Zelanda ve Türkiye ile birlikte dünyanın en merkezi ülkeleri arasında yer almaktadır. Yunanistan'ın 2019 verilerine göre, GSYİH'si yaklaşık olarak 210 milyon ABD dolarıdır (Worldbank, 2019). Personel harcamalarının, yerel harcamaların önemli bir bölümünü temsil etmesine rağmen GSYİH yüzdesi olarak yerel yönetim harcamaları ve kamu harcamaları, personel harcamalarının kamu personeli harcamalarındaki payının yanı sıra, en düşükler arasındadır. Kamu yatırımlarına yerel yönetimlerin katılımı da sınırlıdır (Bésila-Víka, 2005).

Yerel yönetim mali kaynakları sınırlıdır ve biraz harcama sorumluluğu yansıtmaktadır. Ancak Kallikratis Reformu yerel yönetimler için kaynakları değiştirmiş,

onlara daha fazla vergi geliri sağlamış ve genel hibelerin payını azaltmıştır. Bölgelerin vergi geliri yoktur ve büyük ölçüde merkezi hükümet transferlerine bağılıdır. Vergi gelirleri tamamen öz kaynaklıdır ve neredeyse sadece belediyelere fayda sağlamaktadırlar. Belediye vergi gelirlerinin yaklaşık %90'ı emlak vergisinden gelmektedir. 2014 yılında yeni bir emlak vergisi (Birleşik Emlak Vergisi, ENFIA) oluşturulmuştur. Diğer vergiler arasında sokak temizleme vergisi, sokak aydınlatma vergisi, bira vergisi, reklam vergisi gibi vergiler sayılabilir (OECD, 2016).

Merkezi yönetimden yapılan transferler, yerel yönetimlerin gelirlerinin ana payını temsil etmektedir. Bu gelirler genellikle Merkezi Özerk Fonlardan (CAF) belediyelere ve bölgelere yıllık olarak verilmektedir. Belediyeler için CAF fonları, kişisel gelir vergisinden alınan makbuzlardan, KDV'den ve emlak vergisinden oluşur. Bölgeler için CAF fonları ise kişisel gelir vergisinden alınan makbuzlarda ve KDV'den oluşur. Fonlar, her bir belediye ve bölgeyi karakterize eden, demografik, jeomorfolojik, idari, finansal, sosyal, çevresel gibi çeşitli kriterlere göre tahsis edilmektedir. CAF transferleri işletme harcamaları için "Düzenli Hibe" (RG) ile "Kamu Yatırımına Özgü Program Hibe" (PISPG) olarak ikiye ayrılmıştır. Yerel yönetimlere diğer transferler arasında tazminat hibeleri, küresel yatırım hibeleri ve öğrenciler için ulaşım masrafları, refah desteği için, tahsisli hibeler yer almaktadır. Belediyelerin diğer gelirleri arasında hizmet bedelleri ve harçlar (pazar harcı, mezarlık harçları, mezbahaların kullanımı için harçlar gibi) ve varlık satışları ve kiralari bulunmaktadır (OECD, 2016).

Kallikratis reformu, Sayıştay'a yerel yönetimlerin izlenmesi için ek yetkiler vermiştir. "Yerel Yönetim Kuruluşlarının Mali Özerkliği için Bir Gözlemevi" isimli ve 4111/2013 sayılı Kanun ile başlatılmış ve 4270/2014 sayılı Kanun ile daha sonra uygulanmıştır. Bu komitenin görevleri, geçerli bütçe kanununa uygun olarak yerel yönetimler tarafından gerçekçi ve dengeli bütçelerin hazırlanmasını sağlamak ve yerel yetkililer tarafından bütçe uygulamalarını aylık olarak izlemektir. Kanun; belirli bir yıl için faiz ödemelerinin, olağan yıllık gelirlerin %20'sini geçmesini ve toplam borcun, toplam yıllık gelirlerin %60'ının altında kalmasını zorunlu tutan ve borcu sınırlandıran ek mali kurallar da getirmiştir. Bu sayede aşırı borçlanma sorunları yaşayan az sayıdaki belediye için bir borç freni getirilmiş

ve önlem alınmıştır. Kallikratis yasası, bu belediyeleri bir "Özel Ekonomik İyileştirme Programına" dahil etmiştir. Genel olarak, yerel yönetimlerin borç seviyesi, GSYİH'nin ve toplam kamu borcunun %1'ini oluşturmaktadır.

3.1.4. Yerel Yönetimlerin Yasal Konumu

Yunan Anayasası'nda yerel yönetimleri doğrudan ilgilendiren iki madde bulunmaktadır, bunlar 101. ve 102. maddelerdir. 101. madde idarenin örgütlenmesini düzenler ve desantralizasyon ve bölgesel yönetimin anayasal ilkelerini belirlemektedir. 102. madde ise yerel yönetimlerin Anayasal çerçevesini çizip, bağımsız bir yönetim birimi olarak tanımlamaktadır. 2011 yılındaki değişikliğe kadar 102. maddede yerel yönetimlerin iki derece olduğu belirtilmekteydi. Son yapılan değişiklik ile bu kaldırılmış ve sadece birinci derece yerel yönetimler olarak belediye ve topluluklar belirlenmiştir (Hellenic Parliament, 2019).

Yerel yönetimler yıllar boyunca çeşitli kanunlar ile değişikliklere uğramışlardır. 2539/1997 sayılı Kanunu, 3852/2010 sayılı Kanun ve 4555/2018 sayılı Kanun ile yerel yönetimlerde önemli değişiklikler yapılmıştır.

3.1.5. Yerel Yönetimlerin Personel Yapısı

Yerel yönetimlerin personel yapısı çalışma statülerine göre iki ana kategoriye ayrılmaktadır. Bunlar daimî personel ve zaman tanımı olmayan özel hukuk kurallarına göre çalıştırılan personeldir. İstisnai durumlarda acil veya geçici işçi ihtiyacı için sözleşmeli personel de çalıştırabilirler. Yerel yönetimlerde çalışan işçilerin maaşları, merkezi hizmetlerde çalışan kamu görevlileriyle aynı seviyededir. Çalışma şart ve koşulları da benzerdir. Yerel otoriteler, Kamu Personeli Seçme Yüksek Kurulunca yayınlanan listeye göre yerel otoriteler tarafından görevlendirilir (Council Of Europe, 2001).

3.2. Yerel Yönetim Reform Programları

Yunanistan'da yerel yönetimleri düzenleyen üç büyük reform yapılmıştır. 1997 yılında çıkarılan Kapodistrias Programı ile yerel yönetimlerin sayısı %80 oranında azaltılmış ve güçlenmeleri amaçlanmıştır. 2011 yılında çıkarılan Kallikratis Reformu ile yerel yönetimlerin sayısı yine azaltılmış ve İl yönetimlerinin varlığına son verilmiş, bölgeler kurulmuştur ve topluluklar kaldırılmıştır. 2019 yılında çıkarılan Kleisthenis I Reformu da gereksiz giderleri kaldırmayı ve yerel yönetimlerin yapısını yeniden düzenlemeyi amaçlamıştır. Bu alt bölümde bu önemli reform programları incelenecektir.

3.2.1. Kapodistrias Programı (Próγραμμα Kapodístrias)

Yunan devleti verimsiz ve sonuçsuz bir işlevsizlik durumundayken ülkenin yapısı itibariyle örgütlenme biçimi, parçalanmasına yol açan çeşitli idari sorunlara neden olmuştur. Dolayısıyla, Yunanistan'daki 1997 öncesi durum ve sahip olduğu sorunlar göz önüne alındığında, ülke verimsizlik ve güvenilmezlik ile karakterize edilmiştir. Bu sorunları ve imajı düzeltmek için Kapodistrias Programı'na kadar çeşitli raporlar oluşturulmuştur. Fakat önemli ve etkili bir değişiklik yapılmamıştır. 1997'de Kapodistrias Programı adında bir program oluşturmak için başarılı bir girişimde bulunulmuştur. Bu program, ismini Yunanistan'ın ilk yöneticisi Ioannis Kapodistrias'tan almıştır. Bu isim, daha önce Rusya İmparatorluğu Dışişleri Bakanı olan Kapodistrias'a bir devlet kurma çabası ve aynı zamanda yerel yönetimi yeniden düzenleme çabası için bir övgü olarak verilmiştir (Kapodistrias Museum, 2021).

Kapodistrias Programı veya Kapodistrias Yasası, birincil yerel yönetimin oluşumuna atıfta bulunan 2539/1997 sayılı Yasa'nın adıdır. Bu yasa özerklik, mali özerklik ve operasyonel yeterlilik ile karakterize edilmiştir. Kapodistrias Programı, kaynakların yeterliliğinin yanı sıra, günümüz toplumunun ve günümüzün gereksinimlerinin ihtiyaçlarını ve zorluklarını karşılamaya tam olarak hazır olacak insan kaynaklarının doldurulmasını amaçlamıştır. Yasa, parlamento tarafından kabul edilmiş ve iki bölüme ayrılmıştır. İlk bölüm

yerel özyönetim kuruluşlarının kurulmasına, ikinci bölüm ise yerel yönetim kuruluşlarının idare ve işleyişine ilişkindir (Synkrótisi tis Protováthmias Topikís Aftodioíkisis, 1997).

1997 yılında başlayan reform programı çerçevesinde 5382 topluluk ve 441 belediye birleştirilerek, sayı 133 topluluk ve 900 belediyeye düşürülmüştür. Bu sayede yerel birimler %80'den fazla azaltılmıştır. Belediyelerin sahip olduğu ortalama nüfus 1600'den 11000'in üzerine çıkarılmış, il başına ortalama belediye sayısı 120'den 20'ye düşmüştür. Yapılan reform ve birleştirmeler ile belediyelerin yerel düzeyde görevlerini yerine getirebilmeleri ve güçlü bir yerel birim olmaları hedeflenmiştir (Skamnakis, 2011). Kapodistrias Planı yerel yönetimlerin parçalı yapısına son verip çağın standartlarına getirmeyi, ulusal ve bölgesel kalkınmayı sağlamayı amaçlamıştır. 1998-2004 yıllarını kapsayan “Özel Yerel Yönetimler Programı” (EPTA) plan için önemli bir parça olmuştur (Chondroleou, 2005).

Kapodistrias Planı, çok düzenli bir yerel yönetim sistemi ortaya koymuştur. Birinci düzlemde, belediye ve topluluklardan oluşan iki basamaklı bir sistem ikinci düzlemde ise, birleştirilmiş ve basitleştirilmiş ikinci derece yerel yönetim birimleri vardır. Yerel yönetimlerdeki desantralize yönetim yapıları ile merkezi hükümetin etkisi birlikte düşünüldüğü zaman, kamusal politika yapım ve uygulama zor ve karmaşık hale gelmiştir. Sorumlulukların ve yetkilerin karışması ve üst üste gelmesi sebebiyle kurumlar arasında karmaşık bir ilişki oluşmuştur.

3.2.2. Kallikratis Programı (Prógramma Kallikrátis)

Kallikratis Programı Yunanistan'da büyük bir idari reform olan 3852/2010 sayılı Yasa'ya verilen isimdir. 1997 Kapodistrias Reformu'nun ardından ülkenin idari bölümlerinde ikinci büyük reformu getirmiştir. Adını antik Yunan mimar Callicrates'ten alan program, sosyalist Papandreu kabinesi tarafından sunulmuş ve 2010'da Yunan Parlamentosu tarafından kabul edilmiştir. Programın uygulanması Kasım 2010 yerel seçimleriyle başlamış ve Ocak 2011'de tamamlanmıştır (Néa Architektonikí tis Aftodioíkisis kai tis Apokentroménis Dioíkisis - Prógramma Kallikrátis, 2010).

Sosyalist, Panhelenik Sosyalist Hareket partisinin (PASOK) 2009 yılı başındaki yasama seçimlerinde kazandığı ezici zaferin ardından, daha fazla idari reform için yeni bir girişim başlatılmıştır. Kallikratis planı, Yunanistan mali krizinin başlangıcında, Ocak 2010'da halka sunulmuştur. Rakamlar açısından başarısız Nea Dimokratia partisinin planlarına oldukça benzemekle birlikte bu plan, idari birimlerin sayısının ve devlet hesap verme sorumluluğunun azaltılmasıyla sınırlı kalmamıştır. Yaygın olarak Avrupa Birliği'nin en merkezî ülkesi olarak kabul edilen ve birçok küçük belediyenin, özellikle kırsal toplulukların "son derece yetersiz personele sahip olduğu ve görevlerini yerine getirme olanağından yoksun bırakılan" (Hlepas ve Getimis, 2011:425) bir ülkede, geri kalan yetkililerin öz yönetim özerkliği, kamusal şeffaflık ve vatandaşlara genel erişilebilirlik açısından güçlendirilmesine vurgu yapılmıştır.

Yerel yönetim birimleri 1997 yılında daha önce yapıldığı gibi yine birleştirilmiş, 1033 yerel birim, 325'e düşürülmüştür. Ayrıca bu birleşmeler ile yerel girişimlerin sayısı 6000'den 2000'e düşürülmüştür. En önemli değişikliklerden bir diğeri de illerin varlığına son verilip sahip oldukları görevlerin bölgelere devredilmesidir. Program aynı zamanda yerel yönetim çalışanlarını ülke genelinde 50.000'den 25.000'e düşürmeyi hedeflemiştir. Yasa Mayıs 2010'da kabul edilmiş ve 2002 ve 2006'da daha önce yapıldığı gibi il seçimlerinin yerini alan bölge seçimlerini oluşturan Kasım 2010 yerel seçimlerinin ardından uygulanmıştır (Lempésis, 2017).

Bu reform ile yerel yönetimler Lisbon Antlaşması ilkelerine ve Avrupa Birliği'nin yerel yönetim gerçekliğine daha uygun olmuştur. Ayrıca Kallikratis Planı hem yerel yönetim seviyelerinin hepsini hem de yerelde merkezi temsil eden diğer devlet otoritelerini de kapsayan ilk reformdur. Kaynakların ve sorunların yerelleşmesi hedeflense de bu reformun en önemli nedenlerinden biri yerel yönetimlerin oluşturduğu maliyetleri azaltma ve tasarrufa gitmektir. Bu reform ile Yunanistan'ın bir buçuk milyon Euro tasarruf etmesi planlanmıştır. Kaynakların daha etkili kullanımı için yerel seçimlerin dört yılda değil de Avrupa Parlamentosu seçimleriyle beraber 5 yılda bir yapılmasına karar verilmiştir. Ayrıca halkın yerel konulara katılımı daha fazla hedeflenmiş ve daha yüksek bir yönetim kalitesi için hesap

verebilirlik ve şeffaflık amaçlanmıştır. “Yerel kamu denetçisi” ve mahalle konseyleri kurulmuştur.

3.2.3. Kleisthenis I Programı (Prógramma Kleisthenis I).

Kleisthenis I Programı, daha doğrusu "Yerel Yönetimin kurumsal çerçevesinin reformu - Demokrasinin Derinleştirilmesi - Katılımın Arttırılması - Yerel Yönetimlerin ekonomik ve kalkınma operasyonlarının iyileştirilmesi. (Prógramma «KLEISTHENIS I») - FODSA'nın organizasyon ve operasyon çerçevesinin modernizasyonu için düzenlemeler - Vatandaşlığın verilmesi ve vatandaşlığa geçme ile ilgili sorumlulukların daha verimli, daha hızlı ve tek tip olarak yerine getirilmesi için düzenlemeler - İçişleri Bakanlığı'nın diğer hükümleri ve diğer hükümler” 4555/2018 sayılı Kanun'un ismidir (Metarrýthmisi tou thesmikoú plaisiou tis Topikís Aftodioíkisis..., 2018). İçişleri Bakanlığı'nın organları ve sorumluluklarını, belediyeleri, yerel yönetimlerin denetimini ve diğer hususları yeniden yapılandıran 283 maddeden oluşmaktadır. Plan, 1 Eylül 2019'dan beri tam olarak yürürlüktedir.

Bu kanun ile Belediyeler 6 kategoriye ayrılmıştır Bunlar:

- a) Büyükşehir merkezlerinin belediyeleri: Sadece Atina, Selanik ve Pire şehir komplekslerinin belediyeleri bu kategoriye girer.
- b) Büyük anakara belediyeleri: Bu kategori, nüfusu 25.000'in üzerinde olan belediyeleri içerir.
- c) Orta anakara belediyeleri: Bu kategori, nüfusu 10.000 ile 25.000 arası belediyeleri içerir
- d) Küçük anakara ve küçük dağlık belediyeler: Nüfusu 10.000'in altında olan belediyeler
- e) Büyük ve orta ada belediyeleri: 3.500'den fazla nüfusa sahip tüm ada belediyelerini içerir.

- f) Küçük ada belediyeleri: 3.500'den az nüfusa sahip tüm ada belediyelerini içerir.

Tek genişletilmiş belediyenin işleyişi çerçevesinde topluluklar yeniden kurulmuştur. 3463/2006 sayılı Kanun'un birinci maddesi ile onaylanan belediyeler ve topluluklar kanununun 2. maddesinde tanımlanan yerel ilçeler, nüfuslarına bakılmaksızın topluluk olarak yeniden adlandırılmıştır. Topluluklara aynı zamanda 410/1995 sayılı kanunun hükümlerine göre gönüllü birleşmeden sonra kaldırılan veya mevcut yasa ile birleştirilen ve yerel bölümlerden oluşmayan belediyeler veya topluluklar da dahil edilmiştir. Bir topluluk ayrıca, nüfusu binin üzerinde olan yerel ada bölümlerinden oluşur. Kanuna göre, adaya yayılan ve bir belediye oluşturmayan nüfusa, eski topluluklara veya yerel bölgelere bakılmaksızın yeni bir topluluk oluşturulmuştur. 100.000'den fazla nüfusa sahip belediyelerin bölündüğü belediye bölgeleri, topluluk olarak yeniden adlandırılmışlardır (Metarrýthmisi tou thesmikou plaisiou tis Topikís Aftodioíkisis..., 2018).

Toplulukların kendi konseyleri, aynı zamanda nüfus ve gerçek ihtiyaçlarına göre düzenleri ve kendi bütçeleri olmuş. Topluluk meclisinin seçimi, Başkanın oy pusulası seçiminden bağımsız olarak gerçekleşmektedir. Belediye başkanı adayı artık oy pusulasında Yerel Konsey adaylarına sahip olamaz, çünkü bunlar kaldırılmış ve Topluluklar eski haline getirilmiş ve biraz özerk bir yasal biçim almışlardır. Topluluk Başkanı, seçilecek Topluluk Meclis Üyeleri arasından doğrudan seçimle seçilir. 300'den fazla nüfusu olan Topluluk Konseyi, 80. Madde uyarınca 7 Topluluk Konseyi üyesinden oluşmaktadır (Metarrýthmisi tou thesmikou plaisiou tis Topikís Aftodioíkisis..., 2018).

Topluluklar başlangıçta "500 kişiye kadar" ve "500'den fazla kişi" olarak kategorize edilmiştir. Daha sonra itirazların ardından, sayı 200 kişi azaltılmıştır günümüzde, iki kategoriye ayrılmaktadırlar:

- a) Nüfusu 300 kişiye kadar olan topluluklar: Ayrı bir konsey ile belediyelerde oluşturulan toplulukların nüfus sınırı 300 kişi olacak. Nüfusu 300'den az olanların sadece tek bir oy pusulası ile seçilecek bir başkan olacak.

- b) Nüfusu 300'den fazla olan topluluklar: Sürekli nüfusu üç yüzden fazla kişiden oluşan toplulukların meclis üyelerinin seçimi ayrı bir sandıkla ve listeler (syndyasmós) halinde yapılır. Listelerin dışındaki adaylar hariçtir. Her liste, topluluk konseyi başkanı adayı, dernek başkanı ve topluluk meclisi adaylarını içerir.

Ulusal güvenlik, dış politika, göçmenlik politikası, uluslararası antlaşmaların yorumlanması ve uygulanması, bireysel ve sosyal haklar, din ve vicdan özgürlüğü veya kurumsal konular dışında herhangi bir konuda belediye veya bölge referandumu çağrılabilir. Ayrıca, ilgili yerel yönetimin mali yönetimi, harçların konulması, ülkenin belediyeleri, toplulukları, bölgeleri ve bölgesel birimlerinin sayı ve sınırlarının yeniden tanımlanması gibi konularda da referandum ilan edemez. Ayrıca oy hakkı 18'den, 17'ye düşmüştür (Metarrýthmisi tou thesmikoú plaisíou tis Topikís Aftodioíkisis..., 2018).

Kleisthenis I Programı, yerel yönetimlerin yapılarını yeniden yapılandırmış, kaldırılan toplulukları da belediyelerin alt birimi olarak yeniden getirmiştir. Bu program ile yerel yönetimlerin verimliliğini arttırmak amaçlanmıştır. Kleisthenis I Programı'nın getirdiği en önemli yenilik yerel seçimlere orantılı oy dağılımını getirmesidir, ilk turda alınan oylara göre meclislerde orantılı bir koltuk dağılımı yapılmıştır. Bu her ne kadar daha demokratik olsa da belediye başkanının listesinin bazen azınlıkta olması gibi problemlere sebep olup, yerel yönetimleri daha da hantallaştırmıştır.

Tablo 4

Yunanistan yerel yönetim reformlarının sınıflandırılması

	Eski Düzen (2010 öncesi)	Kallikratis Düzeni (2010-2018)	Kleisthenis I Düzeni (2018 sonrası)
Belediyeler	Birinci derece yerel yönetimler. 910 belediye ve 124 topluluk.	325 Belediye	Ülke 332 belediyeye ayrılmıştır.
İller	İkinci derece yerel yönetimler. 51 il öz-yönetimi ve 19 bölge.	Bölgesel birimler. Toplamda 74 tane	Değişim yok.
Bölgeler	Toplam 13. Vali hükümet tarafından atanır.	Aynı coğrafi sınırlar, seçilmiş bir vali ve konsey ile ikincil yerel yönetimdirler.	Değişim yok.
Genel Müdürlükler	Yok.	7 tane. Genel sekreter hükümet tarafından atanır.	Yerel Yönetim Kuruluşları Bağımsız Denetleme Hizmet Yapısı.
Belediye Girişimleri	6000 tane.	1500 tane.	Değişim yok.
Mali Boyut	Devlet bütçesi, Avrupa programları, belediye ücretleri, öz kaynaklar (örn. Belediye işletmeleri, plajların ve taş ocaklarının kiralanması, vb.)	KDV, gelir vergisi ve emlak vergisi eklenmiştir.	Değişim yok.
Yerel seçimler	4 Yılda bir Ekim'de. %42 gerekli.	Her 5 yılda bir, Haziran ayında, Avrupa Parlamentosu seçimleriyle birlikte yapılır, mutlak çoğunluk gerekli.	"Kapodistrias" Planında olduğu gibi Ekim'de 4 yılda bir yapılır. Mutlak çoğunluk geçerli.

Kaynak: Metarrhythmisi tou thesmikou plaisiou tis Topikis Aftodioikisis..., 2018.

3.3. Yunanistan'da Yerel Seçim Sistemi

Yunanistan yerel seçimleri tarih boyunca sürekli değişime uğramıştır. Metapolitefsi'den önce neredeyse her seçim öncesi değişime uğrayan ve çok demokratik olmayan seçim sistemi, Metapolitefsi sonrası belirli bir düzene oturtulmuş ve daha demokratik hale getirilmeye çalışılmıştır. Metapolitefsi Yunanistan tarihinde, 1974 yılında Cuntanın düşmesi sonucu, yine 1974 yılında yapılan seçimler ile Yunanistan'ın parlamenter demokrasiye geçiş yaptığı döneme verilen isimdir. Yerel seçimleri 2018 öncesi ve sonrası olarak iki başlığa ayırıp inceleyeceğiz. 2018 yılını ayırım noktası olarak almamızın sebebi 2018 yılında yerel seçimlerde yapılan köklü değişikliklerdir.

3.3.1. 2018 Öncesi Yunanistan Yerel Seçimleri

2018 öncesi yerel seçim sistemlerinin daha iyi anlaşabilmesi için kendi içinde de Metapolitefsi öncesi ve sonrası olarak ikiye bölerek incelemek, anlaşılması açısından çok daha iyi olacaktır.

Metapolitefsi Öncesi Dönem

Yunanistan tarihinde ilk belediye seçimleri 1834 yılında yapılmıştır Argolidokorintia vilayetinde yapılmış ve belediye başkanı dolaylı olarak seçilmiştir. Sadece erkekler ve belirli gelir kriterlerini sağlayan vatandaşlar, belediye meclis üyelerinin yarısını seçmek için oy kullanmış, kalan kısmını da merkezi hükümet atamıştır. En çok oyu alan ilk 3 kişi içinden merkezi hükümet bir kişiyi başkan olarak seçmiştir. Bu da yerel yönetimlerin merkezi hükümete bağımlı olmasına sebep olmuştur. Bireysel seçilme 1912 yılına kadar devam etmiştir ve 1912 yılında yapılan köklü değişiklikler ile kaldırılmıştır (Papandreou, 1969).

1864 yılına kadar belediye başkanı merkezi hükümet tarafından atanmıştır. Belediye meclisinin seçim organı tarafından doğrudan yasallaştırılmaması, onun yerine atanması belediye başkanının devletin iradesini yerine getiren yerel bir kişi olmasına sebep olmuştur. Bu sebeple 1964 yılında çıkarılan yeni yasa ile belediye başkanlarının vatandaş tarafından, vatandaşların arasından doğrudan seçilmesi sağlanmıştır (Kleiosi, 1977).

1912'de Eleftherios Venizelos, yerel yönetimlerde reform yapmaya çalışmıştır. "Belediyelerin ve Toplulukların Kuruluşu Hakkında Yasa" isimli DNZ/1912 sayılı Yasa ile belediyeler parçalanmış ve bölge genelinde binlerce topluluk oluşturulmuştur. Küçük ve kaynak eksikliği yaşayan bu topluluklar, ekonomik ve kültürel gelişme ve ilerlemenin canlı hücreleri olmaktan çıkıp, devlet bürokrasisinin yerel şubeleri işlevi görmeye başlamışlardır (Papandreou, 1969).

Yerel yönetimlerin ulusal yapıya entegrasyonundan on üç yıl sonra, Selanik'te ilk kez bir belediye başkanı için oy kullanılmıştır. 11 Şubat 1934 belediye seçimleri ayrı bir önem taşımaktadır ve Yunanistan tarihine geçmiştir, çünkü bu seçimlerde ilk kez kadınlar oy kullanmış ve ülke tarihinde ilk kez komünist belediye başkanları seçilmiştir. Bu seçimler aynı zamanda Metaxas diktatörlüğü, 2. Dünya Savaşı ve İç Savaş sebebiyle 1951'e kadar son seçimler olmuşlardır ("I Istoría tis Topikis Aftodioikisis stin Ellada", 2019).

Savaş sonrası ilk seçimler, belediye başkanının belediye meclis üyeleri tarafından dolaylı olarak seçilmesi sistemi ile 15 Nisan 1951'de yapılmıştır. Bu sistem, belediye başkanlarının doğrudan halk tarafından seçildiği 1954 belediye seçimleri hariç, 1964 belediye seçimlerine kadar uygulanmıştır. Yedi yıllık albay diktatörlüğü döneminde (1967-1974), belediye başkanları cunta tarafından atanmıştır (Nikolakopoulo, 2001).

Metapolitefsi öncesi dönemde yerel seçimlerin en büyük özelliği sürekli değişime uğramasıdır, her yerel seçim öncesinde neredeyse değişiklik yapılmış, özellikle bu durum savaş sonrası dönemde daha da artmıştır. Merkezi hükümet sürekli yerel yönetimleri baskı altında tutarak, onları kullanmak istemiş ve önceleri başkanları kendileri atayarak bunu

doğrudan yapmışlardır. Kısaca bu dönemdeki seçimler meşruiyet, demokrasi ve oy eşitliği açısından geri kalmışlar ve eleştirilmişlerdir.

Metapolitefsi Sonrası Dönem

1974 yılından sonra Metapolitefsi sonrası iki türlü sistemle belediye başkanının doğrudan halk tarafından seçilmesine geri dönülmüştür. Listelerden hiçbiri ilk turda oyların salt çoğunluğunu almadığı takdirde, ikinci turda en çok alan iki liste arasında oylama yapılır ve kazanan liste ikinci turda belirlenir. 1982 yılında çıkarılan 1270/1982 sayılı Yasa ile belediye meclisin dağılımı daha orantılı hale getirilse de, yine de kazanan liste koltukların 3/5'ini alırken, kalan 2/5'lik sandalye sayısı ilk turda alınan oylara oranla listeler arasında paylaştırılmıştır (Nikolakopoulo, 2001).

Bu kanun ile belediyede iktidarın azınlıkta kalmasını engellemek ve başkanın gücünü elinde tutmasını sağlamak amaçlanmıştır. Ancak kazanan listenin aşırı temsilci sahibi olması, oy eşitliği ilkesinden sapmaya sebep olmaktadır. Her ne kadar yerel yönetimlerin engellenmeden daha kolay şekilde işlemesi amaçlansa da bu durum, temsiliyet sorunlarını doğurmuştur.

1994 yılı yerel yönetimin seçim tarihinde bir dönüm noktasıdır, çünkü ilk kez valiler Andreas Papandreu hükümetinin girişimiyle doğrudan halk tarafından seçilmişlerdir. 1997 yılında Kapodistrias Reformu'yla Eleftherios Venizelos döneminden bu yana en büyük yerel yönetim reformu gerçekleştirilmiştir. Ülke 13 bölgeye, 51 vilayete, 910 belediyeye ve 124 topluluğa bölünmüştür. Topluluklar, yerel yönetim düzeyinde kamu yönetiminin optimize edilmesi amacıyla daha büyük belediyeler halinde birleştirilmişlerdir. Valiler, topluluk liderleri ve belediye başkanları seçilirken, bölge valileri hükümet tarafından atanmışlardır (Synkrótisi tis Protováthmias Topikís Aftodioíkisis, 1997).

2006 yılında çıkarılan 3434/2006 sayılı Kanun ile kazanan listenin meclisteki koltuk sayısı, aldığı oy ile daha da orantısız hale getirilmiştir. Ekim 2006 seçimleri öncesi yürürlüğe giren ve bu seçimlere etki eden bu kanun ile kazanan liste olabilmek için gerek oy yüzdesi %42'ye düşürülmüştür (Rýthmisi themáton ethnikón, nomarchiakón kai dimotikón eklogón kai diefthétisi eidikón themáton, 2006). Bu durum 2010 yılında çıkarılan “Kallikratis” planı ile devam ettirilmiştir. Ayrıca Kallikratis Planı ile merkezi olmayan idarelerin başkanları hükümet tarafından atanırken, bölge valileri ve belediye başkanları seçilmişlerdir (Néa Architektonikí tis Aftodioíkisis kai tis Apokentroménis Dioíkisis - Próγραμμα Kallikrátis, 2010).

Metropolitiksi sonrası dönemde yerel yönetimlerin sayısı azaltılıp bir denge kurulmaya çalışılmıştır. İki türlü seçim sistemine geçilmiş önceleri salt çoğunluğu alan liste, 2006 sonrası ise %42'den fazlasını alan liste galip sayılmıştır. Koltukların 3/5'i kazanan listeye ayrılmış, kalan kısım ise ilk turda alınan oylara göre diğer listelere paylaştırılmıştır. Bu durum alınan oy ile mecliste koltuk sayısının orantısız olmasına sebep olmuştur. Belediye başkanının mecliste çoğunluğa sahip olması, muhalefetin etkisini azaltmakla kalmamış, oy eşitliği ilkesini de bozmuştur.

3.3.2. 2018 Sonrası Yunanistan Yerel Seçimleri

Yeni seçim sistemi 2018 yılında çıkarılan Kleisthenis Programı olarak bilinen, 4555/2018 sayılı Kanun'la getirilmiş ve 2019 yılında 4604/2019 sayılı Kanun'la değiştirilmiştir. Yeni getirilen seçim sistemi ile yerel yönetimlere orantılı oy dağılımını getirmiştir. Bu sistem yerel meclislerde, meclis üyesi dağılımını ilk hafta alınan oy oranına göre yapmayı amaçlamaktadır (Metarrýthmisi tou thesmikou plaisiou tis Topikís Aftodioíkisis..., 2018).

Bu kanun 2010 yılında çıkarılan kanunun, kazanan listenin koltukların 3/5'ini aldığı sistemi, yani belediye başkanını daha güçlü konuma getiren sistemi kaldırmış, yerine daha eşitlikçi ve oy eşitliği açısından daha ileri sistem getirmiştir. Belediye başkanları ve bölge

valileri ise eğer ilk tur almamışsa, ikinci tur %50'den fazla alan listeden seçilir. İkinci tur son iki liste arasında başkanın belirlerken ilk turdaki koltuk sayıları aynen korunur ve ikinci turun ilk tura etkisi olmaz (Katsouli,2019).

Genel olarak yeni sistem halkın yerel seçimlere katılımını arttırmayı ve doğrudan seçim işlevini iyileştirmeyi amaçlamıştır ve bu sistem çoğu Avrupa ülkesinde uygulandığı için Yunanistan'ın Avrupa Birliği'ne entegrasyonu amaçlanmıştır. Ancak yeni sistem yanında büyük bir problemi de getirmiştir. Koltuk dağılımı ilk tura göre yapıp, belediye başkanı ikinci turda en çok oyu alan iki liste arasından seçildiği için bu durum, iktidar listenin bazen mecliste çoğunluğu sağlayamaması ile sonuçlanmıştır. Bu durum da belediye başkanının kararları meclisten geçirememesine sebep olmakla birlikte, belediyenin işlevlerini yerine getirememesine sebep olmaktadır.

2019 genel seçimlerinde başa gelen Nea Demokratia Partisi durumun farkına varmış ve yerel yönetimlerin yeniden işlevsel hale getirilmesi için acil müdahale gerektiğini belirtmiştir. Hükümet acil müdahalesini 4623/2019 sayılı ve 4625/2019 sayılı Kanun'la yapmış ve belediye başkanı ile bölge valisini güçlendirmeyi amaçlamıştır. Spesifik olarak, 4623/2019 sayılı Kanun, belirleyici bazı sorumlulukları belediye meclisinden alıp finans komitesine devretmiştir. Aynı şekilde bölgelerde de benzer değişikliğe gidilmiştir. Bu yetki devri ile meclis toplantılarının yoğunluğunu azaltmak ve belirli tıkanıkları gidermek amaçlanmıştır.

ND hükümeti iktidara geldiğinde orantı sistemini kaldırmayı vaat etmiştir. İçişleri Bakanı P. Theodorikakos, 2020'nin başında şunları söylemiştir: "Yerel yönetimlerde korkunç sorunlar yaratan basit orantılılık, göreve başladıktan hemen sonra kaldıracağız. Belediyelere ve bölgelere yönetilebilirliği geri getiren bir yasa getireceğiz". Getirilen yasa genel olarak sonraki seçimlerde, orantılılık sistemini kaldırmayı hedeflemiştir. 2006 yerel seçimlerinde uygulanan seçim sistemi birkaç küçük değişiklik ile yeniden getirilmiştir. Sonraki seçimlerde ilk turda oyların %43'ünü alan liste başkanı belediye başkanı veya bölge valisi olarak seçilmektedir. Böylece salt çoğunluk zorunluluğu ortadan kaldırılmaktadır. İlk turda %43'ten fazla oy alınmazsa seçimler yine sonraki tura kalmaktadır. Kazanan liste

koltukların 3/5'ini almakta, kalan 2/5 ise listeler arasında orantılı bir şekilde dağıtılmaktadır (“Life News”, 2020).

Yapılan yeni değişiklik ile belediye başkanına yeniden güç vermek ve belediyelerin işlevlerini daha kolay yerine getirilmesi amaçlanmıştır. Ancak bu durum yine daha önce olduğu gibi oyların eşitliğini bozmanın dışında, meclis üyelerinin etkilerini azaltmaktadır. 2019 yılında meclisten alınıp, finans komitesine devredilen yetkiler de meclisin etkisini daha da azaltmaktadır. Yunanistan yerel seçimleri ilk yıllardan itibaren sürekli değişikliğe uğramış, stabil duruma gelememiştir. Metapolitefsi sonrası, bir dönem stabil olsa da son yıllarda sürekli değişimlere maruz kalmaktadır.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

AZINLIKLARIN YUNANİSTAN YEREL YÖNETİMLERİNDE TEMSİL SORUNU: GÜMÜLCİNE BELEDİYESİ ÖRNEĞİ

Azınlıkların yerel yönetimlerde temsil sorunlarının temel alındığı araştırmanın bu bölümünde, ilk olarak araştırma ile ilgili bilgiler verilmiştir. Bu kapsamda araştırmanın konusu ve problemi, araştırmanın amaç ve önemi, araştırmanın yöntemi, araştırmanın geleneği ve kullanılan araştırma teknikleri, veri toplama ve analiz süreci, araştırmanın kapsamı ve sınırlılıkları ve alan araştırması yapılan il hakkında bilgiler başlıkları altında araştırma açıklanmıştır. Daha sonra araştırma bulguları değerlendirilmiş ve örneklem olarak belirlenen Gümülcine belediyesinde yapılan görüşme sonucunda elde edilen verilerin MAXQDA 2022 nitel analiz programı ile oluşturulan sonuçları işlenmiştir.

4.1. Araştırmanın Konusu ve Problemi

Yunanistan’da azınlıkların yoğunluklu olarak yaşadıkları bölgelerde yeterince temsil edilip edilmediği sürekli gündemde olmuştur. Çalışmanın önceki bölümünde azınlıkların yerel yönetimlerde temsil sorunlarını anlayabilmemiz için Yunanistan yerel yönetimleri ve seçim sistemi incelenmiştir. Bu araştırmada azınlıkların temsil sorunu, azınlıkların yoğun olarak bulunduğu Gümülcine ili özelinde incelenmiştir. Bu kapsamda araştırmanın konusu Gümülcine belediyesi meclisinde azınlıkların temsil sorunudur.

Araştırmada azınlıkların, sayılarının az olması, ekonomik durumlarının kötü olması, eğitimsizlik ve ayrımcılık gibi sebeplerle, temsiliyette yaşadıkları sorunlar üzerine odaklanılmıştır. Araştırmada azınlıkların belediye meclisinde yeterince temsil edilip edilmediği ve ihtiyaçlarının ve isteklerinin eşit düzeyde karşılanıp, karşılanmadığı sorularına cevaplar aranmıştır.

4.2. Araştırmanın Amaç ve Önemi

Belediye yerel yönetimler arasında vatandaş ile en yakın temas içinde olanıdır. Bu sebeple vatandaşların belediyeler ile kolay iletişime geçebilmeleri ve ihtiyaçlarını dile getirmeleri daha kolaydır. Ancak azınlıkların istekleri Yunanistan'da yeterince karşılanmamakta ve azınlıklar temsil edilmemektedir. Bu araştırmanın amacı azınlıkların yerel yönetimlerden aldıkları hizmetlerin kalitesini ve temsil düzeylerini ortaya çıkarmaktır.

Türkiye'de Yunanistan üzerine yapılmış araştırmalara bakıldığında yerel yönetimlerde azınlıkların temsiliyeti ile ilgili bir araştırmanın daha önce yapılmadığı görülmektedir. Bu araştırma Yunanistan'da azınlıkların en yoğun olduğu ilde yapılması, azınlıkların yaşadığı temsiliyet sorunlarına ışık tutması ve ilk olması sebebiyle önemlidir.

4.3. Araştırma Yöntemi

Araştırma yöntemleri nitel ve nicel araştırma olarak ikiye ayrılmaktadır. Yunanistan yerel yönetimlerinde azınlıkların temsil sorununun değerlendirildiği bu araştırmada nitel araştırma yöntemi kullanılmıştır.

Nitel araştırma ile amaçlanan, incelenen problemin doğal ortamındaki durumunu anlamak ve o problem ile ilgili sorgulayıcı ve yorumlayıcı bir uğraşta bulunmaktır (Guba ve Lincoln, 1994). Bir problemin çözümü için görüşme ve gözlem gibi nitel veri toplama yöntemlerini kullanır. Nitel araştırma daha önceden fark edilmemiş veya daha önceden bilinen problemlerin daha iyi algılanmasına ve bu problemle ilgili tabii olguların gerçekçi ve bütüncül bir biçimde ele alınmasına yönelik öznel-yorumlayıcı bir prosesi ifade eder (Seale, 1999). Bu araştırma türünde sayısal veriler yerine, kelime ve görseller kullanılır. Ayrıca verileri desteklemek için görüşmelerden alıntılar da kullanılabilir (Merriam ve Grenier, 2019).

4.4. Araştırma Geleneği ve Kullanılan Araştırma Teknikleri

Nitel araştırmalarda kullanılan araştırma geleneklerinden bazıları: fenomenolojik araştırma, içerik analizi, etnografik araştırma, gömülü teori, hikâye analizi ve örnek olay araştırmasıdır. Örnek olay araştırması, bir sorunu veya olguyu derinlemesine anlayabilmek için, bir kişi veya olay üzerine yapılan araştırmadır. (Punch, 2011). Bu araştırmada, araştırma deseni olarak örnek olay araştırması kullanılmıştır.

Örnek olay araştırması, kendi içinde tek ögeli ve çoklu örnek araştırması olmak üzere ikiye ayrılmaktadır. Tek bir sorunun veya olgunun detaylı bir şekilde incelenmesine tek ögeli örnek olay araştırması denir. Bu araştırmada, örneklemin tek bir şehirden oluşması sebebi ile tek ögeli örnek olay araştırması tercih edilmiştir (Willig, 2008).

Veriler, araştırmada görüşme tekniği kullanılarak toplanmıştır. Görüşme; kişi veya kişilerle doğrudan sözlü iletişim kurarak veri toplama tekniğidir. Görüşme, katılımcılara kendilerini birinci elden ifade edebilme fırsatı sunar ve araştırmacının, katılımcıların duygu ve düşüncelerini derinlemesine anlamasına yardımcı olur (McCracken, 1988). Görüşmeler genellikle yüz yüze yapılmasına rağmen günümüzde diğer teknolojik araçlarla da yapılabilir. Kuralların katılığına göre görüşme üç türe ayrılmaktadır. Bunlar: yapılandırılmış görüşme, yarı yapılandırılmış görüşme ve yapılandırılmamış yani serbest görüşmedir. Bu araştırmada yarı yapılandırılmış görüşme kullanılmıştır. Yarı yapılandırılmış görüşmede sorular araştırmacı tarafından önceden hazırlanmıştır ancak görüşmede kısmi esneklikler bırakarak soruların görüşme sırasında olaylara göre düzenlenmesine izin verir (Yıldırım ve Şimşek, 2021).

4.5 Verilerin Toplanması ve Analizi

Veriler, Gümölcine belediye meclisinin azınlık mensubu üyeleri ile görüşmeler yapılarak toplanılmıştır. Araştırma örneklemini olarak Gümölcine ilinin seçilme sebebi,

Yunanistan’da azınlıkların en yoğun olarak yaşadığı il olmasıdır. Verilerin toplanması için meclis üyelerinin seçilme sebebi, azınlığın aralarından, onları temsil etmesi için meclis üyelerini seçmiş olmalarıdır. Temsil konusunda tecrübelerinin ve deneyimlerinin araştırma için yardımcı olabileceği düşünülmüştür. Bu kapsamda önce Gümülcine belediyesinden gerekli izinler alınmıştır. İzinler alındıktan sonra meclis üyelerinin sayıları ve isimleri belirlenmiş, iletişim bilgileri toplanmıştır. Araştırma için Gümülcine bölgesine gidilmiş ve araştırmacının da o bölgede ikamet etmesi sebebi ile bu süreçte araştırmacı kendi evinde ikamet etmiştir. Bölgeden bir gazetecinin de yardımı ile tüm azınlık üyesi meclis üyeleri ile randevu alınmıştır. Azınlık üyesi olan sekiz meclis üyesinden ikisi çeşitli baskılar sebebi ile görüşmeye razı olmamıştır. Görüşme yapılan kişilerle ofislerinde, iş yerlerinde, kafeteryada ve belediyede görüşme yapılmış ve meclis üyeleri tarafından oldukça iyi ve hoşgörülü bir şekilde ağırlanmıştır. Görüşme sırasında meclis üyelerinin azınlık sorunlarını dile getirmekte çekindiği gözlemlenmiştir.

Tüm veriler toplandıktan sonra verileri analiz etme sürecine geçilmiştir. Görüşme sırasında alınan ses kayıtları, öncelikle bilgisayar ortamında yazıya geçirilmiştir. İsimsiz bir şekilde kodlanan metinler, daha sonra MAXQDA Analytics Pro 2022 nitel analiz programı kullanılarak analiz edilmiştir

4.6. Araştırmanın Kapsamı

Yunanistan’da azınlıkların yoğun olarak yaşadığı üç il belediyesi bulunmaktadır. Bunlar, Gümülcine, İskeçe ve Dedeağaç belediyeleridir. Araştırma örneklemi olarak Gümülcine belediyesinin seçilme sebebi il belediyesi olması, azınlıkların en yoğun olduğu bölge olması, daha önce bu belediyede araştırma yapılmamış olması ve araştırmacının bu bölgede yaşaması sebebi ile meclis üyelerine erişimin daha kolay sağlanmasıdır.

4.7 Gümülcine İli Hakkında Bilgiler

Azınlıkların Yoğun olarak yaşadığı Batı Trakya Yunanistan'ın kuzeydoğusunda yer almaktadır. Meriç ve Karasu arasında kalan 8578 kilometre karelik alana verilen isimdir. Üç ilden oluşmaktadır. Bu iller batıdan doğuya Ksanthi, Rodopi ve Evros'tur (Ömeroğlu, 1994). Bu araştırmanın örnekleme Rodop ilinde bulunan Gümülcine belediyesidir.

4.7.1. Gümülcine'nin Tarihçesi

Gümülcine ilini ve etnik yapısını anlamak için öncelikle tarihini anlamak gerekmektedir. Yunanistan'daki tek resmi azınlığın varoluşu sebebini ve yaşanan sorunları anlamak için Osmanlı döneminden başlamak gerekir.

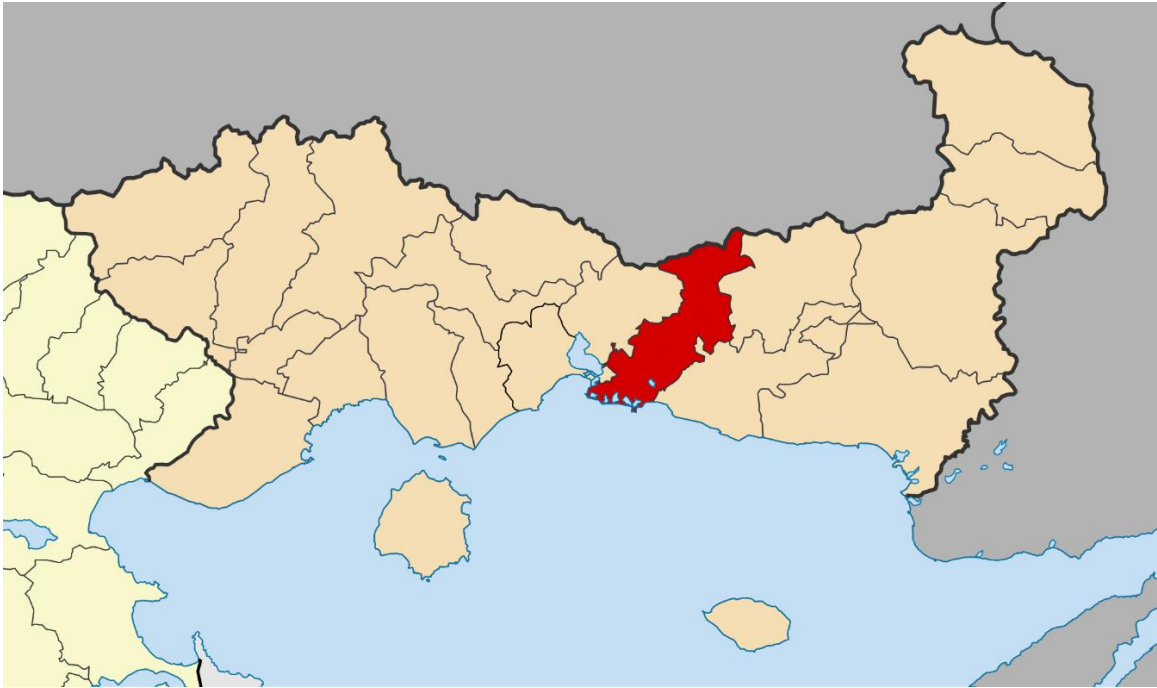
Gümülcine ilk olarak Bulgarların elinden Bizans imparatorluğu tarafından alınmış daha sonra da 1363 yılında Osmanlı tarafından fethedilmiştir. Osmanlı hakimiyeti bölgede 550 yıl sürmüş bölgenin 1913'te kaybedilmesi ile sonlanmıştır. Bölgeye çok uzun süre hükmeden Osmanlı imparatorluğu arkasında tebaasını bırakmış ve Müslüman halk giderek göç gibi çeşitli sebeplerle azalarak, günümüzde araştırmamızın da bir parçası olan Müslüman azınlık kalmıştır (Ömeroğlu, 1994).

550 yıllık Osmanlı imparatorluğu döneminde bölgede Müslüman nüfus giderek artmıştır. Özellikle 1878 Berlin Kongresinden sonra da artan göç dalgası ile bölgede Müslüman nüfus ezici çoğunluğa ulaşmıştır. 1913 yılında bölgeyi Osmanlı imparatorluğu terk ettiğinde, Türklerin nüfusu %79'u bulmuş, Rumların oranı ise %13'te kalmıştır. 1913 ile 1920 yılında Yunanistan'ın ele geçirmesi arasındaki dönemde Gümülcine ili çeşitli devletler arasında el değiştirmiş hatta Batı Trakya Türk Cumhuriyeti isimli kısa süre yaşamış bir devlet dahi kurulmuştur (Kayıhan, 1961).

1930’lu yıllarda Yunanistan çeşitli yasalar ile bölgedeki Türklerin toprak almalarını yasaklamış ve bölgeye zorunlu Yunan göçü başlatmıştır. Daha sonra 1955 yılında çıkarılan Yunanistan vatandaşlık yasası Türklerin göç etmesinde önemli roller oynamıştır. Daha sonraları yaşanan Kıbrıs Barış harekâtı gibi Yunanistan Türkiye arasındaki gerilimler bölgeyi sürekli etkilemiş ve Türk nüfusu sürekli azalmıştır. Önceleri çoğunlukta olan Müslüman- Türk nüfus, artık çok daha azalmış olsa da, Gümülcine belediyesinin nüfusunun %40’ını oluşturmaktadır.

4.7.2. Coğrafi Konumu

Yunanistan’ın kuzeydoğusunda yer alan Gümülcine, Rodop ilinin merkezidir. Batı Trakya’yı oluşturan üç ilden biridir. Aynı ismi taşıyan ovanın kuzey kısmına inşa edilen Gümülcine, Kuzeydoğu Yunanistan’ın en önemli idari, mali ve kültürel merkezlerinden biridir. Aynı zamanda bölgenin en önemli tarım ve besicilik merkezidir. Atina’nın 795 kilometre, Selanik’in ise 281 km Kuzeydoğusunda yer almaktadır. Bu coğrafi konumu sebebi ile aynı zamanda çok önemli bir ulaşım kavşağı görevi görmektedir (visitgreece, t.y.).

Şekil 2. Batı Trakya bölgesinde Gümülcine belediyesinin konumu

4.7.3. Nüfus

Gümülcine'nin merkezi olduğu Rodop ilinin nüfusu ELSTAT'ın resmi verilerine göre son on yıldır azalmaktadır. 2011'de 112.039 olan nüfus 2021 yılına gelindiğinde 109.447'ye kadar gerilemiştir (ELSTAT, 2021). Bu nüfus değişiminin sebebi olarak doğum sayılarının azalması, ölüm oranlarının artması ve yaşanan ekonomik kriz ile dışa göç gösterilebilir.

Günümüzde nüfusun yaklaşık %40'ını Müslümanlar oluşturmaktadır. Geçmiş nüfus cetvellerine bakıldığında 1892 yılında Gümülcine nüfusunun 32500'ü Müslüman, 8327'si ise Rum'dur. 1923 yılına gelindiğinde Müslüman nüfus tavan yapmış ve 32676'ya çıkmıştır, Rum sayısı ise sabit kalmıştır. Dönemlere göre nüfus tablosu tabloda verilmiştir (Meray, 2001).

Tablo 5

Yıllara Göre Gümülcine'nin Nüfus Dağılımı

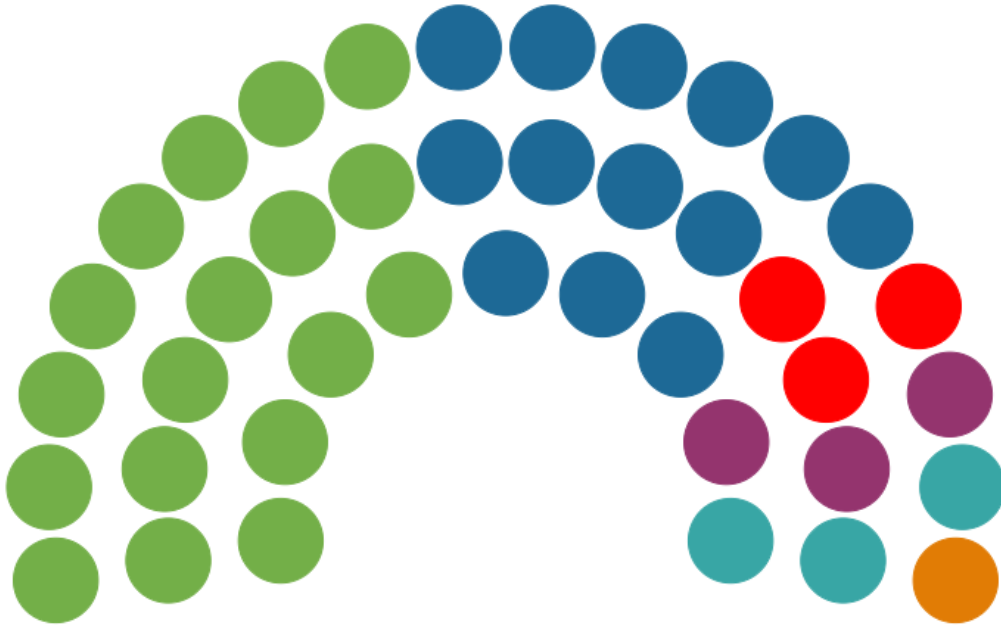
	1892 Yılı	1923 Yılı	2021 Yılı
Müslüman	32676	59967	Tahmini
Rum	8325	8834	45000
Bulgar	7042	9997	Sayı yok
Ermeni	312	360	Sayı yok
Yahudi	674	1007	Sayı yok
Toplam	49029	80165	109447

4.7.4. Belediye Meclisi

Belediye seçimlerini ikinci hafta %59 ile Koinonia Politon listesi kazanmış, muhalefet ise %41 ile Sýmpraxi Prooptikís listesi olmuştur ("Ypourgeio Esoterikon", t.y.). Gümülcine belediyesinin meclisi 41 sandalyeden oluşmaktadır. Belediye başkanı Ioánnis

Nkaránis'tir. İktidar Listesi olan Koinonia Politon listesi mecliste 18 sandalye almış, ana muhalefet listesi olan Sýmpraxi Prooptikís listesi ise 12 sandalye almıştır. Kalan sandalyeleri diğer listeler doldurmaktadır ("Xronos", 2019). Şekil 3'te listelere göre meclis düzeni detaylıca verilmiştir.

Gümölcine Belediye Meclisi Tablosu

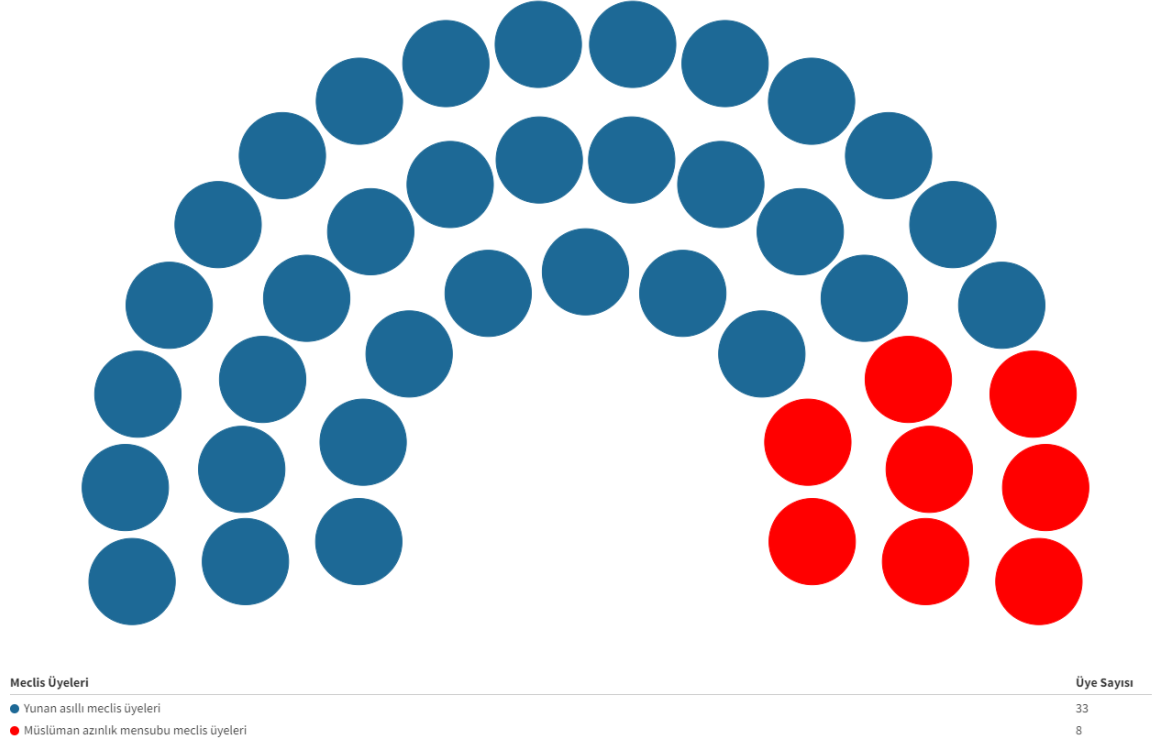

Listeler	Üye Sayısı
● Koinonia Politon	18
● Sýmpraxi Prooptikís	13
● Spartakos	3
● Polh-tiki Anatropi	3
● Xe-khnima gia thn Polh	3
● Laiki Syspeirosi	1

Şekil 3. Gümölcine belediye meclisi koltuk dağılımı

41 kişiden oluşan meclisin 8 kişisi Müslüman azınlık mensubudur. Belediye meclisinin azınlıklara göre dağılımı şekil 4'te verilmiştir.

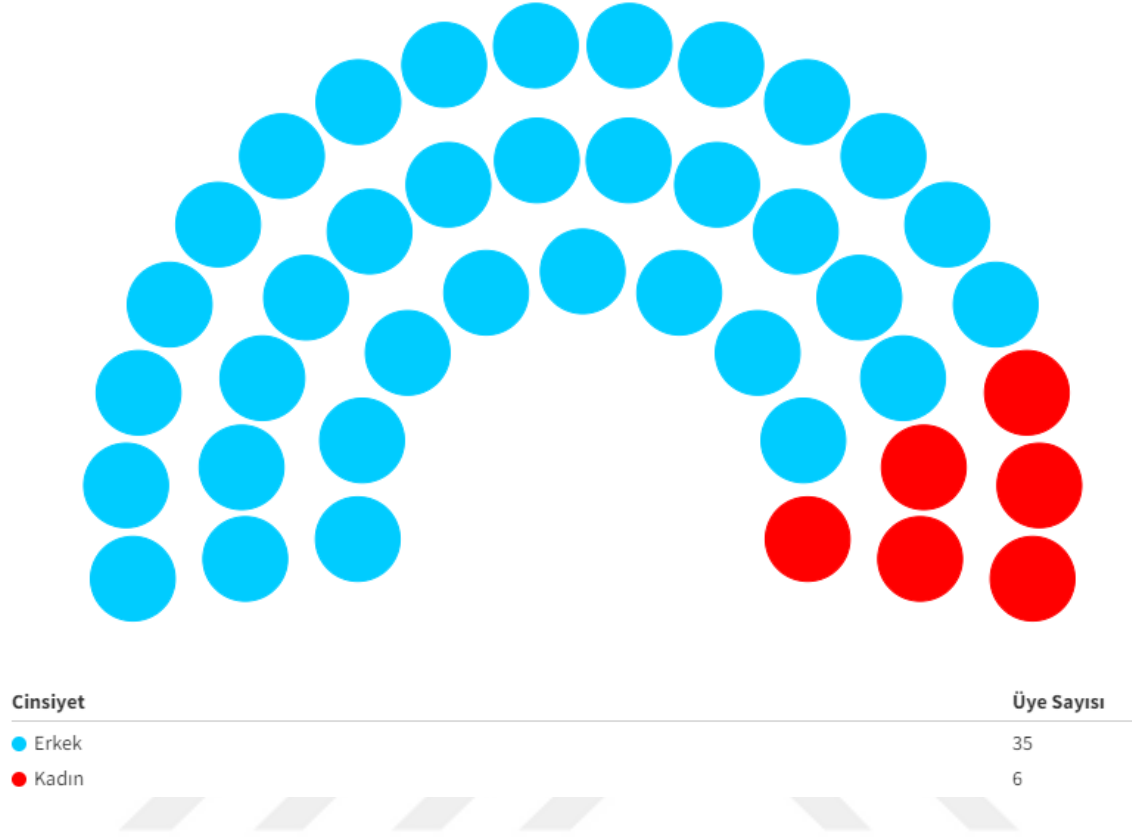
Gümölcine Belediye Meclisi Tablosu

Şekil 4. Azınlık üyesi meclis üyeleri

Gümölcine belediye meclisinin en büyük sorunlarından bir tanesi de kadın meclis üyelerinin sayısıdır. 2019 yılında yapılan seçimlerde, sadece 6 kadın meclis üyesi seçilebilmiştir. Şekil 5’te kadın meclis üye sayısı verilmiştir (“Dimos Komotinis”, t.y.).

Gümölcine Belediye Meclisi Tablosu

Şekil 5. Cinsiyete göre belediye meclisinin dağılımı

4.8. Araştırma Bulgularının Değerlendirilmesi

Araştırma bulguları, demografik bilgiler, meclis üyesi aday olma sebebi, meclis üyesi aday olma süreci, meclis üyelerinin karar alma sürecine etkileri, azınlığın karar alma sürecine etkileri ve halkın tüm kesimlerinin belediye meclisinde temsiliyet durumu başlıkları altında değerlendirilmiştir. Analizler sonucu olan şekiller her başlığın altına koyulmuş ve incelenmiş, ayrıca en az bir katılımcının sözlerine de yer verilmiştir.

Şekil 6. Kelime bulutu

Şekil 6’da görüşme sırasında katılımcılar tarafından sık kullanılan kelimelerden oluşan, kelime bulutu verilmiştir. Kelimelerin boyutu kullanılma sıklığına göre ölçeklendirilmiştir. Meclis, belediye, azınlık, temsil ve etki kelimeleri katılımcılar tarafından en çok kullanılan kelimelerdir. Katılımcıların kullandığı kelimeler bize katılımcıların en çok ilgilendiği konuları göstermektedir. Şekil bize katılımcıların en çok azınlıkların belediye meclisinde temsiliyeti ile ilgilendiğini göstermektedir.

4.8.1. Demografik Bilgiler

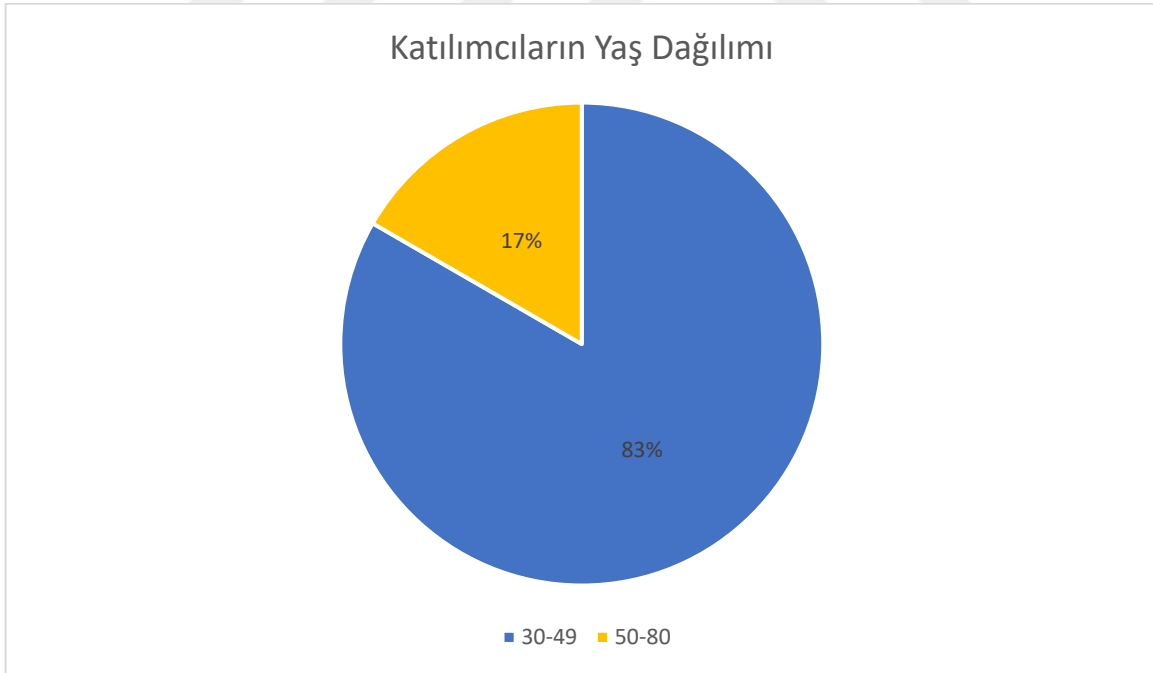
Görüşme sırasında, katılımcılara demografik bilgileri sorulmuş, yaş, ikamet durumu, eğitim düzeyi, medeni hali, mesleği ve kaç dönem meclis üyeliği yaptığı gibi bilgiler toplanmış ve daha sonra araştırmacı tarafından kodlanmıştır.

Tablo 6

Katılımcıların Yaş Dağılımı

Kod Sistemi	Kişi 1	Kişi 2	Kişi 3	Kişi 4	Kişi 5	kişi 6	TOPLAM
Yaş							0
50-80			1				1
30-49	1	1		1	1	1	5
18-29							0
Σ TOPLAM	1	1	1	1	1	1	6

Tablo 6’da da görüldüğü üzere katılımcıların beş tanesi 30-49 yaş aralığında, bir tanesi ise 50 yaş ve üzeridir. 29 yaş altı genç meclis üyesi ise bulunmamaktadır. Yaş dağılımında gördüğümüz üzere, 30 yaş altı meclis üyesi bulunmamaktadır. Bu durum azınlık halkının, oy atarken genç adaylar yerine daha fazla orta yaş ve üzerine doğru eğilim gösterdiğini göstermektedir. Şekil 7’de yaş dağılımı grafiği verilmiştir

Şekil 7. Katılımcıların yaş dağılımı grafiği

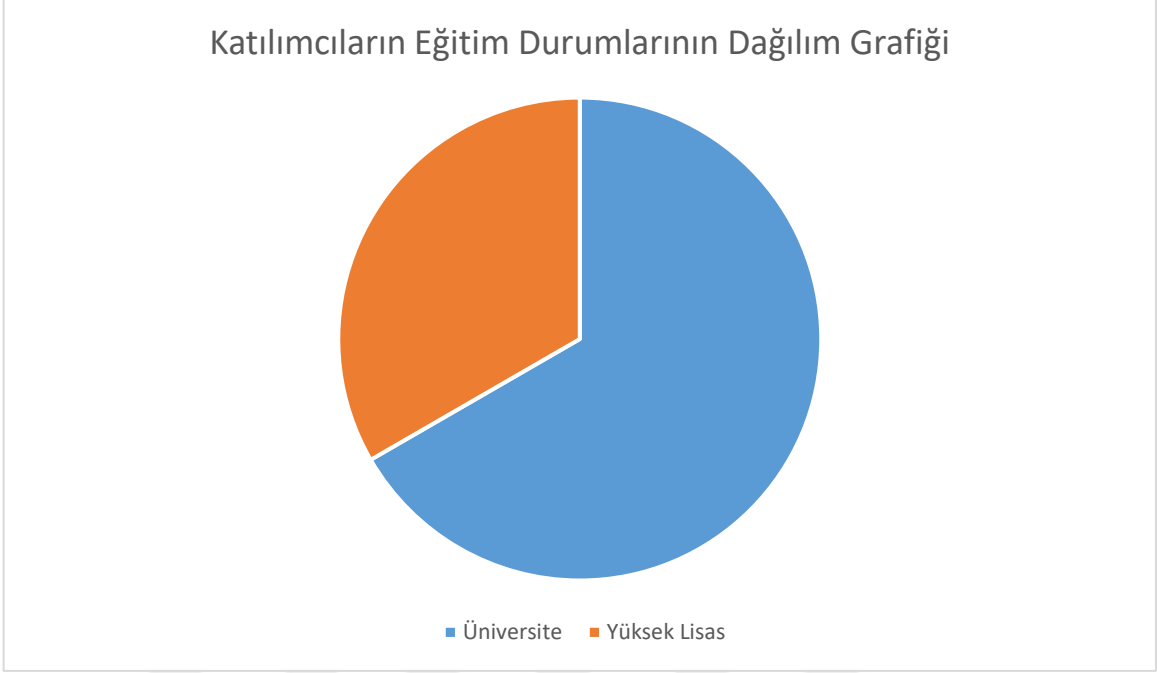
Azınlıklar toplumdan kendilerini toplumdan bir derece soyutladıkları için, azınlık içinde gelenekler varlığını korumaktadır. Var olan geleneklere göre de liderlik etme, temsil etme gibi durumlarda yaşlıların daha tecrübeli olduğu fikri hâkim olduğu için, bu fikir seçimlere de yansımıştır. Katılımcıların eğitim durumlarının dağılım tablosu tablo 7’de verilmiştir.

Tablo 7

Katılımcıların eğitim durumlarının dağılımı

Kod Sistemi	Kişi 1	Kişi 2	Kişi 3	Kişi 4	Kişi 5	kişi 6	TOPLAM
▼ Eğitim							0
● Yüksek Lisans	●			●			2
● Üniversite		●	●		●	●	4
Σ TOPLAM	1	1	1	1	1	1	6

Tablo 7’de katılımcıların eğitim durumlarının dağılımı verilmiştir. Katılımcıların dördü üniversite mezunu, ikisi ise yüksek lisans mezunudur. Veriler ışığında katılımcıların en düşük eğitim düzeylerinin üniversite olduğunu ve azınlık üyesi meclis üyelerinin eğitim düzeylerinin yüksek olduğunu görmekteyiz. Şekil 8’de katılımcıların eğitim durumlarının dağılım grafiği verilmiştir.

Şekil 8. Katılımcıların eğitim durumlarının dağılım grafiği

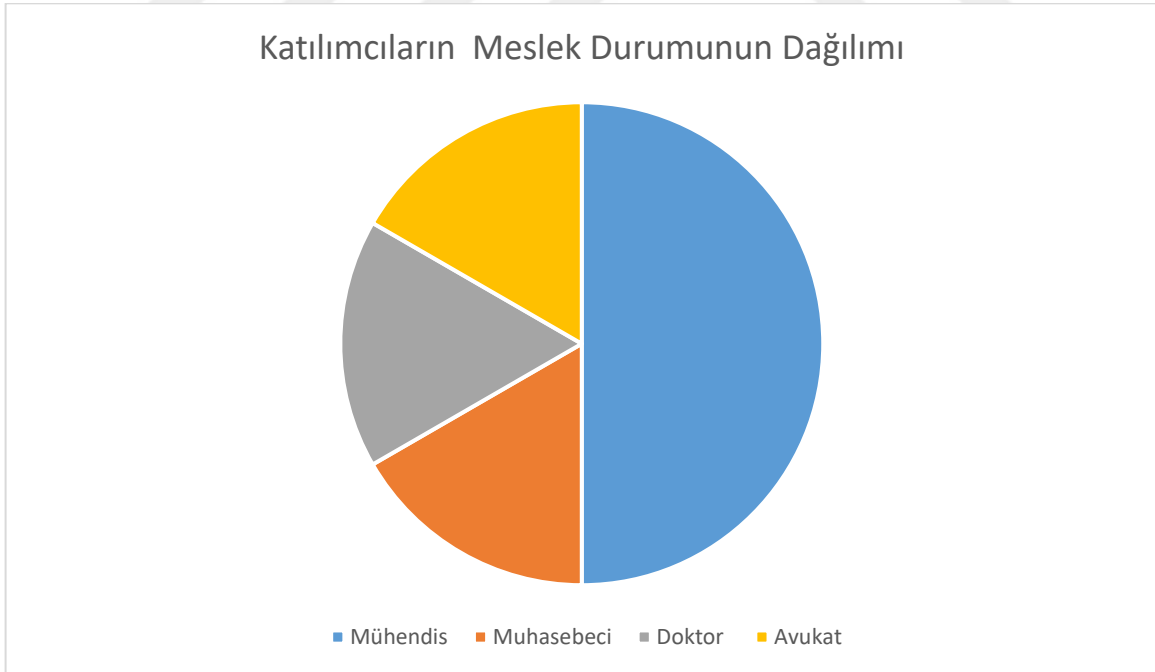
Nüfusunun çoğu çiftçilerden ve işçi kesiminden oluşan, eğitim oranının düşük olduğu Müslüman azınlık, kendilerini temsil etmeleri için daha bilgili gördükleri en azından üniversite mezunu yüksek tahsil sahibi kişileri seçmektedirler. Seçmenlerin bu eğilimi göstermelerinin sebebi, yüksek tahsillilerin daha bilgili olduğunu düşünmelerinin yanı sıra, üniversite sahibi kişilerin meslek sahibi olup büro sahibi olmaları ve azınlık üyeleri ile sürekli iletişim olmalarıdır. Bu sebeple katılımcılara sorulan bir diğer soru hangi mesleği yaptıklarıdır. Katılımcılara meslekleri sorulmuş ve mesleklerinin onlara seçim sürecinde ne şekilde etki ettiği irdelenmiştir. Katılımcıların meslek durumunun dağılımı tablo 8'de verilmiştir.

Tablo 8

Katılımcıların meslek durumunun dağılımı

Kod Sistemi	Kişi 1	Kişi 2	Kişi 3	Kişi 4	Kişi 5	Kişi 6	TOPLAM
▼ Meslek							0
● Doktor					●		1
● Makine Mühendisi				●			1
● Muhasebeci		●					1
● Avukat	●						1
● İnşaat Mühendisi			●			●	2
Σ TOPLAM	1	1	1	1	1	1	6

Katılımcıların üçü mühendis, biri avukat, biri muhasebeci ve biri de doktordur. Tablodan da anlaşıldığı üzere azınlık üyesi meclis üyelerinin tamamı nitelikli meslek sahibidir ve yüksek tahsil sahibidirler. Şekil 9'da katılımcıların meslek durumunun dağılımının grafiği verilmiştir.

Şekil 9. Katılımcıların meslek durumunun dağılım grafiği

Mesleklerin tümünün ortak noktası halk ile iletişim gerektiren meslekler olmalarıdır. Halk belirli bir hizmete ihtiyaç duyduğunda, derdini ve isteğini daha rahat anlatabileceğini düşündüğü ve azınlık mensubu kişilere yardım etmek istediği için, azınlık içinden olan kişilere gitmektedir. Böylece halk ile iletişim halinde olmayı gerektiren meslek sahiplerinin, çok daha kolay biçimde seçilebildiğini görmekteyiz.

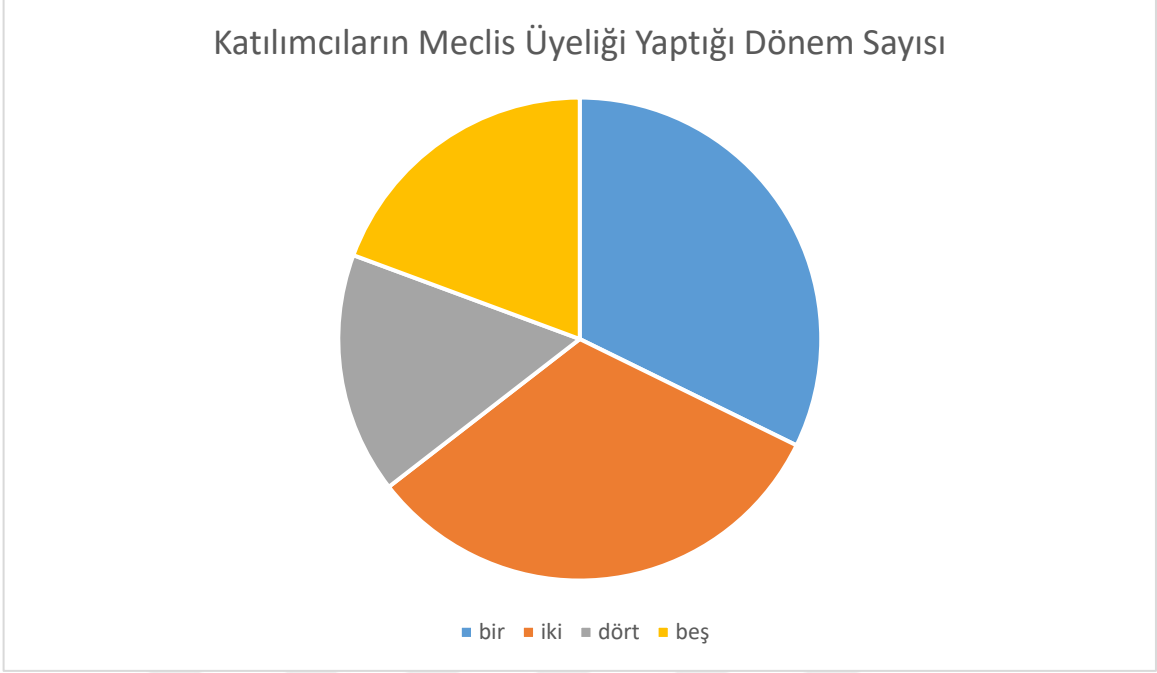
Katılımcılara meclis üyeliğinde kaçınıcı dönemleri olduğu sorulmuştur. Bu soru ile katılımcıların kaç dönem meclis üyeliği yaptığının yanı sıra, dönem sayısının fikirlere etkisi anlaşılacak istenmiştir. Tablo 9’da katılımcıların kaç dönem meclis üyeliği yaptığı verilmiştir.

Tablo 9

Katılımcıların meclis üyeliği yaptığı dönem sayısı

Kod Sistemi	Kişi 1	Kişi 2	Kişi 3	Kişi 4	Kişi 5	kişi 6	TOPLAM
▼ Dönem							0
● Beş			●				1
● Dört		●					1
● İki	●			●			2
● Bir					●	●	2
Σ TOPLAM	1	1	1	1	1	1	6

Katılımcıların ikisi ilk defa meclis üyesi seçilmiş, ikisi ikinci döneminde, biri dördüncü döneminde, biri ise beşinci dönemindedir. Tabloda azınlık meclis üyelerinin Gümülcine belediyesinde her tecrübe düzeyinde bulunduğunu görmekteyiz. Şekil 10’da katılımcıların meclis üyeliği yaptığı dönem sayısı grafik şeklinde verilmiştir.

Şekil 10. Katılımcıların meclis üyeliği yaptığı dönem sayısı

Katılımcıların yaşı ile meclis üyeliği yaptıkları dönem arasındaki ilişki incelenmiştir. Bu ilişki tablosu ile amaçlanan meclis üyeliğine aday olma yaş ortalamasının bulunması ve yaş ile dönem arasındaki ilişkinin bulunmasıdır. Tablo 10'da katılımcıların yaşı ve meclis üyeliği yaptığı dönem sayısının ilişkisi verilmiştir.

Tablo 10

Katılımcıların dönem sayılarının ve yaşlarının ilişkisi.

Kod Sistemi	Yaş	50-80	30-49	18-29
Dönem				
Beş		•		
Dört			•	
İki			•	
Bir			•	

Tablo 10’da görüldüğü üzere genç yaştaki katılımcıların aynı zamanda daha az tecrübeye sahip olduğu görülmektedir. Meclis üyeliğine, adayların genelde geç aday olmasından dolayı orta yaş sınıfında uzun dönem meclis üyeliği yapmış katılımcı bulunmamaktadır. Kesişim tablosundan da gördüğümüz üzere genç yaşta meclis üyesi olan meclis üyesi bulunmadığı ve bu sebeple tecrübeli meclis üyelerinin daha ileri yaşlarda olduğunu anlamaktayız. Bu durum azınlıkların daha gelenekçi olduğunu ve kendilerini temsil etmeleri için daha yaşlı insanlara güvendiklerini ve genelde yeni adaylar yerine, tecrübesi olan adaya oy verme eğiliminde olduklarını göstermektedir.

4.8.2. Azınlık Meclis Üyelerinin Yerel Siyasete Giriş Süreci

Görüşme sırasında katılımcılara onları meclis üyesi olmaya iten sebepler sorulmuştur. Bu soru ile elde edilmek istenen katılımcıların meclis üyesi olmaya iten şeyin ne olduğu ve azınlık olmaları ile bir ilgisi olup olmadığının anlaşılmasıdır. Tablo 11’de katılımcıların meclis üyesi olmasına sebep olan etkenlerin yoğunluk tablosu verilmiştir.

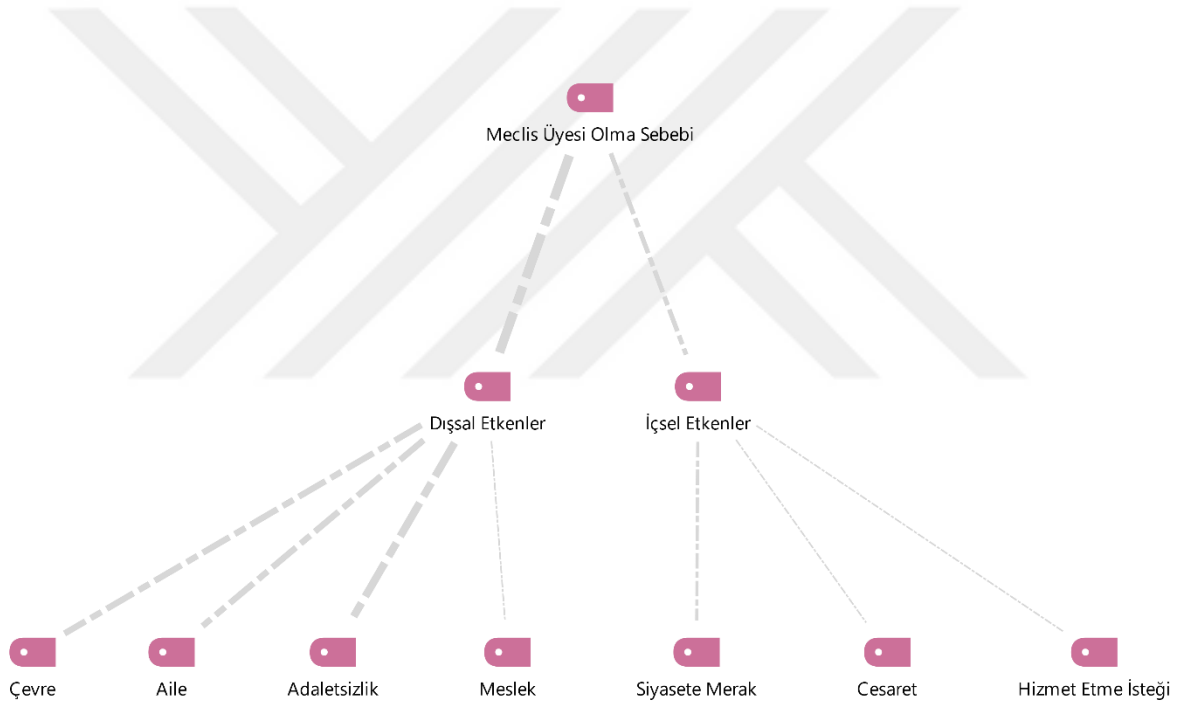
Tablo 11

Meclis üyesi aday olma sebebi

Kod Sistemi	Kişi 1	Kişi 2	Kişi 3	Kişi 4	Kişi 5	Kişi 6	TOPLAM
Meclis Üyesi Olma Sebebi							0
İçsel Etkenler							0
Siyasete Merak	•			•			2
Hizmet Etme İsteği							0
Cesaret						•	1
Dışsal etkenler							0
Meslek	•						1
Adaletsizlik				•	•	•	3
Çevre		•	•		•	•	4
Aile	•	•		•		•	4
Σ TOPLAM	3	2	1	3	2	4	15

Tablo 11’de de görüldüğü gibi katılımcıları meclis üyesi olmaya iten en büyük etkenler dışsal etkenlerdir. Bu etkenler mesleğin siyasete yatkın olması, yaşadıkları adaletsizlikler, çevreden ve ailelerinden destek görmeleridir. Tabloda da görüldüğü üzere aile ve çevre desteğinden sonra katılımcıları meclis üyeliğine aday olmaya iten en büyük etken yaşadıkları adaletsizliktir.

Katılımcılar, siyasete giriş süreçlerini değerlendirirken, siyasete girmelerine sebep olan çeşitli etkenleri ifade etmişlerdir. Şekil 11’de katılımcıların aday olmalarına sebep olan çeşitli etkenlerden oluşan harita yer almaktadır.

Şekil 11. Azınlık meclis üyelerinin aday olma sebebi

Aday olmalarına sebep olan içsel etkenlere baktığımızda ise siyasi bir aileden gelip siyasete meraklı olmak, halka hizmet etme isteği, cesaret gibi etkenleri görmekteyiz. Adayları içsel etkenler arasından, en çok etkileyen etken siyasete merak olmasına rağmen, içsel etkenlerin etkisinin dışsal etkenlere göre çok daha az olduğunu görebiliyoruz.

Konu kapsamında adaletsizliklerle karşılaştığını ifade eden bir katılımcı kendini şöyle ifade etmektedir:

En başta siyasete olan merakım bir etken oldu... O zamanki Gümülcine belediye başkanının azınlığa olan bakış açısı da aday olmamda etkili oldu... Belediye yönetiminden memnun olmadığım için bilhassa azınlık mahalleleri çok geri kaldığı için tekrar aday oldum.

Katılımcı 4

İlk olarak aday olmasına sebep olan etkenin siyasete merakı olduğunu belirten katılımcı, daha sonra belediye yönetiminin azınlığa olan bakış açısından yakınmaktadır. Katılımcının sözlerinden anladığımızı göre azınlık mahalleleri diğer mahallelerden hizmet bakımından geri kalmaktadır. Katılımcı sözlerine yollardaki çukurlardan örnek vererek devam etmiş ve azınlık mahallelerinin yollarında çukurlar kapatılmazken, diğer mahallelerde böyle sorunların olmadığını belirtmiştir.

Meclis üyeliğine aday olma sebepleri genel olarak değerlendirildiğinde azınlık üyesi olan meclis üyelerine en büyük etkenin dışsal etkenler olduğunu, yani yaşadıkları adaletsizlikler sonucu aday olduklarını ve aile ve çevrelerinin desteklediklerini görmekteyiz. Bu durum da azınlık mahallelerinin diğer mahallelere oranla daha kötü durumda olduğunu ve hizmetlerin yetersiz olduğunu göstermektedir.

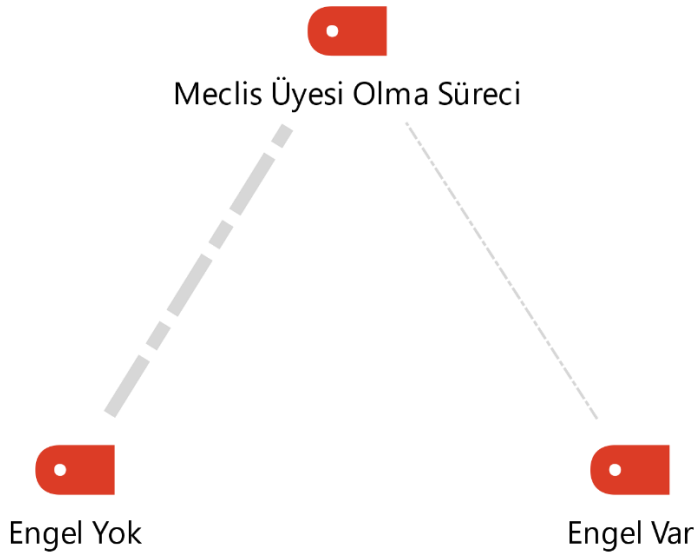
Görüşmede katılımcılara adaylık sürecinde zorluk yaşayıp yaşamadıkları sorulmuştur. Bu soru ile elde edilmek istenen azınlık üyelerine adaylık sürecinde ekstra zorluk çıkartılıp çıkartılmadığını belirlemektir. Tablo 12’de katılımcıların üyelik sürecinin zorluğunun yoğunluk tablosu verilmiştir.

Tablo 12

Meclis üyesi olma sürecinde yaşanan zorluklar

Kod Sistemi	Kişi 1	Kişi 2	Kişi 3	Kişi 4	Kişi 5	Kişi 6	TOPLAM
Meclis Üyesi Olma Süreci							0
Engel Yok	•	•	•	•		•	5
Engel Var					•		1
Σ TOPLAM	1	1	1	1	1	1	6

Tablo 12’de de görüldüğü üzere katılımcıların biri dışında hepsi meclis üyesi olma sürecinde ekstra bir zorlukla karşılaşmadıklarını belirtmişlerdir. Katılımcılardan sadece bir tanesi bu süreçte zorlukla karşılaştığını belirtmiş ve zorluğun sebebi olarak azınlık halkının sağcı kesimden gelen kişilere sıcak bakmamasını göstermiştir. Şekil 12’de katılımcıların meclis üyesi olma sürecinde engellerle karşılaşp karşılaşmadığının haritası verilmiştir. Çizgilerin kalınlığı, verilen cevap sayısı ile orantılıdır.

Şekil 12. Meclis Üyesi Olma Süreci

Ekstra bir zorlukla karşılaşmadığını belirten bir katılımcı yaşadığı süreci şöyle ifade etmiştir:

Aday olmaya karar verdiğimde ilk aileme danıştım, sonra arkadaşlarıma ve çevreme tanıştım. Aday olmama nasıl bakılıyorlar baktım. Sağ olsunlar beni desteklediler ve Gümölcine meclisine taşıdılar. Seçim sırasında engel olmaya özellikle çalışılmadı, muhalefetin klasik muhalefetlik yapması dışında.

Katılımcı 2

Katılımcının da belirttiği üzere adaylık sürecinde herhangi bir ekstra zorlukla karşılaşılmamıştır. Katılımcının belirttiği sadece siyasette her zaman olduğu gibi muhalefetle atışmaların yaşandığıdır.

Adaylık süreci genel olarak değerlendirildiğinde varılan sonuç, azınlık üyesi adayların ekstra bir engelle karşılaştırılmadığıdır. Adayların hepsinin bu konuda hem fikir olması, adaylık sürecinde bir ayrımcılık yaşanmadığını göstermektedir. Zorlukla karşılaşan tek aday da azınlık üyesi olduğundan dolayı değil de sağcı olduğundan dolayı zorlukla karşılaştığını belirtmiştir.

4.8.3. Meclis Üyelerinin Karar Alma Sürecine Etkileri

Meclis üyelerine, meclis üyelerinin karar alma sürecine etkileri sorulmuştur. Bu sorunun sorulmasının sebebi, azınlık meclis üyelerinin meclis içindeki etkilerini belirlemektir. Tablo 13'te meclis üyelerinin etki düzeylerinin yoğunluk tablosu verilmiştir.

Tablo 13

Meclis üyelerinin karar alma sürecine etkileri

Kod Sistemi	Kişi 1	Kişi 2	Kişi 3	Kişi 4	Kişi 5	kişi 6	TOPLAM
Meclis üyelerinin karar alma sürecine etkileri							0
Etkili değil							0
Ön Toplantı Yapılıyor			●	●			2
Sistem Başkanın Üzerine Kurulu	●		●				2
Meclis Göstermelik				●	●		3
Etkili							0
Kararlar Mecliste Alınıyor						●	1
Projelendirme Gerekli		●					1
Σ TOPLAM	1	1	2	3	1	1	9

Tablo 13'te de görüldüğü üzere katılımcıların 4 tanesi meclis üyelerinin karar alma sürecinde etkili olmadığını söylemiştir. Buna sebep olarak da çoğunluk toplantılar dışında Yunan uyruklu belediye başkanının kendi listesi ile toplantı yaptığı ve alınacak kararları daha önceden bu toplantıda belirttiği gösterilmiştir. Katılımcılardan iki tanesi ise meclis üyelerinin etkili olduğunu söylemiş, ancak etkili diyenlerden bir tanesi de ancak projelendirmeler düzgün yapılırsa etkili olduğunu belirtmiştir.

Katılımcılar, meclis üyelerinin alınan kararlara etkisini değerlendirirken, bunları çeşitli parametrelere bağlamışlardır. Şekil 13'te meclis üyelerinin karar alma sürecine etkilerinin haritası verilmiştir.

Şekil 13. Meclis üyelerinin karar alma sürecine etkisi

Şekil 13'te meclis üyelerinin alınan kararlara etkisinin haritası çıkarılmıştır. Okuyucuya kolaylık sağlaması açısından olumsuz etkenler kırmızı ile, olumlu etkenler ise yeşil ile gösterilmiştir. Bağlantıların kalınlığı verilen yanıtların yoğunluğunu yansıtmaktadır. Şekilden de görüleceği üzere katılımcı meclis üyelerinin çoğunluğu meclis üyelerinin karar alma sürecinde etkisiz olduğunu belirtmiştir. Etkili olmadığını belirten katılımcıların çoğunluğu bunun sebebini meclisin göstermelik olmasına bağlamaktadır.

Katılımcılardan çoğunun hemfikir olduğu nokta meclisin olması gerektiği gibi çalışmadığı ve azınlık meclis üyelerinin kendileri de dahil neredeyse hiç söz almadığıdır. Bunun sebebi olarak Yunanca dil eksikliği, ötekileştirme ve yılların baskısından dolayı gelen korku görülebilir.

Katılımcılardan biri meclis toplantılarının tiyatro gibi olduğunu belirtip sitemlerini şöyle dile getiriyor:

Aslında doğrusunu söylemek gerekirse, (Meclis üyelerinin) hiçbir etkisi yok meclis toplantılarında. Zaten meclis toplantılarına gelinceye kadar kararlar komisyonlarda kararlaştırılmış oluyor birçok karar. Orada da muhalefetten üyeler bulunduğu için muhalefette evet veya hayır oyu kullanıyor zaten. Meclis gündemine geldiği zaman biraz daha, işin tiyatrosu gibi oluyor. Tabii ki tartışmalar oluyor meclisin gücünü sıfırlamamak lazım ancak etkileri meclis üyelerinin, daha çok iktidardakilerin belediye başkanına kapalı kapılar arkasında olması gerekiyor. Zaten iktidar meclis üyeleri sözde almıyor, geçtiğimiz yıllarda daha da kötü durumdaydık sadece belediye başkanı ve muhalefet üyeleri konuşuyordu.

Katılımcı 4

Katılımcının söylediklerinden de anladığımız üzere meclis üyelerinin meclis toplantılarına etkisi olmadığını görüyoruz. Katılımcılar kararların kapalı kapılar ardından alındığını mecliste tiyatro misali oylama yapıldığını belirtmişlerdir. Söylediklerinden de anladığımız üzere Yunan uyruklu meclis üyeleri de çok söz almasa da azınlık üyesi meclis üyeleri hiç söz almamaktadır.

Genel olarak özetlemek gerekirse, azınlık üyesi meclis üyeleri meclisin aldığı kararlara etki edememektedir. Bunun sebebi olarak sayıların az olmasının yanı sıra, kararların belediye başkanı tarafından daha önceden alınması ve onlara sadece ne yapmalarının söylenmesi gösterilebilir. Aslında bu araştırmadan şu sonuç ortaya çıkmaktadır, azınlığın yaşadığı sorunların çözülmemesinin ve meclisin gündemine gelmemesinin bir diğer önemli sebebi de azınlık meclis üyelerinin az sayıda olması ve var olan meclis üyelerinin de etkin olmaması, pasif kalmasıdır.

Katılımcılardan bir tanesi, meclis üyelerinin yetersizliğini şu şekilde dile getirmektedir:

(Meclis üyesi sayısı ile ilgili olarak) Hiçbir zaman hiçbir şey yetmez. Kaç kişi olursak olalım, yeter ki hizmet verebilecek arkadaşlar girsin, önemli olan çokluk azlık değil. Önemli olan meclis üyeleri, kişilerin haklarını koruyacak çözümler getirsinler.

Katılımcı 3

4.8.4. Azınlığın Karar Alma Sürecine Etkileri

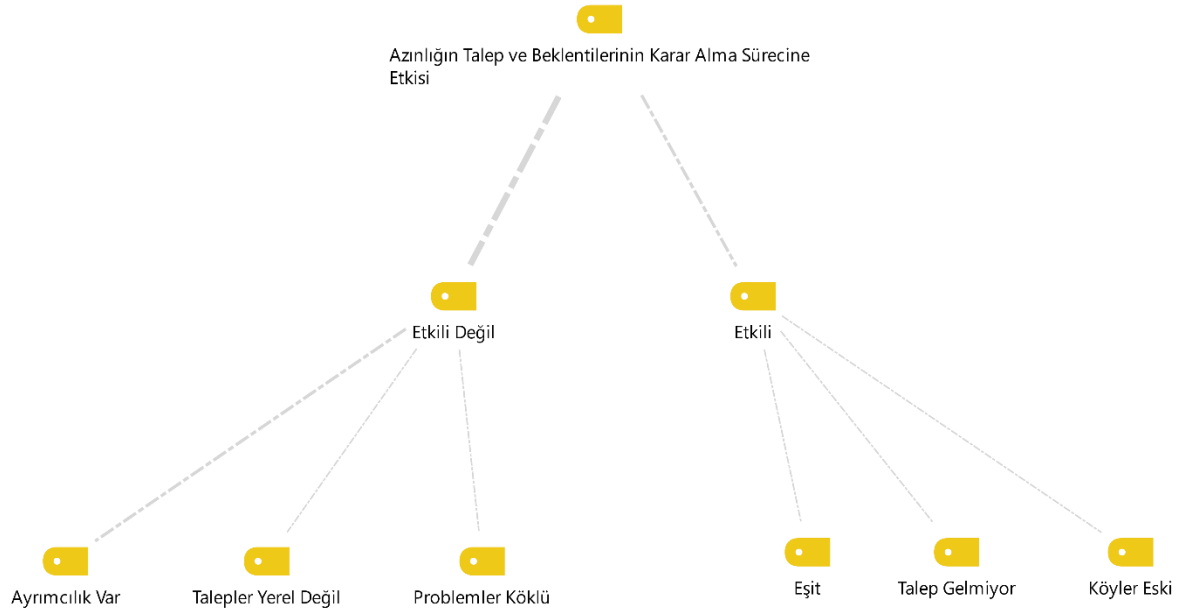
Katılımcılara azınlık halkının talep ve beklentilerinin karar alma sürecine etkileri sorulmuştur. Bu soru ile öğrenilmek istenen azınlıkların, çoğunluk ile eşit düzeyde hizmet alıp almaması ve bölgeye yapılacak projelere ve alınacak kararlara etkilerini anlamaktır. Tablo 14’te azınlık halkının belediye meclisinde alınan kararlara etki düzeyinin yoğunluk tablosu verilmiştir.

Tablo 14

Azınlık halkının talep ve beklentilerinin karar alma sürecine etkileri

Kod Sistemi	Kişi 1	Kişi 2	Kişi 3	Kişi 4	Kişi 5	Kişi 6	TOPLAM
✓ Azınlığın Talep ve Beklentilerinin Karar A							0
✓ Etkili Değil							0
• Talepler Yerel Değil	•						1
• Ayrımcılık Var				•	•		2
• Problemler Köklü			•				1
✓ Etkili							0
• Eşit						•	1
• Talep Gelmiyor		•					1
• Köyler Eski						•	1
Σ TOPLAM	1	1	1	1	1	2	7

Tablo 14’te de gördüğümüz üzere katılımcılardan 4 tanesi azınlık halkının talep ve beklentilerinin etkili olmadığını belirtmiştir. Sebep olarak da azınlıktan gelen taleplerin yerel talepler olmadığını, ayrımcılık yapılmasını ve problemlerin eski ve köklü olmasını göstermişlerdir.

Şekil 14. Azınlık halkının talep ve beklentilerinin karar alma sürecine etkileri

Şekil 14’te azınlığın talep ve beklentilerinin karar alma sürecine etkilerinin haritası verilmiştir. Katılımcıların daha yoğun verdiği cevaplar, daha kalın çizgi ile gösterilmiştir. Şekilde de görüldüğü üzere katılımcıların çoğunluğu azınlığın talep ve beklentilerinin karar alma sürecine etki etmediğini belirtmiştir. Bunun sebebi olarak da ayrımcılık yapılmasını, taleplerin yerel olmamasını ve problemlerin köklü olmasını göstermişlerdir. Etkili olduğunu düşünen katılımcılar ise bunun sebebini eşitliğin bulunmasına, talep gelmemesine ve köylerin eski olmasına bağlamışlardır.

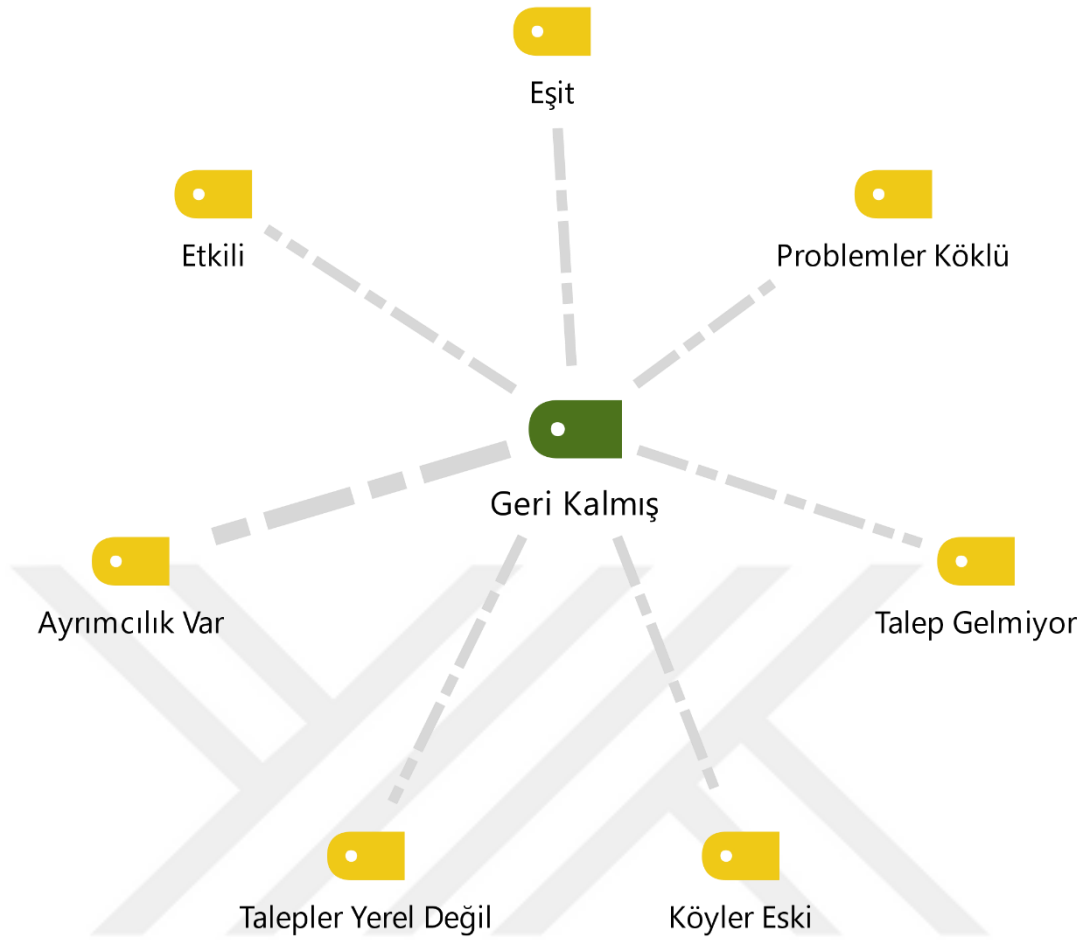
Tablo 15

Azınlık bölgelerinin durumu

Kod Sistemi	Kişi 1	Kişi 2	Kişi 3	Kişi 4	Kişi 5	kişi 6	TOPLAM
✓ Azınlık Bölgelerinin Durumu							0
● Geri Kalmış	●	●	●	●	●	●	6
Σ TOPLAM	1	1	1	1	1	1	6

Tablo 15’te de görüldüğü üzere katılımcıların hepsi azınlık bölgelerinin diğer bölgelere nazaran daha az gelişmiş olduğunu belirtmişlerdir. Katılımcıların hepsi azınlık bölgelerinin geri kaldığını belirtmiş, ancak sebep olarak farklı sebepler sunmuşlardır. Çalışmanın ilerleyen kısımlarında bu durumun üzerinde durulmuştur.

Katılımcılar, azınlık halkının talep ve beklentilerinin etkilerini değerlendirirken, azınlık bölgelerinin durumlarından da söz etmişlerdir. Şekil 15’te azınlık halkının talep ve beklentilerinin ve azınlık bölgelerinin durumunun birlikte oluşturduğu kodlar ilişkisi yer almaktadır.

Azınlığın Talep ve Beklentilerinin Karar Alma Sürecine Etkileri

Azınlık Bölgelerinin Durumu

Şekil 15. Azınlık halkının talep ve beklentilerinin ve azınlık bölgelerinin durumunun birlikte oluşturduğu kodlar ilişkisi

Şekil 15’te görüldüğü üzere azınlık bölgelerinin geri kaldığını belirten katılımcılar, bu geri kalmışlığı azınlık halkının talep ve beklentilerinin karar alma sürecine etki etmemesine bağlamışlardır. Azınlık halkının talepleri ayrımcılık, problemlerin köklü olması, taleplerin yerel olmaması, köylerin eski olması ve taleplerin gelmemesi gibi çeşitli sebeplerle

karar alma sürecinde etkili olamamıştır. Tüm bunlar azınlık bölgelerinin diğer bölgelere nazaran daha az gelişmesine sebep olmuştur.

Katılımcılardan 2 tanesi ise azınlığın da eşit düzeyde etkili olduğunu ancak, azınlığın yoğun olduğu mahalle ve köylerdeki geri kalmışlığın sebebinin azınlıklardan taleplerin gelmemesi ve köylerin çok eski ve karmaşık olması olduğunu söylemiştir.

Katılımcılardan bir tanesi azınlığın taleplerinin mecliste daha az karşılık gördüğünü şu şekilde belirtiyor:

Azınlık halkının talepleri daha az getiriliyor ve daha az sonuç alıyor. Azınlığı eşit olarak kesinlikle düşünmüyorum %70'e %30 gibi bir rakamsal oran çıkarabiliriz.

Katılımcı 5

Bir diğer katılımcı ise azınlığa ayrımcılık yapılmadığını, gelişmişlik farkının sebebinin köylerin eski tarihi olmasını şu şekilde belirtiyor:

Azınlık veya Yunanlı diye ayırım yok. Herkesin talepleri eşit şekilde etkili, bir sorun varsa meclis üyelerine iletilmiş ise çözülmeye çalışılıyor. Azınlık köylerinin ve bölgelerinin geri kalmasının sebebi köylerin tarihinin daha eski olması. Bu yüzden yollar daha dar daha eski ve genel olarak daha bakımsız ve düzensiz bir yapılaşma var. Yunan köyleri ve bölgeleri ise çok daha sonraları kurulduğu için yolları daha iyi ve genel olarak durumları daha iyi. Aralarındaki farkı yaratan tarihleri.

Katılımcı 6

Genel olarak özetlemek gerekirse katılımcıların hepsi azınlığın yoğun olduğu bölgelerin diğer bölgelerden daha geri kalmış olduğunu söylemektedir. Anlatılanlardan anlamaktayız ki azınlık bölgeleri altyapı bakımından ve hizmet bakımından diğer bölgelerden daha geri kalmaktadır. Örnek olarak azınlık bölgelerinden çöplerin daha az toplanması, azınlık bölgelerinde parkların sayısının daha az olması ve yolların çukurlarla dolu olması gösterilebilir. Bu durumda azınlık mahallelerinin durumlarının daha kötü olduğunu bir kez daha görüyoruz. Ayrıca azınlıkların isteklerinin daha az etki ettiğini de görmekteyiz.

4.8.5. Halkın Tüm Kesimlerinin Belediye Meclisinde Temsiliyeti

Katılımcılara halkın tüm kesimlerinin belediye meclisinde eşit düzeyde temsil edilip edilmediği sorulmuştur. Bu soru ile amaçlanan azınlıkların nüfusları ile aynı oranda temsil edilip edilmediğini öğrenmektir. Tablo 10’da halkın tüm kesimlerinin belediye meclisinde temsiliyet oranlarının yoğunluk tablosu verilmiştir

Tablo 16

Halkın tüm kesimlerinin belediye meclisinde temsiliyeti

Kod Sistemi	Kişi 1	Kişi 2	Kişi 3	Kişi 4	Kişi 5	kişi 6	TOPLAM
✓ Halkın Tüm Kesimlerinin Belediye Meclisi							0
✓ Kadınlar Temsil Edilmiyor	•	•	•	•	•	•	6
✓ Temsil Edilmiyor							0
✓ Temsilci Eksikliği			•	•	•		3
✓ Lider Eksikliği			•				1
✓ Temsil ediliyor	•	•		•	•	•	3
Σ TOPLAM	2	2	3	2	2	2	13

Tablo 16’da da görüldüğü üzere katılımcıların yarısı halkın tüm kesimlerinin temsil edildiğini, yarısı ise temsilci ve lider eksikliği gibi sebeplerden dolayı temsil edilmediğini belirtmiştir. Katılımcıların hepsinin hemfikir olduğu nokta ise kadınların yeterince temsil edilmediğidir.

Katılımcılar halkın tüm kesimlerinin mecliste temsiliyeti konusunda ayrılmış olsalar da, tümü kadınların temsil edilmediğini belirtmiştir. Şekil 16’da kadınların temsiliyet durumu ile halkın tüm kesimlerinin temsiliyet durumunun ilişki haritası verilmiştir.

Şekil 16. Kadınların temsiliyet durumu ile halkın diğer kesimlerinin temsiliyet durumunun ilişki haritası

Şekil 16’da görüldüğü üzere halkın tüm kesimlerinin temsil edildiğini veya edilmediğini belirten katılımcıların tümü, kadınların temsil edilmediği konusunda hemfikir olmuşlardır. Kadınların temsiliyet durumu belediye meclis genelinde dahi çok kötü durumdayken, azınlık üyesi kadın meclis üyesi bulunmamaktadır.

Bir katılımcı halkın tüm kesimlerinin temsil edildiğini şu şekilde anlatmaktadır:

Ediliyor, yanı teker teker biliyorum hangi kesimden, hangi gruptan, hangi düşünceden, hangi inançtan, hangi köyden insanların ne şekilde temsilcilerini seçtiğini tahmin edebiliyorum. Merkez dışındaki köylerden temsilciler var, merkezden temsilciler var yani adaletli bir dağılım olduğunu düşünüyorum. Azınlık meclis üyeleri bence yeterli. Ancak 15 kişi olsa 20 kişi olsa tabii ki daha iyi olurdu. Ama önemli olan bir kişinin ne kadar aktif olduğu ve ilgilendiği, bazen bir kişi on kişiye bedeldir, bazen on kişi bir kişinin yaptığını yapamaz.

Katılımcı 1

Katılımcıya göre halkın tüm kesimleri belediye meclisinde temsil edilmektedir. Meclis içinde her azınlıktan temsilciler bulunduğunu söyleyen katılımcı azınlık meclis üyelerinin de yeterli sayıda olduğunu söylemektedir.

Halkın tüm kesimlerinin temsil edilmediğine inanan bir katılımcı ise durumu şu sözler ile anlatmaktadır:

Azınlık bu seçimde daha da az temsil ediliyor az sayıda meclis üyesi var. Temsil açısından da baktığımız zaman ne kadar çok meclis üyemiz olursa o kadar güçlü olacağımızı da düşünüyorum. İstatistik olarak da nüfusa oranla meclis üyelerimiz az. Kadınların temsil oranı çok kötü. Özellikle azınlıktan kadın temsilcimiz yok. Erkek hâkim bir meclis düzeni var, var olan kadın meclis üyeleri de etkili değil. Kadınlar sırf kontenjan doldurulmak için listelere alındı.

Katılımcı 5

Katılımcı azınlığın temsilci sayısının nüfusuna oranla az olduğunu belirtmektedir. Ayrıca kadınların temsil oranının çok kötü olduğunu, azınlıklardan bir tane bile kadın temsilcinin bulunmadığını belirtmektedir.

Halkın tüm kesimlerinin temsiliyet durumunu genel olarak özetlemek gerekirse katılımcıların bu konuda yarı yarıya bölündüğü görülmektedir. Az sayıda bulunan temsilcilerin de yeterli olduğunu iddia eden katılımcılar, sebep olarak başarılı ama az sayıda meclis üyesinin, başarısız ama çok sayıda meclis üyesinden daha iyi olduğunu iddia etmektedirler. Ancak Gümölcine ilinin %40'ını oluşturan Müslüman azınlığın, 41 kişiden oluşan Gümölcine belediyesi meclisine sadece 8 kişiyi göndermesi, azınlığın eşit düzeyde temsil edilmediğini göstermektedir. Tüm bunlardan çıkardığımız sonuç azınlık nüfusuna oranla azınlık temsilcilerinin az sayıda bulunması, ayrıca kadın temsilci sayısının yok denecek düzeyde olmasıdır.

4.8.6. Belediye Meclisi ile Halk Arasında İletişim

Katılımcılara belediye meclisi ile halk arasındaki iletişimi nasıl değerlendirdikleri sorulmuştur. Bu soru ile amaçlanan belediye meclisi ile azınlık halkı arasındaki iletişim durumunu anlamak için ve eğer varsa, azınlıkların temsil sorununun iletişim sorunundan kaynaklanıp kaynaklanmadığını anlamaktır.

Tablo 17

Belediye meclisi ile halk arasındaki iletişim durumu

Kod Sistemi	Kişi 1	Kişi 2	Kişi 3	Kişi 4	Kişi 5	kişi 6	TOPLAM
Meclis ile Halk Arasında İletişim Sorunu							0
Sorunu var							0
Sorunu yok	1	1	1	1	1	1	6
Σ TOPLAM	1	1	1	1	1	1	6

Tablo 17’de de görüldüğü üzere katılımcıların tamamı belediye meclisi ile halk arasında iletişim problemi olmadığını belirtmiştir. Katılımcıların tamamı bunun bölgenin küçük olması ile ilişkilendirmiştir. Ayrıca katılımcılar, kendileri de azınlık üyesi oldukları için azınlık halkının kolaylıkla kendilerine gelip çekinmeden ihtiyaç ve problemlerini söylediklerini belirtmişlerdir.

Bir katılımcı halk ile iletişim problemi yaşanmamasının sebebini şu şekilde anlatmıştır:

İletişimde sıkıntı olduğunu düşünmüyorum. Kendim de köyde yaşayan bir insanım. Herkes belediye gelip işlerini rahatlıkla yapabiliyorlar. Zaten ufak bir bölgede yaşadığımız için herkes birbirini tanıyor. İsteyen bana rahatlıkla ulaşabilir. Dışarda da oturup sohbet ediyoruz. Herhangi bir büyüklük iktidarda da muhalefette de yok.

Katılımcı 2

Katılımcıya göre halk ile meclis arasında bir iletişim problemi bulunmamaktadır. Bunun sebebi olarak da bölgenin küçük bir bölge olması olarak görmektedir. Azınlık üyelerinin hiçbirinin kendisini yüksekte görmediğini ve herkesin birbiri ile rahatlıkla iletişim kurabildiğini belirtmiştir.

Bir diğer katılımcı da iletişim durumunu şu şekilde dile getirmektedir:

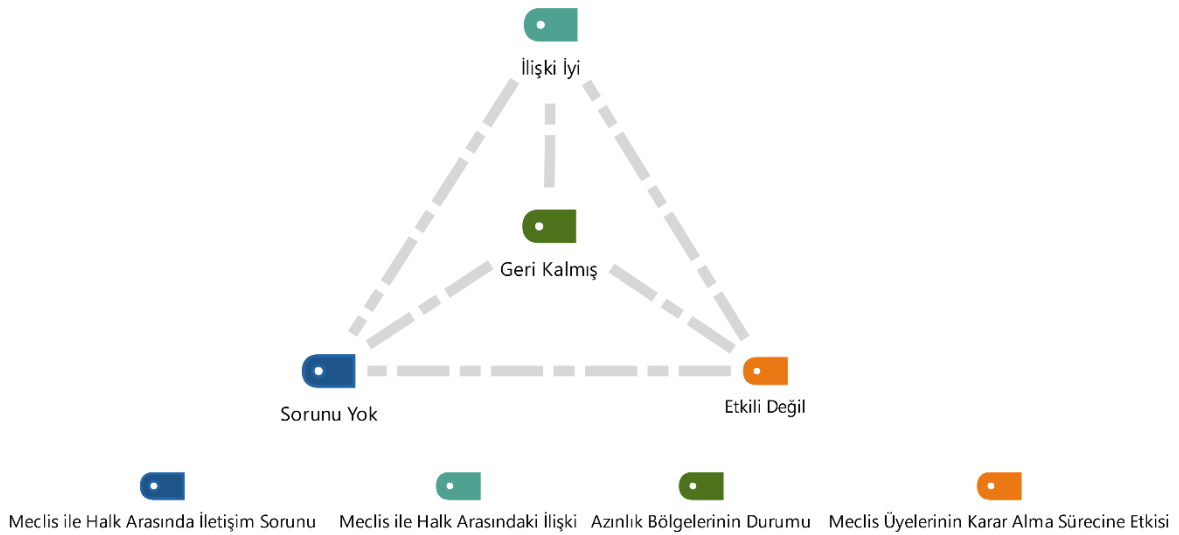
Küçük bir yer olduğu için abi kardeş ilişkisi vardır. Meclis üyeleri ile halk arasında doğrudan bağlantı var. Herkesin kapısı açıktır. Azınlık taleplerini gelip bize söyleyebilir. Ama gelen talepler ne kadar karşılanıyor asıl sorun da o. Halkımız

yıllardır istemiş ve istenilen şeyler yapılmamış o yüzden halkın da beklentisi yok, bıkkınlık var.

Katılımcı 5

Katılımcı küçük bir yerde yaşadıkları için azınlık üyeleri arasında abi kardeş ilişkisi olduğunu belirtmiş ve meclis ile halk arasında doğrudan bağlantı olduğunu söylemiştir. Azınlığın taleplerini meclis üyelerine rahatlıkla anlatabildiğini belirten katılımcı, asıl sorunun gelen taleplerin karşılık görmemesi olduğunu belirtmiştir.

Katılımcılar yöneltilen sorularda, azınlık üyesi meclis üyeleri ile ilişkilerinin iyi olduğunu ve iletişim sorunu yaşamadıklarını belirtmişlerdir. Aynı zamanda meclis üyelerinin karar alma sürecine etki edemediklerini ve azınlık köylerinin diğer bölgelere oranla daha geri kaldığını söylemişlerdir. Şekil 17’de azınlık bölgelerinin durumu, azınlık ile meclis üyelerinin ilişki ve iletişimi ve meclis üyelerinin karar alma sürecine etkilerinin ilişki haritası yer almaktadır.

Şekil 17. Azınlık bölgelerinin durumu, azınlık ile meclis üyelerinin ilişki ve iletişimi ve meclis üyelerinin karar alma sürecine etkilerinin ilişki haritası

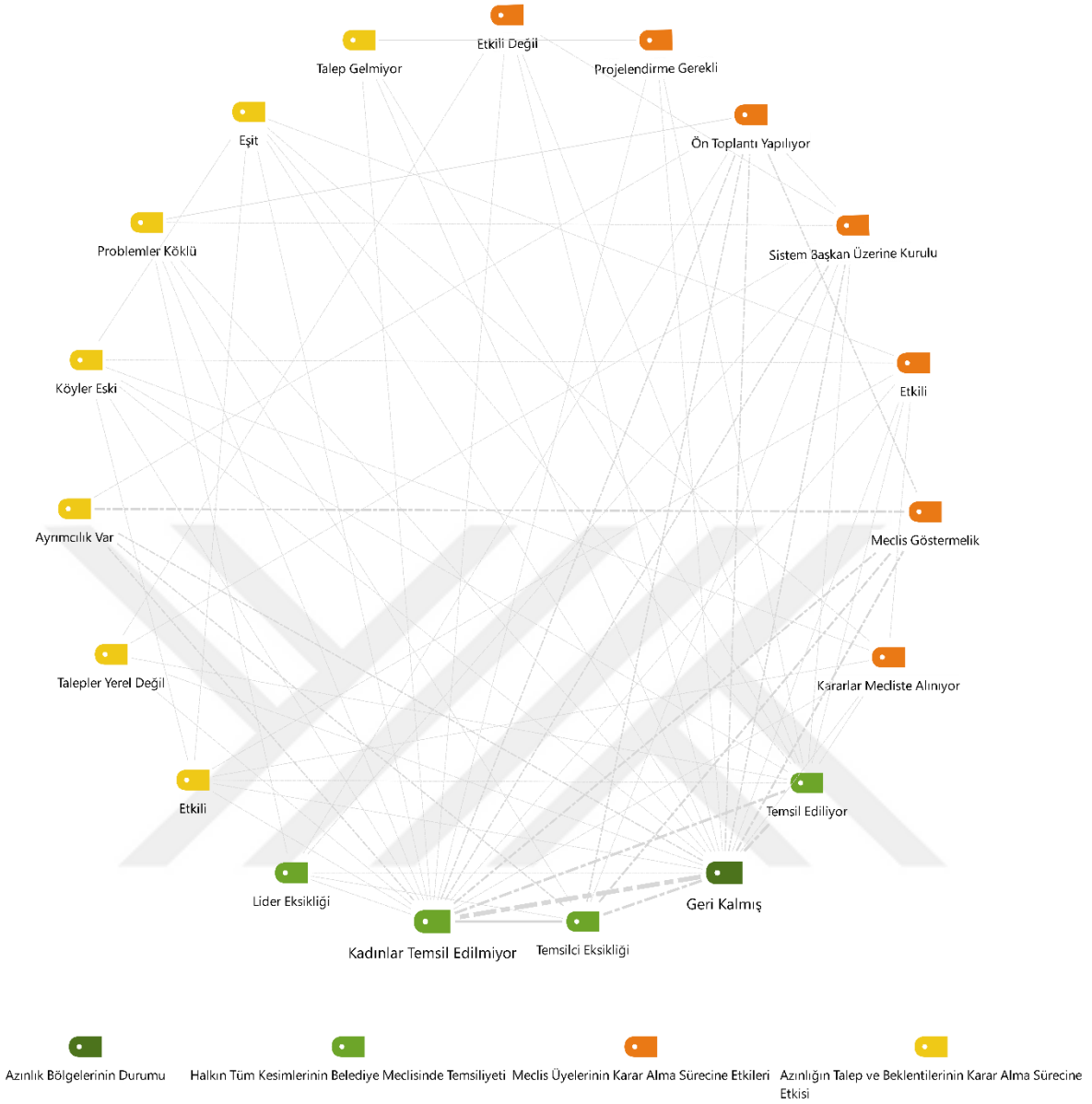
Şekil 17’de görüldüğü üzere, meclis üyeleri ile halk arasında bir iletişim ve ilişki sorunu yoktur. Ancak yine de azınlık bölgeleri, diğer bölgelere oranla daha geriye kalmış

durumdadır. Bu da şunu göstermektedir, azınlık ihtiyaçlarını meclis üyelerine iletebilmelerine rağmen, meclis üyeleri karar alma sürecinde etkisiz kalmaktadır.

Durumu özetlemek gerekirse, meclis üyeleri ile halk arasında iletişim problemi olmadığını görmekteyiz. Azınlık üyeleri ihtiyaçlarını ve şikayetlerini kolayca meclis üyelerine iletebilmektedir. Ancak iletilen ihtiyaç ve şikayetler karşılık görmemektedir.

Yöneltelen bu sorunun önemi, temsil ve hizmet sorunu yaşayan azınlığın, problemlerinin iletişim sorunundan kaynaklanmadığını göstermesidir. Bu da ortaya koymaktadır ki azınlığın ihtiyaçları ve hizmet eksiklikleri belediyeye iletilmesine rağmen çözülmemektedir. Azınlık mahalle ve köylerinin birçok eksiği bulunmasına rağmen ve görüşmeden anladığımız üzere halkın bunu meclis üyelerine iletilmesine rağmen bu eksiklikler çözülmemektedir. Bu durum da azınlığa yapılan ayrımcılığı ortaya çıkarmaktadır.

Azınlık bölgelerinin daha az gelişmesi çeşitli sebeplere bağlanabilir. Azınlığın ve meclis üyelerinin karar alma sürecine etkilerinin yeterli olmaması, halkın tüm kesimlerinin mecliste temsil edilmemesi gibi sebepler, azınlık bölgelerinin gelişmişlik seviyelerinin daha düşük olması ile ilgilidir. Tüm bu sebeplerin de kendi içlerinde belirli nedenleri vardır. Şekil 18’de azınlık bölgelerinin gelişmişlik seviyesi ile azınlığın ve meclis üyelerinin karar alma sürecine etkilerinin ve halkın tüm kesimlerinin temsiliyet durumunun ilişki haritası verilmiştir. Şekillerin büyüklüğü kodlanma sıklığını, çizgilerin kalınlık oranı ise birlikte oluşum sıklığını göstermektedir.

Şekil 18. Azınlık bölgelerinin gelişmişlik seviyesi ile azınlığın ve meclis üyelerinin karar alma sürecine etkilerinin ve halkın tüm kesimlerinin temsiliyet durumunun ilişki haritası

Şekil 18’te de görüldüğü üzere, kodlar birbirleri ile ilişki içindedir. Azınlığın karar alma sürecine etki edememesinin sebebini ayrımcılık olmasına bağlayan katılımcılar, aynı zamanda, belediye meclisinin göstermelik olduğunu ve azınlık bölgelerinin geri kaldığını belirtmişlerdir. Katılımcıların hepsi çizginin kalınlığından da anlaşıldığı üzere, azınlık bölgelerinin daha geri kaldığını ve Kadınların temsil edilmediğini belirtmişlerdir. Azınlığın talepleri, ayrımcılık yapılması, taleplerin yerel olmaması ve yaşadıkları bölgelerin tarihlerinin geçmişe dayanması gibi çeşitli nedenlerle etkili olmamaktadır. Aynı şekilde

meclis üyeleri de, meclisin göstermelik olması, kararların daha önce alınması ve meclis üyelerinin pasif olması ve sayılarının az olması gibi sebeplerle kararlara etki edememektedir. Bunlar ve halkın tamamının temsil edilmemesi, temsil sorunu yaşanan azınlık bölgelerinin geri kalmasına, diğer bölgelere oranla daha az gelişmelerine sebep olmaktadır. Böylece sorunların tümünün temsiliyet problemi ile bağlantılı olduğu ortaya çıkmaktadır.

BEŞİNCİ BÖLÜM

SONUÇ VE ÖNERİLER

Yunanistan yerel yönetimleri son 25 yıllık süreçte büyük reformlara maruz kalmış ve daha demokratik hale getirilmeye çalışılmıştır. Yerel yönetimlerin sayıları azaltılıp, yetkileri artırılarak mali durumlarını düzeltmek amaçlanmıştır. Yerel yönetim türleri de azaltılarak, yerel yönetimler arasındaki karmaşanın önüne geçilmeye çalışılmıştır.

Belediyeler yerel yönetimler arasından halka en yakın kurumlardır. Halka en yakın kurum olma sebebi ile halka hizmet sunmada da daha etkili olmalarının yanı sıra, daha küçük bölgeye hizmet etmelerinden dolayı, hizmet kaliteleri daha yüksektir.

Bu çalışma kapsamında azınlıkların Yunanistan yerel yönetimlerinde temsiliyet sorunu araştırılmıştır. Araştırma örnekleme olarak azınlıkların yoğun olarak yaşadığı bölge olması sebebiyle Gümülcine belediyesi seçilmiştir. Araştırma kapsamında Gümülcine belediye meclisinde bulunan azınlık üyeleri ile görüşmeler gerçekleştirilmiş ve azınlıkların temsiliyet durumunu değerlendirmeleri istenmiştir. Meclis üyeleri ile yapılan görüşmeler, bulgular bölümünde analiz edilmiştir.

Araştırmanın bulguları altı başlık altında incelenmiştir. Her başlıkta yoğunluk dağılımına ve katılımcıların konuşmalarından en az bir örneğe yer verilmiş, açıklama ve bilgilendirme yapılmıştır.

Örneklem olan il incelendiğinde meclis üyelerinin çoğunluğu aday olmalarına sebep olarak dışsal etkenlere vurgu yapmışlardır. Yaşadıkları adaletsizlikler, ailelerinden ve çevrelerinden destek görmeleri, halk ile iletişim halinde olmalarını sağlayan meslekleri adayları etkileyen dışsal etkenlerdir. Bazı katılımcılar aday olmalarının sebebi olarak içsel etkenleri göstermişlerdir. Siyasete meraklı olmaları, hizmet etme isteği gibi etkenler de katılımcıların aday olmalarına sebep olmuşlardır.

Meclis üyeleri adaylıkları sırasında herhangi ek bir zorlukla karşılaştırılmamış ve seçim kampanyalarını rahat bir şekilde gerçekleştirebilmişlerdir. Bu sebeple seçim sürecinde azınlıklara özel bir ayrımcılık yapılmadığı ve azınlık üyelerinin eşit bir şekilde aday olabildiği görülmüştür.

Katılımcıların çoğunluğu, meclis üyelerinin, belediye meclisinde alınan kararlara etki edemediğini belirtmiştir. Bunun sebebi olarak azınlık üyesi meclis üyelerinin az sayıda olması, mecliste pasif kalması ve çok söz almaması, mecliste yapılan oylamaların göstermelik olması ve kararların daha önceleri belediye başkanı tarafından kapalı kapılar ardından alınması gösterilmiştir. Burada şöyle bir değerlendirme yapılabilir: belediye meclisi, başkanın daha önce aldığı kararları onaylamak dışında bir etki edememektedir. Azınlık üyeleri az sayıda oldukları için belediye başkanına nüfuz edememekte ve bu sebeple alınan kararlara etki edememektedir. Ancak genel olarak Yunanistan yerel yönetimlerinde meclis yapısı henüz oturabilmiş değildir. Sürekli değişen hükümetler, beraberinde yeni yerel düzen getirmiş ve bir öncekini değiştirmiştir. Örneğin bu dönem meclis üyelerinin etki edememesinin bir sebebi olarak, belirli yetkilerin ND hükümeti ile meclisten alınması ve başkanın etkisi altında bulunan finans komitesine verilmesi gösterilebilir.

Tüm katılımcılar azınlıkların yoğunlukta olduğu bölgelerin, diğer bölgelerden daha az gelişmiş olduğunu belirtmiştir. Katılımcıların çoğu bunun sebebinin azınlıkların temsiliyetinin eşit düzeyde olmamasına bağlamaktayken, bir tanesi köylerin yapılarının eski olmasına, diğeri ise azınlıkların taleplerinin bulunmamasına bağlamaktadır. Azınlık halkının hizmetlerden eşit düzeyde yararlanamaması ve taleplerinin belediye tarafından karşılanmaması, azınlık bölgelerinin geri kalmasına sebep olmuştur.

Halkın tüm kesimlerinin belediye meclisinde temsil edilme düzeyinde katılımcılar arasında yarı yarıya fikir ayrılığı vardır. Katılımcıların yarısı azınlıkların yeterli temsilcilerinin bulunmadığını söylerken, diğer yarısı temsilci sayısının az olduğunu

belirtmiş ancak sayıların önemli olmadığını ve önemli olanın meclis üyelerinin aktifliği olduğunu söylemişlerdir.

Halk ile belediye meclisi arasındaki iletişim durumu konusunda katılımcıların hepsi, iletişim sorunu olmadığını söylemiştir. Bunun sebebi olarak da bölgenin küçük olması ve azınlığın birbirleri ile iletişim halinde olmasını göstermiştir. Varılan bu sonuç, azınlığın problemlerinin, eksikliklerinin ve ihtiyaçlarının belediyeye iletilmediğini, ancak çeşitli sebeplerle bu istek ve şikayetlerin görmezden gelindiğini göstermektedir. Azınlık bölgelerinin gelişmişlik açısından geri olduğu da ele alındığında, azınlıklara karşı bir ayrımcılık politikasının varlığından söz edilebilir.

Genel olarak bulguları özetlemek gerekirse azınlık bölgelerinin diğer bölgelerden daha geri kaldığı anlaşılmaktadır. Ayrıca azınlıkların ihtiyaç ve taleplerinin eşit düzeyde ele alınmadığı görülmektedir. Temsilci sayısı az sayıdadır ve var olan temsilciler de pasif durumdadır, kararlara etki edememektedir. Nüfusunun %40'ı Müslüman azınlıktan oluşan Gümölcine belediyesinin kırk bir kişilik meclisinin sadece sekiz tanesi Müslüman azınlıktandır. Nüfusun neredeyse yarısını oluşturan azınlığın temsilci sayısı nüfusa oranla oldukça azdır, azınlığın belediye meclisindeki temsilci sayısının 15-20 kişiye ulaşması gerekmektedir. Azınlığın temsil sorununa, azınlık meclis üyelerinin az olmasının yanı sıra, var olan meclis üyelerinin yetersiz düzeyde olması da etki etmektedir. Meclis üyeleri baskı, listeden dışlanma korkusu ve Yunanca dilini iyi konuşamama gibi sebeplerle pasif kalmaktadırlar.

Kadınların temsil oranı ise yok denecek kadar az durumdadır, azınlık üyesi hiç kadın temsilci yokken, Yunanlı kadın temsilci sayısı da sadece altı kişidir. Katılımcıların tümü, belediye meclisinde kadın meclis üyesi sayısının az olduğunu ve var olan meclis üyelerinin de pasif kaldığını belirtmiştir.

Bu bölümde üzerinde durulması gereken husus azınlıkların yaşadığı temsiliyet sorununun giderilmesidir. Bunun için öncelikle azınlık bölgelerine, diğer bölgelerle aynı

ödenekler ayrılmalı ve diğer bölgelerin gelişmişlik seviyesine getirilmelidirler. Ayrıca azınlığın belediye meclisindeki temsilci sayısının, azınlığın belediye içindeki nüfusuna orana uygun bir sayıya çıkması gerekmektedir. Meclis üyelerinin toplantılarda kendilerini daha iyi ifade edebilmeleri için, azınlık üyesi meclis üyeleri daha iyi eğitilmeli ve baskı altında bırakılmamalıdır. Meclis, tiyatro sahnesi olmaktan çıkarılmalı ve herkesin sözlerinin eşit düzeyde dikkate alındığı, herkesin konuşabildiği, kararların daha önceden değil meclis ortamında alındığı bir organa geri dönmelidir. Türkçe konuşan azınlığa erişebilmek için belediyenin dil perdesini ortadan kaldırması, duyuruları Türkçe de yapması gerekmektedir. Yunanca bilmeyen azınlık üyelerinin de belediye hizmetlerinden faydalanabilmesi için, Müslüman azınlığın yoğun olduğu bölgelere Türkçe konuşan memurlar yerleştirilmesi gerekmektedir.

Yunanistan'da yerel yönetimlerin yaşadığı önemli sorunlardan biri de sürekli değişiklikler yapılmasıdır. Mecliste koltuk dağılımında iki farklı yöntem arasında sürekli değişim yapılmıştır. Bu dönem geçerli olan sisteme göre listeler arasında mecliste temsilci dağılımı, alınan oya oranla yapılmıştır. Bu yöntem daha demokratik olup, oyların eşitliği ilkesine uygun olmakla birlikte yanında belirli sorunları da getirmiştir. Meclis üyelerinin dağılımlarının ilk turda belirlenmesi ancak belediye başkanının ikinci turda salt çoğunluğu alan listeden seçilmesi, bazı durumlarda belediye başkanının mecliste çoğunluğu elde edememesine ve kararları meclisten geçirememesine sebep olmuştur. Belediye başkanına biraz daha güç vermek için daha sonra yapılan değişikliklerle bu sefer de belediye başkanı güçlendirilmiş ve meclisten belirli yetkiler alınmıştır. Bu durum yine meclisin daha da etkisiz olmasına ve belediyelerin hantallaşmasına sebep olmuştur. Yeni gelen ND hükümeti ise 2023 seçimlerinden itibaren geçerli olmak üzere başkan seçilebilme oranını %43'e düşürmüş ve oran sistemini kaldırmıştır. Bu yeni sisteme göre seçilen liste, koltukların 3/5'ine sahip olacak ve kalan koltuklar ilk turdaki oy oranına göre dağıtılacaktır. Bu sistem de oyların eşitliği ilkesine ters olup, başkana çok daha fazla güç vermekle birlikte azınlıkların daha da fazla temsil sorunu yaşamasına ve daha az temsilci çıkarmasına da sebep olabilmektedir.

Avrupa Birliği ve Avrupa Konseyi üyesi olan Yunanistan için azınlık politikaları Avrupa Birliği politikalarına uygun hale getirilmediir. Avrupa Konseyi'nin Azınlıklar ile ilgili sözleşmeleri imzalanmalı ve yürürlüğe koyulmalıdır. AB üyesi olan diğer ülkeler örnek alınmalı, azınlıklar özellikle yerel yönetim düzeyinde ana dillerinde daha çok hakka sahip olmalıdırlar. Çünkü azınlıkların eşit düzeyde temsil edilmemesi azınlık halkının yaşam standartlarını düşürmesinin yanı sıra, belediye için de kötü itibar yaratmaktadır. Bu sebeple azınlıkların yerel yönetimler bandında diğer vatandaşlar ile eşit haklara sahip olması önem arz etmektedir.

KAYNAKÇA

- 5393 Sayılı Belediye Kanunu (2005, 13 Temmuz). Resmî Gazete (Sayı: 25874). Erişim adresi: <https://www.resmigazete.gov.tr/eskiler/2005/07/20050713-6.htm>
- Aijaz, R. (2007). *Challenges for urban local governments in India*. Working Paper (19). Asia Research Centre, London School of Economics and Political Science: London.
- Anderson, W. (1937). "Review of *Local Government in England*, by E. L. Hasluck". *The American Political Science Review*, 31(1), 136–137. <https://doi.org/10.2307/1948062>
- Aristoteles (2013). *Politika*. Ark Kitapları: İstanbul.
- Asimakópoulos, K. (2020, 10 Mayıs). I Elláda ton Aprílio tou 2020 apólese plithysmó íso me ton plithysmó tou Gytheíou, *Ethnos Gazetesi*.
- Avrupa Konseyi (t.y.). Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesinin Etkileri. Erişim Adresi: <https://www.coe.int/tr/web/impact-convention-human-rights#/>
- Bésila – Víka, E. (2005). *Topikí Aftodioikisi*. Sákkoulas Ekdóseis A.E: Thessaloníki.
- Bésila-Víka, E. (2010). *Topikí Aftodioikisi – Thesmikó Plaisio. Ypó to Prísma tou Kódika Dímon kai Koinotítion kai tou Prográmmatos Kallikrátis*. Sákkoula: Atina.
- Birch, A (2007). *The Concepts & Theories of Modern Democracy*. Rautledge Published: London.
- Birch, A. (1971). *Representation*. Praeger Publishers: New York.
- Bogdanor, V (2003). *Blackwell'in Siyaset Bilimi Ansiklopedisi II*. Ümit yayıncılık: Ankara.
- Bowman, J. S. (2020). Greece, *Encyclopedia Britannica*. Erişim: 1 Ocak 2021 <https://www.britannica.com/place/Greece>
- Bozkurt, B., Ergun, T. ve Sezen S. (1998). *Kamu Yönetimi Sözlüğü*. TODAİE: Ankara.
- Brady, H. E., Verba S. ve Schlozman, K. L. (1995). "Beyond SES: A Resource Model of Political Participation". *American Political Science Review*, 89(2), 271-294

- Britannica, T. Editors of Encyclopaedia (2012, July 24). representation. *Encyclopedia Britannica*. Erişim: <https://www.britannica.com/topic/representation-government>
- Britannica, T. Editors of Encyclopaedia (2019, September 18). minority. *Encyclopedia Britannica*. Erişim: <https://www.britannica.com/topic/minority>
- Capotorti, F. (1979). Study on the rights of persons belonging to ethnic, religious and linguistic minorities. United Nations. Erişim: 07.03.2022
https://digitallibrary.un.org/record/10387/files/E_CN.4_Sub.2_384_Rev.1-EN.pdf
- Central Intelligence Agency (2021). CIA World Factbook Greece. Erişim: 01 Ocak 2021,
<https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/geos/gr.html>
- Cevizcioglu, A. (2021). *Felsefe Sözlüğü*. Say Yayınları: Ankara.
- Chondroleou, G. (2005). “A Comparison of Local Management of Regeneration in England and Greece”. *International Journal of Public Sector Management*, 18(2), s 114-127.
- Council Of Europe (2001). *Structure and Operation of Local and Regional Democracy: Greece*. Strasbourg: Council Of Europe Publishing.
- Çavuşoğlu, N. (1999). *Uluslararası İnsan Hakları Hukukunda Azınlık Hakları*. Bilim Yayınları, İstanbul.
- Çavuşoğlu, N. (1998). “Azınlık Nedir?”. TODAİE (ed.). İçinde *TODAİE İnsan Hakları Yıllığı* (s. 93-101) (Cilt:19). TODAİE: Ankara.
- Dahl, R. A. (1991). *Democracy and Its Critics*. Yale University Press: Yale.
- Deuteros Vathmos Topikis Autodioikisis (1994, 13 Haziran). Efimerida Tis Kyverniseos (Sayı: 90). Erişim Adresi:
http://www.et.gr/api/Download_Small/?fek_pdf=19940100090
- Dimos Komotinis (t.y.). Dimotikó symvoúlio. Erişim adresi:
<https://www.komotini.gr/dioikisi-kai-ilektroniki-diakivernisi/dimotiko-symvoylio>
- Dovi, S. (2016). Measuring representation: Rethinking the role of exclusion. In *Political Representation: Roles, representatives and the represented* (pp. 170-186). Taylor and Francis: London

- ELSTAT (2021). Apografi Plithysmoú- Katoikión 2021. Erişim adresi: <https://www.statistics.gr/el/2021-census-pop-hous>
- Enikos (2019). I istoría tis Topikís Aftodioíkisis stin Elláda. Erişim adresi: <https://www.enikos.gr/society/i-istoria-tis-topikis-aftodioikisis-stin-ellada/1283810/>
- Erdal, M. (2002). “Elektronik Bilgi Çağında Kamu Yönetimi ve Bir Yerel Yönetim Uygulaması: İstanbul Büyük Şehir Belediyesi”. *I. Ulusal Bilgi, Ekonomi ve Yönetim Kongresi*, K.Ü. İ.İ.B.F. Yayını, İzmit.
- Erdoğan, M (2001). *Anayasal Demokrasi*. Siyasal Kitabevi: Ankara.
- Erten, E (1996). Türkiye’de Temsil Anlayışı ve Milletvekillerinin Parti Değişirmesi. Yüksek Lisans Tezi. Dokuz Eylül Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, İzmir.
- Eryılmaz, E. (2021). *Kamu Yönetimi*. Umuttepe Yayınları: İzmit.
- Fine V. A. J. (1956). “Review of Representative Government in Greek and Roman History, by J. A. O. Larsen”. *The American Journal of Philology*, 77(3), 293–297. <https://doi.org/10.2307/292295>
- Genç F. N., Özoğuz B. ve Yılmaz M. (2011). “Yönetişim Yaklaşımı ve Farklı Katılım Yöntemleri”. Kent Konseyleri Sempozyumu Bildiri Kitabı, *Kent Konseyleri Sempozyumu*, Balıkesir.
- Glasoll, N. (1995). *National Minorities: Who Are They?*. Akademiai Kiado: Budapest.
- Guba, E. G., Lincoln, Y. S. (1994). “Competing paradigms in qualitative research”. *Handbook of qualitative research*. 2(105). 163-194.
- Güler, A (2002). *Lozan'da Azınlıklar ile ilgili Oluşturulan Statü ve Bunun Türkiye'nin Milli Birlik ve Bütünlüğü Açısından Önemi*. Genel Kurmay Askeri Tarih ve Stratejik Etüt Başkanlığı Yayınları: Ankara.
- Güler, A. (2005). *Osmanlıdan Cumhuriyete Azınlıklar*. Berikan Yayınevi: Ankara.
- Gülsoy, T (2006). “Milletin Temsili”. *Kamu Hukuku Arşivi*, 9 (2), 71-86.
- Hellenic Parliament (2019). Sintagma (Anayasa). Erişim: 1 Ocak 2021 <https://www.hellenicparliament.gr/UserFiles/f3c70a23-7696-49db-9148-f24dce6a27c8/FEK%20211-A-24-12-2019%20NEO%20SYNTAGMA.pdf>

Hellenic Republic Ministry of Interior (2000), Public Administration and Decentralisation, Structure and Operation of Local and Regional Democracy in Greece.

Hellenic Republic(2021). Local Government. Erişim: 1 Ocak 2021
<https://www.mfa.gr/missionsabroad/en/about-greece/government-and-politics/local-government.html>

Heywood, A. (2007). *Siyaset*. Adres Yayınları: Ankara.

Hlepas, N. Ve Getimis, P. (2011). “Impact of Local Government Reforms in Greece: An Interim Assessment”. *Local Government Studies*, 37(5), s. 517-532.

Holden, B (2007). *Liberal Demokrasiyi Anlamak*. Liberte Yayınları: Ankara.

Huntington, P. S. Ve Nelson, M. J. (2013). *No Easy Choice: Political Participation in Developing Countries*. Harvard University Press: Harvard.

Kalaycıoğlu, E. (2014). *Siyasal Rejim Tasarımı ve Demokrasi, Türk Siyasal Hayatı*. Sentez Yayıncılık: Ankara.

Kapodistrias Museum (2021). Ioannis Kapodistrias. Erişim: 1 Ocak 2021
<https://Kapodistriasmuseum.com/ioannis-Kapodistrias/>

Karakartal, B. (2011). “Bir Siyasal Katılma Türü Olarak Referandum ve 1961 Türk Anayasa Referandumunu”. *İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi Mecmuası*, 38 (3-4), 161-206.

Katsouli D. (2019). *Tomés dimokratías stin aftodioikisi*. Dedemadi Yayınevi: Atina.

Kayıhan, A. (1967). *Lozan ve Batı Trakya: 1913'te ilk Türk Cumhuriyeti*. Ötüken yayınları: İstanbul.

Keleş, R. (2012). *Yerinden Yönetim ve Siyaset*. Cem Yayınevi: İstanbul.

Kleiosi, H. (1977). *Istoria tis topikis aftodioikiseos*. Özel Basım: Atina

Kurubaş, E. (2004). *Asimilasyondan Tanınmaya Uluslararası Alanda Azınlık Sorunları ve Avrupa Yaklaşımı*. Asil Yayın Dağıtım: Ankara.

Lempésis D. P. (2017). *Symmetocikotita Stin Topiki Autodioikisi (Yüksek Lisans Tezi)*. Erişim adresi:
<https://amitos.library.uop.gr/xmlui/bitstream/handle/123456789/3594/%CE%A4%CE%95%CE%9B%CE%95%CE%A5%CE%A4%CE%91%CE%99%CE%91%20>

%CE%94%CE%99%CE%A0%CE%9B%CE%A9%CE%9C%CE%91%CE%A4%
CE%99%CE%9A%CE%97%20%CE%95%CE%A1%CE%93%CE%91%CE%A3
%CE%99%CE%91%20%CE%94%CE%97%CE%9C%CE%97%CE%A4%CE%A
1%CE%97%CE%A3%20%CE%A0%20%20%CE%9B%CE%95%CE%9C%CE%
A0%CE%95%CE%A3%CE%97%CE%A3.pdf?sequence=1&isAllowed=y

Life News (2020). Theodorikákos: Méchri télos Iouníou o eklogikós nómos ton OTA -Ti allázei me armodiótites. Erişim adresi: <https://www.life-news.gr/2020/01/18/%CE%94%CE%99%CE%A0%CE%9B%CE%A9%CE%9C%CE%91%CE%A4%CE%99%CE%9A%CE%97%20%CE%95%CE%A1%CE%93%CE%91%CE%A3%CE%99%CE%91%20%CE%94%CE%97%CE%9C%CE%97%CE%A4%CE%A1%CE%97%CE%A3%20%CE%A0%20%20%CE%9B%CE%95%CE%9C%CE%A0%CE%95%CE%A3%CE%97%CE%A3.pdf?sequence=1&isAllowed=y>

Mansfield, H. C. (1969). "Review of The Concept of Representation., by H. F. Pitkin". *Political Science Quarterly*, 84(4), 678–680. <https://doi.org/10.2307/2147153>

McCracken, G. (1988). *The long interview*. SAGE Publications: New York. <https://dx.doi.org/10.4135/9781412986229>

Meray, S. L. (2001). *Lozan Barış Konferansı Tutanaklar, Belgeler*. Yapı Kredi Yayınları: İstanbul.

Merriam, S. B. ve Grenier, R. S. (2019). *Qualitative research in practice: Examples for discussion and analysis*. Jossey-Bass Publishers: San Francisco.

Metarrýthmisi tou thesmikou plaisiou tis Topikis Aftodioikisis Emvathynsi tis Dimokratias Enischysi tis Symmetochis Veltiosi tis oikonomikis kai anaptyxiakis leitourgias ton O.T.A. [Prógramma «KLEISTHENIS I»] Rythmíseis gia ton eksynchronismó (2018, 19 Temmuz). Efimerida Tis Kyverniseos (Sayı: 133). Erişim Adresi: <http://www.et.gr/idoce-nph/search/pdfViewerForm.html?args=5C7QrtC22wG3UHk-ZeQumndtvSoClrL8NXGWS3cU8Kt5MXD0LzQTLWPU9yLzB8V68knBzLCmT XKaO6fpVZ6Lx3UnKl3nP8NxXgDdQKvA5aEIcgJo8-fqsL70OPLiRRNAjWcIOfozd77m1BM-Cx-2sy33e5C95P2nUWZaWLRpLh8qFkebb5NOBISZ17TqxP1Lq56xJL5sCnaBvh1Fr60BNYWfntzbGlnnfazzqa6ZTEStjuifY0WLUCByB40vGtqg>

Milbrath, L. W. Ve Goel M. L. (1982). *Political Participation; How and Why do People get Involved in Politics?*. University Press of America: Maryland.

Nacak, O. (2007). AB Sürecinde Türkiye'de Yerel Yönetimlerin Demokratikleşmesi ve İdari Denetimi. Yüksek Lisans Tezi, Kırıkkale Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Kırıkkale.

Néa Architektonikí tis Aftodioíkisis kai tis Apokentroménis Dioíkisis - Prógramma Kallikrátis (2010, 7 Haziran). Efimerida Tis Kyverniseos (Sayı: 87). Erişim Adresi: http://www.et.gr/idoocs-nph/search/pdfViewerForm.html?args=5C7QrtC22wGYK2xFpSwMnXdtvSoClrL8-SrPzKAEPjjtIl9LGdkF53UIxsx942CdyqxSQYNuqAGCF0IfB9HI6vZmYtg2QIziQof2v_bjC3TgYvgSXcdHmxbliVZ0aiMfKAHUBdxd3LVTFjSYztYTCeFoT7Cs1QmiEPOFBYuiIVH2_gHNA_EsVrKaRX3TeyED-f3HPvptHtdUy6XP0DHtcHQaskODdouJw_OFBwfgowGHww0EKg6wHcnX1f90I dhG

Nikolakopoulo H. (2001). *I kachektiki dimokratia. Kómmata kai eklogés, 1946-1967*. Pataki Yayınevi: Atina

Nomos DNZ (1912, Şubat 14). Efimerida Tis Kyverniseos (Sayı: 58). Erişim Adresi: <http://www.et.gr/idoocs-nph/search/pdfViewerForm.html?args=5C7QrtC22wFkPzeTgdiSR3dtvSoClrL83xkCZsTbnw3tIl9LGdkF53UIxsx942CdyqxSQYNuqAGCF0IfB9HI6hq6ZkZV96FIpj kLNbbUlk7al4gFxKoM2npgiaROYwCP9dpvwcO3NdY>.

Nomos Peri Skopos Ton Dimon (1834, 10 Ocak). Efimerida Tis Kyverniseos (Sayı: 3). Erişim Adresi: <http://www.et.gr/idoocs-nph/search/pdfViewerForm.html?args=5C7QrtC22wGL8WUPPJney3dtvSoClrL8fDffslSKNB0pCCmqt4mgGEHlbmahCJFQEmRQwePEviF8EeCoaT0MAHMOVkXOQVPXqLcjK4SYvcoxe4VkgI9GtOW21pDIYY-oUaUICi8xidsM>.

OECD (2016). Greece Unitary Country. Erişim: 13 Ocak 2020, <https://www.oecd.org/regional/regional-policy/profile-Greece.pdf>

OHCHR (Y.Y.). Concept Of A Minority: Mandate Definition. Erişim: 07.03.2022 <https://www.ohchr.org/EN/Issues/Minorities/SRMinorities/Pages/ConceptMinority.aspx>

- Okçu, M. Ve Özgür, H. (2013). *Dünyada Yerel Yönetimler*. Seçkin Yayınevi, Ankara.
- Ongaro, E. (2008). “Introduction: The Reform of Public Management in France, Greece, Italy, Portugal and Spain”. *International Journal Of Public Sector management*, 21(2), s. 101-117.
- Oran, B. (1991). *Türk, Yunan İlişkilerinde Batı Trakya Sorunu*. Bilgi Yayınevi: Ankara.
- Ökmen, M. ve Parlak, B. (2012). *Kuramdan Uygulamaya Yerel Yönetimler-İlkeler Yaklaşımlar ve Mevzuatlar*. Alfa Akademi: Bursa.
- Ömeroğlu, A. (1994). *Batı Trakya Türkleri ve Gerçek -1-*. Avcı Ofset: İstanbul.
- Örs, B. (2006). “Siyasal Temsil”. *İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Dergisi*, 0 (35), 1-22.
- Palabıyık, H. ve Görün, M. (2004). “Belediye Meclislerinde Temsil ve Katılım: Çanakkale Belediye Meclisi Örneği”. *Yerel Yönetimler Kongresi Bildiriler Kitabı*. Pozitif Matbaacılık: Çanakkale.
- Papandreou, H. (1969). *Systímata eklogís archón topikís aftodioikíseos apó tis tourkokratías méchri símeron*. Özel Basım: Atina.
- Paparrigópoulos, K. (2013). *Istoria tou Ellinikou Éthnous*. Pelekanos: Atina.
- Parlak, B. (2011). *Kamu Yönetimi Sözlüğü*. MKM Yayıncılık: Bursa.
- Pazarıcı, H. (1990). *Uluslararası Hukuk Dersleri*. Turhan Kitabevi: Ankara.
- Poyraz, E. (2017). “Yerel Yönetimlerde Siyasal Katılım ve Temsiliyet Sorunsalı Üzerine Bir Değerlendirme: Belediye Meclislerinin Etkinliği”. *Al-Farabi Uluslararası Sosyal Bilimler Dergisi*, 1(1), 136-146.
- Punch, K. F. (2011). *Sosyal Araştırmalara Giriş Nicel ve Nitel Yaklaşımlar*. Siyasal Kitabevi: Ankara.
- Renna, T. (1989). “Consent, Coercion, and Limit: The Medieval Origins of Parliamentary Democracy”. *Speculum*, 3(64), 745-746. <https://doi.org/10.2307/2854236>
- Rýthmisi themáton ethnikón, nomarchiakón kai dimotikón eklogón kai diefthétisi eidikón themáton (2006, 7 Şubat). Efimerida Tis Kyverniseos (Sayı: 21). Erişim Adresi: http://www.et.gr/api/Download_Small/?fek_pdf=20060100021

Sartori, G (2006). *Görmenin İktidarı*. İletişim Yayınları: İstanbul.

Seale, C. (1999). “Quality in qualitative research”. *Qualitative Inquiry*. 5(4). 465-478.

Sidgwick, H. (2012). *The elements of politics*. Cambridge University Press: Cambridge.

Sintagma Tis Ellinikis Dimokratias (1927, 3 Haziran). Efimerida Tis Kyverniseos (Sayı: 107). Erişim Adresi: http://www.et.gr/idocs-nph/search/pdfViewerForm.html?args=5C7QrtC22wGfC5kkMS5prHdtvSoClrL8yNwbRNbiFj15MXD0LzQTLWPU9yLzB8V68knBzLCmTXKaO6fpVZ6Lx9hLslJUqeiQK2FuPzvVtW8_jgOHQzQlmdq4X3OX9qhxEs0n2Xk7TbU.

Skamnakis, C. (2011), “Smaller Governments, Less Social Policy?”, Social Policy Association, annual conference, 5 July 2011, University Of Lincoln, UK. Erişim adresi: https://www.academia.edu/912116/Smaller_Governments_Less_Social_Policy_Case_study_in_Greek_Local_Authorities_rise_and_fall

Smith, K. (2018). *State and Local Government*. CQ Press: Lincoln.

Synkrótisi tis Protováthmias Topikís Aftodioíkisis (1997, 4 Aralık). Efimerida Tis Kyverniseos (Sayı: 244). Erişim Adresi: http://www.et.gr/idocs-nph/search/pdfViewerForm.html?args=5C7QrtC22wEWFzYWFtEvQndtvSoClrL8GlsHHQzxqLl5MXD0LzQTLWPU9yLzB8V68knBzLCmTXKaO6fpVZ6Lx3UnKl3nP8NxXgDdQKvA5aEIcgJo8-fqsL70OPLiRRNAjWcIOfozd77m1BM-Cx-2sy33e5C95P2nUWZaWLRpLh8qFkebbSNOBISZ17TqxP1Lq56xJL5sCnaBvh1Fr60BNQ_EFqSiOCFLwdYL3zImMhfkWFSWNxoj0w0uhj1LDZZz

Thorne, S. E. (1948). “Review of Max Weber: The Theory of Social and Economic Organization, by A. M. Henderson & T. Parsons”. *The Yale Law Journal*, 57(4), 676–678. <https://doi.org/10.2307/793128>

Topikí Aftodioíkisi –perifereiakí anáptyxi kai dimokratikós programmatismós (1986, 14 Temmuz). Efimerida Tis Kyverniseos (Sayı: 92). Erişim Adresi: http://www.et.gr/api/Download_Small/?fek_pdf=19860100092

Tortop, N., Aykaç, B., Yayman, H. ve Özer, M.A. (2006). *Mahalli İdareler*. Nobel Yayın: Ankara.

- Tübitak-Mam (2004). Bilgi ve İletişimin Sürdürülebilir Kalkınmadaki Yeri. Erişim: 09.03.2022 www.mam.gov.tr.
- UNDP. (1997). Human Development Report 1997: Human Development to Eradicate Poverty. <https://hdr.undp.org/en/content/human-development-report-1997>
- UNHCR (t.y.). Minorities and Indigenous Peoples. Erişim: 07.03.2022 <https://www.unhcr.org/minorities-and-indigenous-peoples.html#:~:text=Usually%2C%20minorities%20are%20non%2Ddominant,that%20developed%20on%20their%20territories.>
- Visit Greece (t.y.). Mageftikí thrakiótiki gi. Erişim adresi: <https://www.visitgreece.gr/el/mainland/thrace/>
- Willig, C. (2008). *Introducing Qualitative Research in Psychology*. Mc Graw Hill: Glaskow.
- Worldbank (2019). GDP- Greece. Erişim: 13 Ocak 2020, <https://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.MKTP.CD?end=2019&locations=GR&start=1960&view=chart>
- Xronos (2019). Óloi oi stavroí yp. dimotikón symvoúlon sto n. Rodópis. Erişim adresi: <https://www.xronos.gr/epikairota/oloi-oi-stayroi-yp-dimotikon-symvoylon-sto-n-rodopis>
- Yıldırım, A. ve Şimşek, H. (2021). *Sosyal Bilimlerde Nitel Araştırma Yöntemleri*. Seçkin Yayıncılık: Ankara.
- Ypourgeio Esoterikon (t.y.). Dimotikés eklogés – Máios 2019. Erişim adresi: <https://ekloges.ypes.gr/current/d/home/municipalities/9021/>

EKLER

EK 1

GÖRÜŞME FORMU

Bu görüşme formu, Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi Lisansüstü Eğitim Enstitüsü Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Anabilim Dalı Yüksek Lisans Programı'nda Prof. Dr. Mustafa GÖRÜN danışmanlığında yürütülen "Azınlıkların Yunanistan Yerel Yönetimlerinde Temsil Sorunu: Gümülcine Belediyesi Örneği" konulu tez çalışması kapsamında veri toplamak amacıyla hazırlanmıştır.

Bu araştırma için Gümülcine belediyesi (Dimos Komotinis) meclis üyeleri ile görüşme yapılacaktır. Yapılan görüşmelerde toplanan bilgiler ve veriler sadece bu çalışmada bilimsel amaçlarla kullanılacak ve kişisel bilgiler gizli tutulacaktır. Görüşme süresi tahmini 15 ile 30 dakika arası sürecektir. Eğer izin verirseniz görüşme kayıt altına alınacaktır. Katkılarınız için teşekkür ederim.

Oumout GIOUNOUS

Demografik Bilgiler

Yaşınız:	
Kaç yıldır burada ikamet etmektesiniz:	
Cinsiyetiniz:	
Eğitim durumunuz:	
Meclis üyeliğinde kaçınıcı döneminiz:	
Mesleğiniz:	
Medeni haliniz:	

Sorular

1. Neden belediye meclis üyesi olmak istediniz?

SONDALAR

Çevre etkili miydi?

Eğitim durumu etkili miydi?

Belediyenin hizmet kalitesi etkiledi mi?

2. Meclis üyesi olma sürecinizi bizimle paylaşır mısınız?

SONDALAR

Zor muydu?

Engellerle karşılaşıldı mı?

Çevrenizden destek aldınız mı?

3. Belediyenin karar alma sürecinde meclis üyeleri etkili mi? Nasıl?

SONDALAR

Hangi kararlarda etkili?

Ne derecede etkili?

Meclis mekanizması yeterli mi?

4. Azınlık halkının talep ve beklentileri sizce karar alma sürecinde etkili mi? Nasıl?

SONDALAR

Azınlıkların talepleri neler?

Talepler meclise taşınıyor mu?

Hangi ölçüde karşılık görüyor?

5. Halkın tüm kesimleri sizce belediye meclisinde temsil ediliyor mu? Neden?

SONDALAR

Edilmiyor ise, çözüm önerileri nelerdir?

Temsil sorunu yaşanıyor mu?

Hangi kesimin daha fazla temsil sorunu var?

Kendi kendilerini yönetme hakları yeterince güçlü mü?

6. Belediye meclisi ile belediye halkı arasındaki iletişimi ve ilişkileri nasıl değerlendiriyorsunuz? Neden?

EK 2

ETİK KURUL ONAYI

T.C.
ÇANAKKALE ONSEKİZ MART ÜNİVERSİTESİ REKTÖRLÜĞÜ
Lisansüstü Eğitim Enstitüsü Etik Kurulu
Bilimsel Araştırma Etik Kurulu

Sayı : E-84026528-050.01.04-2200116526
Konu : Başvuru İncelenmesi

13.06.2022

Sayın Oumout GİOUNOUS

Yürütücülüğünüzü yapmış olduğunuz 2022-YÖNP-0508 nolu projeniz ile ilgili Bilimsel Araştırmalar Etik Kurulu'nun almış olduğu 09.06.2022 tarih ve 12/04 sayılı kararı aşağıdadır.

Bilgilerinize rica ederim.

KARAR 04- Sorumlu yürütücülüğünü **Prof. Dr. Mustafa GÖRÜN**'ün yaptığı ve proje araştırmacısı **Oumout GİOUNOUS** tarafından gerçekleştirilen "Azınlıkların Yunanistan Yerel Yönetimlerinde Temsil Sorunu: Gümölcine Belediyesi Örneği" başlıklı araştırmanın, Bilimsel Araştırmalar Etik Kurul ilkelerine uygun olduğuna oy birliği ile karar verilmiştir.

Prof. Dr. Salih Zeki GENÇ
Kurul Başkanı

Belge Doğrulama Kodu: 7MH9M7M

Bu belge, güvenli elektronik imza ile imzalanmıştır.

Belge Takip Adresi: dogrulama.comu.edu.tr

Adres: Onsekiz Mart Üniversitesi Terzioğlu Yerleşkesi Çanakkale

Telefon No: (0 286) 2180018

e-Posta:

Keş Adresi: comu@ho1.kep.tr

Faks No:

İnternet Adresi: <https://www.comu.edu.tr>

Bilgi için :

Emine Atöz

Fen Bilimleri Enstitüsü Etik

Kurulu Memur

Telefon No:

(0 286) 2180018 - 1040

